

Přísně tajné

Výbor státní bezpečnosti SSSR

Vědeckovýzkumný institut

Inv. Č: **83 154/II**

Vědeckovýzkumné centrum „ROMB“

Práce číslo: 83 – 154 – 963

„Orion“

(jméno projektu)

Hlavní text vědeckovýzkumné práce s přílohami projektu „Orion“,

Název dokumentu (téma)

archivní dokumenty orgánů NKGB – NKVD – NKO SSSR z roku 1945,

dopis generálního Tajemníka ÚV KSSS s. J.V. Andropova z 12.4.1983.

Zahájeno: 12.5.1983

Ukončeno: 11.11.1983

224

množství stran

Seznam příložených dokumentů:

Č:	Název dokumentu:	Množství str.:	Od/do str.:
1.	Dopis místopředsedy KGB o provedení výzkumu	4	1 – 4
2.	Dopis generálního tajemníka ÚV KSSS s. J.V. Andropova Předsedovi KGB SSSR s. V.M.Čebrikovovi	4	5 – 8
3.	Zpráva o výzkumu a vývoji Předsedovi KGB SSSR s. V.M.Čebrikovovi	32	9 – 41
4.	Příloha č. 1 Zpráva Lidového komisaře Státní bezpečnosti s. V.N. Merkulova pro ÚV KSSS (b)	17	42 – 59
5.	Kopie dopisu ÚV Všesvazové komunistické strany bolševiků ze dne prvního října 1945 Lidovému komisaři Státní bezpečnosti s. V.N. Merkulovovi	1	60
6.	Příloha č. 2 Kopie dopisu od náčelníka Hlavního správy vojenské kontrarozvědky "SMĚŘŠ" s. V. Abakumova o nálezů ukořistěných německých námořních map, uložených ve dvou obalech, překlad textu	7	61 – 68
7.	Příloha č. 3 Materiály o tom, že zaměstnanci „SMĚŘŠ“ objevili tajný zápisník pro konspekty s texty rozkazů A. Hitlera a Reichsführera SS H. Himmlera o výběru kandidátů, kteří mají být vysláni do Antarktidy	15	69 – 84
8.	Příloha č. 4 Kopie dopisu Lidového komisaře námořnictva SSSRs. N. Kuzněcovova Lidovému komisaři Státní bezpečnosti s. V.N.Merkulovovi ze dne 4.10.1945 o vybavení průzkumného konvoje do Antarktidy	1	85 – 86
9.	Příloha č. 5 Zpráva o létajících talířích Německa 30. – 40. let	5	87 – 92
10.	Příloha č. 6 Týdenní Almanach „Ahnenerbe“ z ledna 1940 v jednom balíčku, kopii a překlad textu	13	93 – 106

11. Příloha č. 7		
Celkový pohled na galaxii :Mléčná dráha“	2	107 – 109
12. Příloha č. 8		
Schématický plán stavby Slunečního Systému	2	110 – 112
13. Příloha č. <i>(chybí číslo přílohy)</i>		
Schéma rotace kosmických těles ve struktuře Galaxie a ve Vesmíru	4	113 – 117
14. Příloha č. 10	1	119
15. Příloha č. 11		
Cykly evoluce Slunce a Země	1	120 – 121
16. Příloha č. 12		
Schéma vnitřního uspořádání Země	3	122 - 125
17. Příloha č. 13		
Tabulka evoluce člověka	2	126 – 128
18. Příloha č. 14		
Schéma stavby Sluneční Soustavy do zániku Ikara	1	129 – 130
19. Příloha č. 15		
Zánik Ikara, schéma stavby Sluneční Soustavy po zániku Ikara	2	131 – 133
20. Příloha č. 16	1	134 - 135
21. Příloha č. 17		
Schéma výstavby osídlených míst a kolonií v Sýrijské poušti a dávném Egyptě 450 – 33 tisíc let před n.l.	1	136 – 137
22. Příloha č. 18		
Princip fungování pyramid	4	138 – 142
23. Příloha č. 19		
Mapa posunu geografických pólů Země	1	143 – 144
24. Příloha č. 20		
Srovnání vrstevnic Borejského „Pupku světa“ podle Merkatorovy mapy s geografickou polohou současného Severního pólu	1	145 – 146
25. Příloha č. 22		
Kontury kontinentů do Potopy 12 tisíc let před n.l.	1	147 – 148
26. Příloha č. 24		
Grafické zpracování hieroglyfů z dávného tibetského manuskriptu		

i žulové desky	16	149 – 165
27. Příloha č. 25		
Tabulka archeologických nálezů (artefaktů)	21	166 – 187
28. Přílohy č. 28 - č. 29		
Schéma Zeměkoule, sled vrstev Zeměkoule	2	188 – 190
29. Příloha č. 30		
Zpráva Institutu Zemského magnetismu o změně klimatu a magnetosféry	10	191 – 201
30. Informace o slavných archeologických nálezech (koster lidí vysokého věku)	4	202 – 205
31. Technický úkol	6	206 – 212
32. Balík č. 4	1	213
33. Schéma horských vrcholů Světa	14	214
34. Schéma rozložení vod potopy Světa	2	215 – 216
35. Návrh usnesení	1	217
36. Kopie objednávky Výzkumného centra „ROMB“	1	218
37. Služební korespondence	5	219 – 224

Celkem očíslováno a sešněrováno v této zprávě: 224 listů

Sestavil:

Doktor technických věd plukovník V. Jegorov

KGB SSSR

Přísně tajné

Přísně tajné

„Speciální složka“

Exemplář č. 2

KGB SSSR 12/4 - 1983

Vstup č. 6328 Sekretariát

Komunistická Strana Sovětského Svazu – Ústřední Výbor

=====

STÁTNÍMU BEZPEČNOSTNÍMU VÝBORU SSSR

soudruhu V.M. ČEBRIKOVŮVI

Dle zjištění Hlavního zpravodajského ředitelství Generálního Štábu Ozbrojených Sil SSSR vláda SSA od konce šedesátých let systematicky financuje speciální projekty a strategické programy pro studium geofyzikálních, meteorologických, biologických a sociálních procesů, vzájemně propojených s komplexními kosmo-fyzikálními procesy, aby bylo možné předpovídat rozsáhlá geofyzická, meteoklimatická, ekologická a krizově-konfliktní kataklyzmata, která, dle mínění amerických vědců na Zemi proběhnou začátkem XXI století.

Jak je vidno ze zprávy „O stavu Světa do roku 2000“, vypracované pro prezidenta SSA 12. září 1980, v souvislosti s geofyzikálními změnami, které proběhnou začátkem XXI století, existuje reálná šance na záchranu života pro obyvatelstvo Severní i Jižní Ameriky 4 % včetně občanů SSA, zatímco území SSSR bude vzhledem ke své územní a fyzické poloze zasaženo následky kataklyzmat a bésnicích živlů nejméně.

Americké zpravodajské služby zahájily komplexní realizaci „nepřímých“ nepřátelských akcí zaměřených na podkopávání politických a socioekonomických základů SSSR i států [Varšavské smlouvy](#) a socialistického tábora.

Pod zástěrkou programu „[Hvězdných válek](#)“ jsou v SSA i v členských státech [NATO](#) budovány složité vysokotechnologické inženýrské struktury pozemních i vzdušně-kosmických zařízení, určená pro skrytou intenzifikaci (*I - p.p.*) globálních a lokálních astro-geofyzikálních, meteorologických, bio-psychofyzických a technogenních kataklyzmat v určených zasažených oblastech na základě předpovědí a zesílení rezonančních vln odpovídajících spontánně destruktivních mechanismů přírody.

Ve své perspektivě státy SSA a rozvědné služby rok 2000 určily coby přechod do fáze „rozšířeného rozmístění“ v geoprostorách Eurasie a států sousedících se SSSR všech prostředků komplexního

zapojení s cílem nastolit kontrolu nad touto geostabilní a zdrojůplnou částí planety pro příští staletí.

KGB SSSR spolu s Akademií věd SSSR a výzkumnými institucemi Ministerstva obrany SSSR v krátké době (ne déle než šest měsíců) provede vědecký výzkum, vypracuje příslušné strategické směry, návrhy a usnesení, které by měly být předloženy ÚV KSSS k projednání nejpozději do 21.11.1983.

GENERÁLNÍ TAJEMNÍK

Rep. v 5 kopiích.

Kopie č. 1 – KGB SSSR (kopie do/části 52609), celkem 2 kopie.

Kopie č. 2 – Ministerstvo obrany SSSR

Kopie č. 3 – Akademie věd SSSR

Kopie č. 5 – pro prac. účely

Zpráva Orion, SSSR, 1983

Výbor státní bezpečnosti SSSR – vědeckovýzkumný ústav

11. listopadu 1983 v Moskvě

Předsedovi výboru státní bezpečnosti SSSR soudruhu V. M. Čebrikovovi.

Vědečtí pracovníci vědeckovýzkumného Centra „Romb“ (institutu) KGB, v souladu s rozkazem náčelníka institutu č. 528 ze dne 12. května 1983, s pokynem zástupce předsedy KGB SSSR soudruha [V. A. Kručikova](#) ze dne 28. dubna 1983, v souladu s dopisem Generálního tajemníka Ústředního výboru KSSS – předsedy prezidia Nejvyššího sovětu SSSR soudruha J. V. Andropova ze dne 12. dubna 1983, společně se specialisty a představiteli přizvanými k vědeckovýzkumným pracím - viz dlouhý seznam, provedli vědeckovýzkumné práce (výzkumy) materiálů vědeckého oddělení SS „Ahnenerbe“ (Německo), 1938 – 1945, týkajících se evoluce Sluneční soustavy, Země a lidstva.

K dispozici byly vědeckým pracovníkům a specialistům předloženy následující dokumenty – viz dlouhý seznam.

Skupině výzkumníků byly zadány tyto dotazy:

- a) jak je energeticky zahrnuta, vnitřně organizována, jak funguje a jak se rozvíjí Země v systému vesmírných vztahů;
- b) jak se rodí a jak vzájemně působí v rozvíjejícím se kosmo-geofyzikálním systému různé dynamické procesy;
- c) přes jaké fyzikálně-chemické mechanismy globální i lokální dynamika těchto procesů předurčuje příslušné změny kvalitativních vztahů a anomálií různých přírodních i umělých prostředí, materiálů, technických prostředků, inženýrských staveb, masové i individuální fyziognomie a psychiky;
- d) jak výše uvedené procesy ovlivňují přírodní katastrofy, ekologické škody, nemoci, destrukci psychiky a systém řízení, ničení staveb, výbuchy, požáry, havárie, katastrofy, smrtelné epidemie, kriminalitu, různé konflikty a jiné nebezpečné jevy.

Vědecká organizace „Ahnenerbe“ byla zřízena v roce 1935 na osobní rozkaz Adolfa Hitlera. Od roku 1938 se v Německu všechny vědecké výzkumy prováděly pod dohledem vědecké organizace „Ahnenerbe“. Kolektiv této organizace se skládal z vynikajících německých vědců. V letech 1937 – 1938 vědci z Ahnenerbe provedli řadu vědeckovýzkumných expedicí v Himalájích a v Tibetu, kde se zejména zajímali o staré artefakty, dokazující existenci mimozemských civilizací, které řídily evoluci člověka. Vědci Ahnenerbe také hledali [Šambalu](#) (město bohů). Na těchto výzkumech se podílelo okolo 7 tisíc pracovníků – známí archeologové, antropologové, biologové, genetici, historici atd.

Jak vyplývá z materiálů [NKVD](#), v roce 1938 na základě svědectví získaných expedicemi v Tibetu a v [Transhimálaji](#), německá vláda nasměrovala expedici na výzkum podmořského šelfu Antarktidy v oblasti Země Královny Maud. (Příloha č. 2 - na skenu chybí...)

V září roku 1945 pracovníci kontrarozvědky „[SMĚŘŠ](#)“ ve městě Pirna nedaleko Drážďan našli tajný pracovní sešitek plukovníka Wehrmachtu Wilhelma Worlfa s koncepty rozkazů Adolfa Hitlera a Říšského vůdce SS Heinricha Himmlera o výběru kandidátů mezi vojáky Wehrmachtu, Luftwaffe, vojenského námořnictva a vojsk SS pro odeslání do Antarktidy. (Příloha č. 3 – na skenu chybí...)

Za účelem rozvědky, jak to vyplývá ze zprávy Národního komisariátu Státní bezpečnosti SSSR J. V. Stalinovi z 16. prosince 1945, byly na přelomu listopadu a prosince 1945 na rozkaz VMF SSSR do oblasti Země Královny Maud vyslány tři ponorky typu „K“, série XIV, trupová čísla K-56, K-53 a K-51 za účelem ponoru K-56 na souřadnicích 68° jižní šířky

a 1° východní délky. Když se ponorka ponořila do hloubky 100 metrů, zaznamenaly palubní systémy pohyb asi 10 neznámých cílů v okolí ponorky, které měnily svou polohu rychlostí 66 uzlů (1 uzel = 1.852 km/h) – 122 km/h, což trojnásobně převyšovalo rychlost sovětské ponorky při hladinové plavbě. S takovým úkazem se sovětské ponorky setkaly poprvé. Zaútočit na tyto objekty, které měnily pozice neuvěřitelnou rychlostí nebylo v silách K-56. Pro zopakování operace bylo navrženo přivést odpovídající síly sovětských vojensko-mořských sil a celou operaci provést za pomoci vojsk spojeneckých států. (Příloha č. 4 - na skenu chybí...)

Po roce, v lednu 1947, americký polární vědecký admirál Richard Byrd obdržel rozkaz vlády USA zničit předpokládanou základnu německých vojensko-námořních sil v Antarktidě. Z tohoto důvodu byla do Antarktidy vyslána vojenská expedice nazvaná „Highjump“ (Vysoký skok). Expedice se skládala z letadlové lodě, ponorky, 12-ti námořních lodí, více než 20-ti letadel a vrtulníků a 5-ti tisíc vojáků. Při vplutí do předpokládané oblasti základny v oblasti Země Královny Maud byla expedice napadena dvěma desítkami létajících talířů, pohybujících se vysokou rychlostí, které zahrnuly americkou vojenskou techniku sloupy ohně. V krátkém, 20-ti minutovém boji utrpěla expedice těžké ztráty. Zasažen byl torpédoborec „Merdek“ (Merrick?), více než polovina letadel, ponorka a byly stovky mrtvých.

Jak vyplývá z předložených materiálů o činnosti Ahnenerbe, do její působnosti spadala tzv. „3. konstrukční kancelář“, zaměřená na projektování létajících talířů, jež prošly úspěšnými testy na začátku 40-tých let. (Příloha č. 5 - na skenu chybí...)

Z předložených materiálů, např. z „týdenních“ Almanachů Ahnenerbe a z překladů textů německých vědců byly prováděly výzkumy v oblasti historie starověku, geofyziky a astrologie, meteorologie, biologie, psychofyzikálních, technogenních a „technomagických“ znalostí. Tyto výzkumy byly prováděny v souvislosti s vyjasněním tzv. cyklické zákonitosti kataklyzmat a Armageddonů, odehrávajících se na Zemi. (Příloha č. 6 - na skenu chybí...)

Z těchto výzkumů vyplývá, že následující Armageddon začne v roce 2012 a zakončí se v roce 2014 zničením současné civilizace a zkázou podstatné části obyvatelstva na Zemi.

(Gregoriánský kalendář, kterým se obyvatelé Západu řídí, je úplně špatný... Celý rok má 13 měsíců, ne 12... Je také 13 souhvězdí ne 12.... Žijeme v člověkem vytvořené zmanipulované časové ose, aby nás shodil z pravdy nebo bojových cyklů a původní časové osy, jak ji známe.. Žijeme v zmanipulované časové ose, která nás činí o 7/8 let staršími, než ve skutečnosti jsme...

Etiopský kalendář ve skutečnosti obsahuje 13 měsíců v celém roce a ne 12... Což je velmi blízké mayskému kalendáři – zdroj)

Jaký je rok v Etiopii?

Aktuální rok v Etiopii je 2014. Etiopský rok začíná 11. září nebo 12. září v gregoriánském přestupném roce. Na základě křesťanského učení.. -p.p)

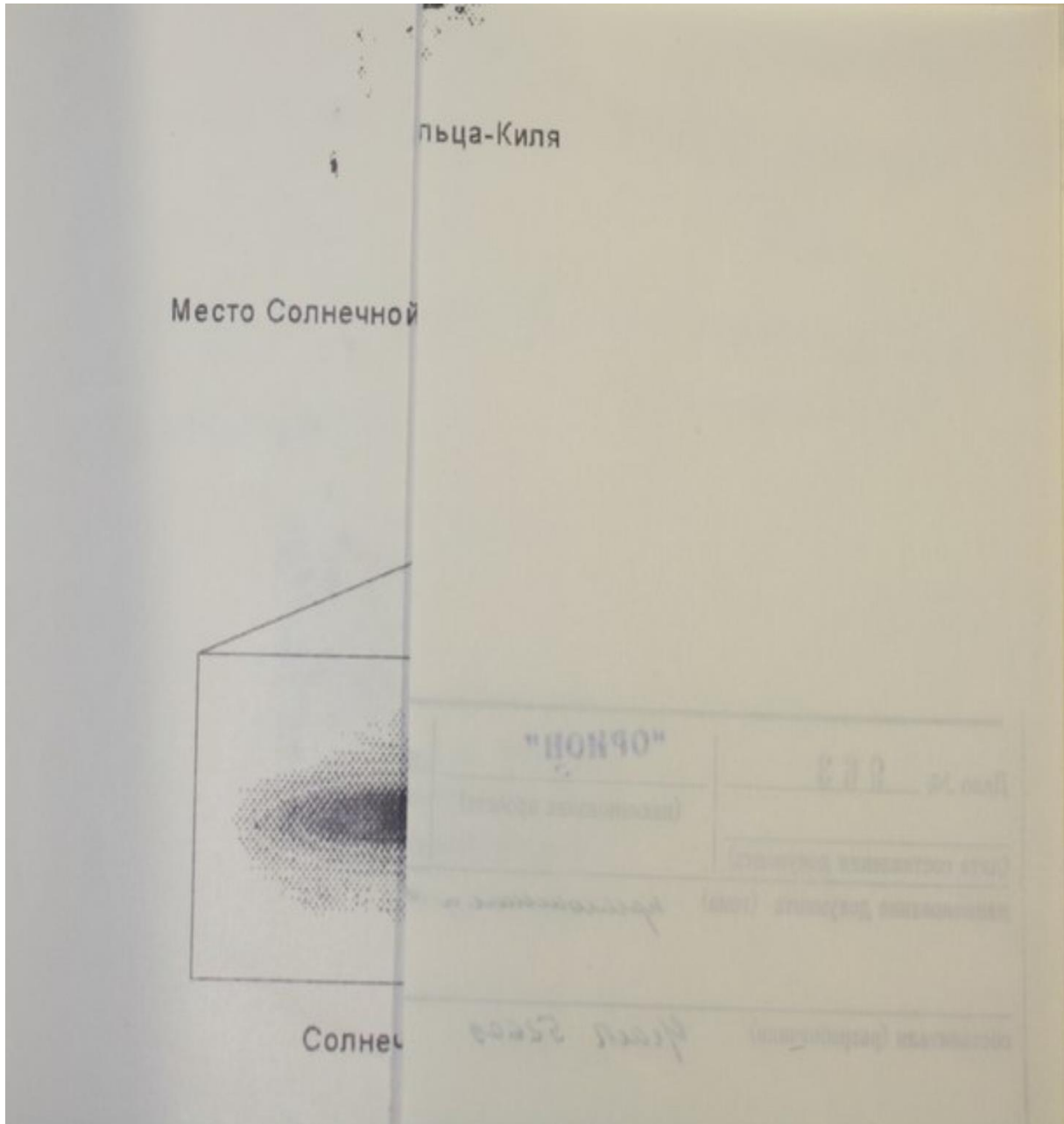
[Z materiálů Ahnenerbe:](#)
[\(vědecko-editační analýza\)](#)

Část 1. Sluneční soustava ve struktuře galaxie „Mléčná dráha“

Naše Sluneční soustava se ve struktuře galaxie „Mléčná dráha“ nachází v neustálém pohybu po závitové spirále, při němž

- se Země otáčí okolo své osy proti směru hodinových ručiček rychlostí 0,465 km/sec a současně obíhá, opět proti směru hodinových ručiček, po oběžné dráze okolo Slunce rychlostí 30 km/sec. Doba oběhu okolo Slunce je rovna 1 roku. Za 1 rok Země překoná vzdálenost rovných 7.884 miliard kilometrů. Vzdálenost Země od Slunce = 1 au ([astronomická jednotka](#)). Jedna otočka Země okolo své osy trvá přesně 23,934 hodin, což se bere jako 24 hodin, rok je roven 365,256 dním. (Příloha č. 7):

- **Пříloha č. 7:**
- (dokument byl při skenování přeložen napůl)
- Text nahoře (pravděpodobně): Мísto solárního prstence – кýл
- Text dole (pravděpodobně): Sluneční ...

Galaxie Mléčná dráha

[Rameno Pravítka](#)

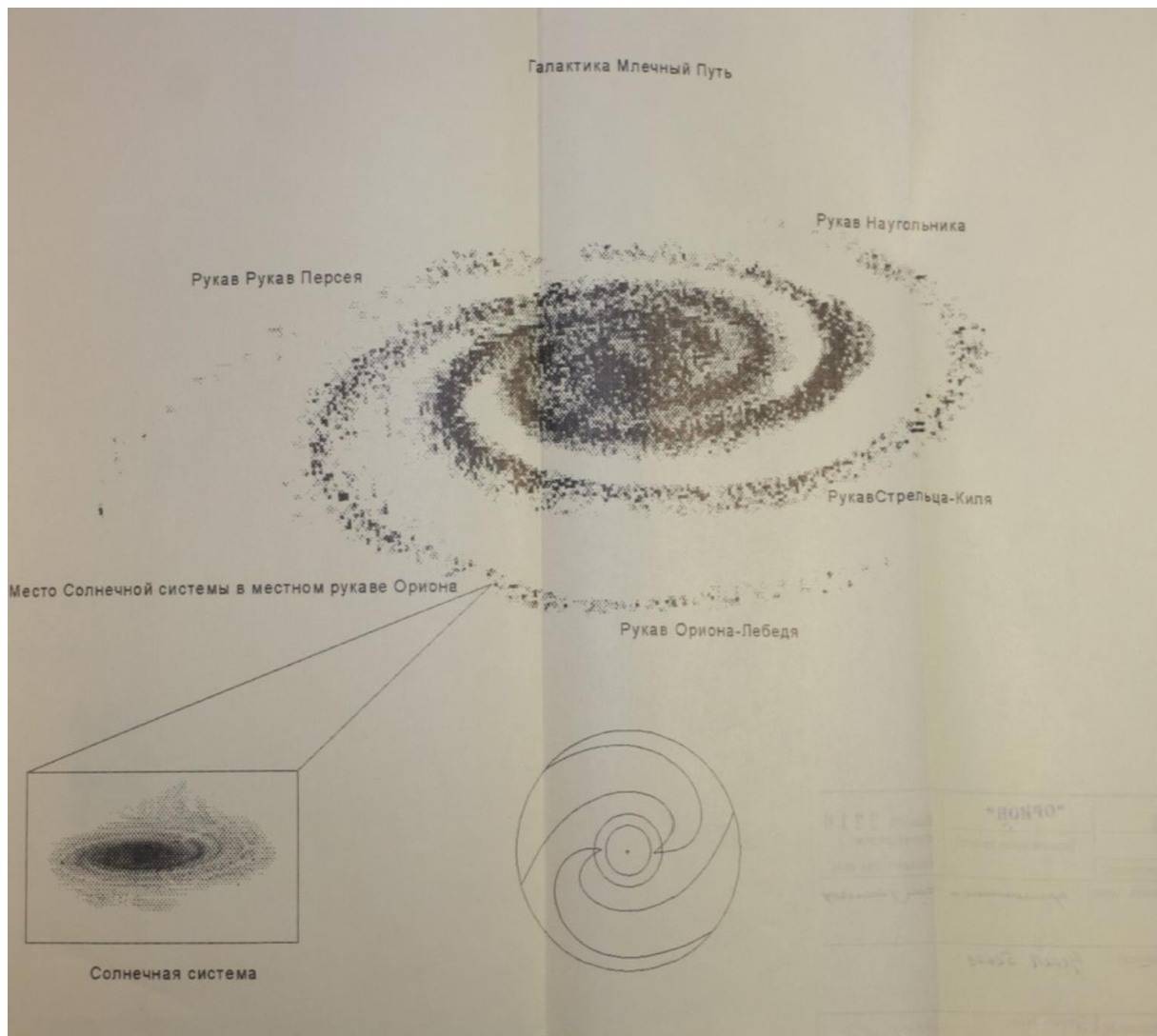
Pás Persea

Umístění sluneční soustavy v místním pásu Orionu

Pás Střelce

Pás Orionu – Labutě

Sluneční soustava

- Sluneční soustava sama o sobě představuje rozvinutý kříž, sestávající se z vnitřního okruhu, do které patří i nám známé základní planety Merkur, Venuše – bývalé jádro planety Ikar, která zanikla před 1,5 miliony let (otáčí se okolo své osy v protisměru pohybu otáčení se Slunce), Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun a Pluto, obíhajících po oběžné dráze okolo Slunce proti směru hodinových ručiček

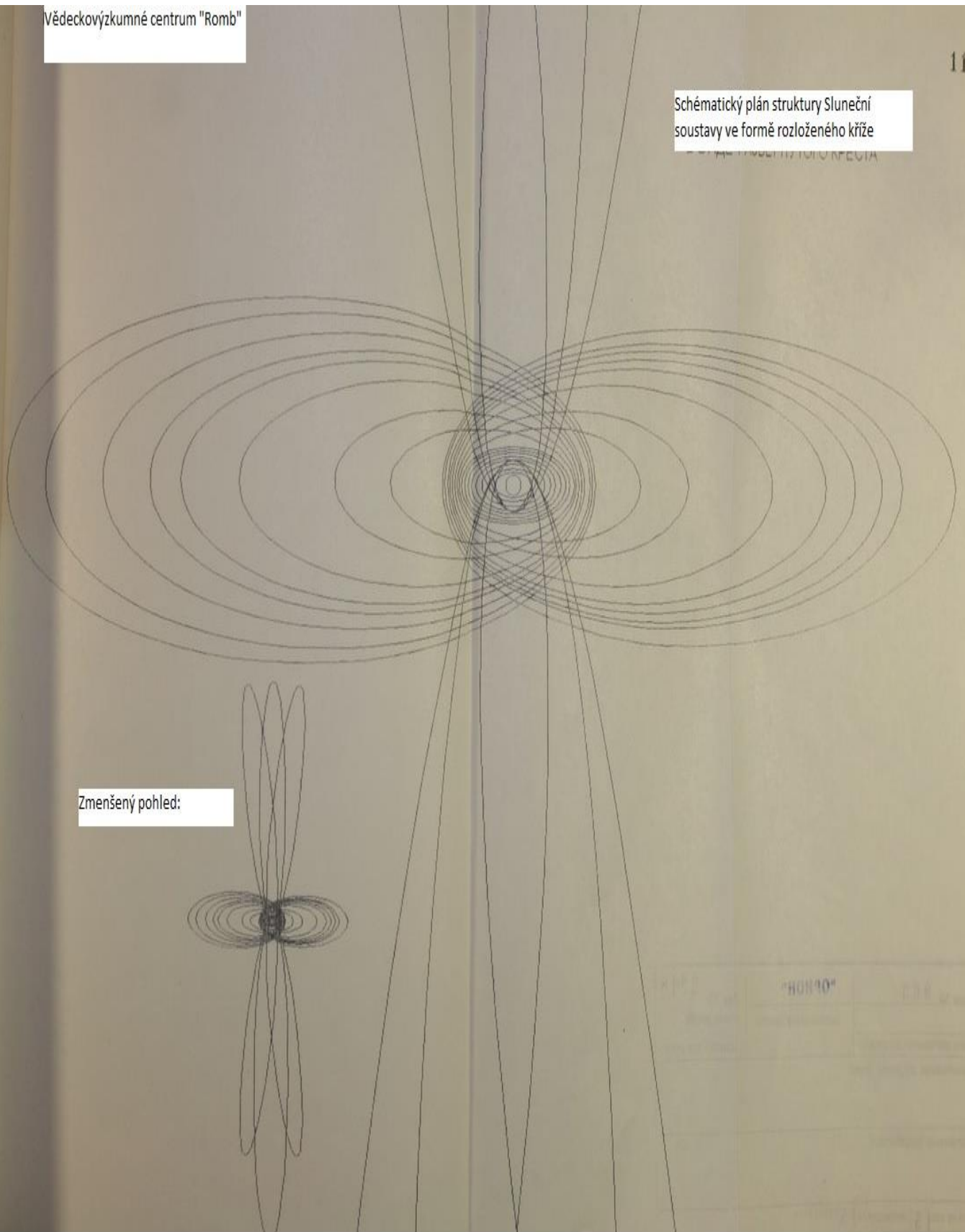
a které se nacházejí od Slunce ve vzdálenosti 40 au nebo 6 miliard km. Zprava i zleva od vnitřního okruhu Sluneční soustavy se nacházejí stejně vzdálené, elipsovité oběžné dráhy, protáhlé podél **apheliónů**, zprava na vzdálenosti 317,2 au neboli 47 miliard 580 miliónů kilometrů se nachází 8 planet, obíhajících kolem hranice vnitřního okruhu Sluneční soustavy po směru hodinových ručiček, zleva, ve vzdálenosti 342,6 au neboli 51 miliard 390 miliónů kilometrů, sestava 8 planet, otáčejících se kolem hranice vnitřního okruhu Sluneční soustavy po časové ose; nejvzdálenější planeta od Slunce, shora i zdola, ve vzdálenosti od centra Slunce, výše ve vzdálenosti 604,2 au neboli 90 miliard 630 miliónů kilometrů, sestávající se ze tří planet, které před 1,5 miliónem let obíhaly po oběžné dráze kolem Slunce v oblasti pásu asteroidů – níže, ve vzdálenosti 820,4 au nebo 123 miliard 60 miliónů kilometrů, sestávají ze tří planet, které před 1,5 milióny let obíhaly kolem Slunce v místě pásu asteroidů. Ze tří planet – obrů tehdejší doby zůstala pouze jedna – Železná planeta, padesátkrát větší než Země, která se pohybuje rychlostí 3,3 km/sec a za pozemský den proletí vzdálenost po orbitě kolem Slunce čítající 285 120 km s dobou oběhu kolem Slunce rovných 3 600 let. Planety Venuše a Uran se jeví býti vychladlými jádry bývalých planet Sluneční soustavy, které zanikly před 1,5 milióny let. (Příloha č. 8 obr. 1)

Příloha č. 8:

Vědeckovýzkumné centrum "Romb"

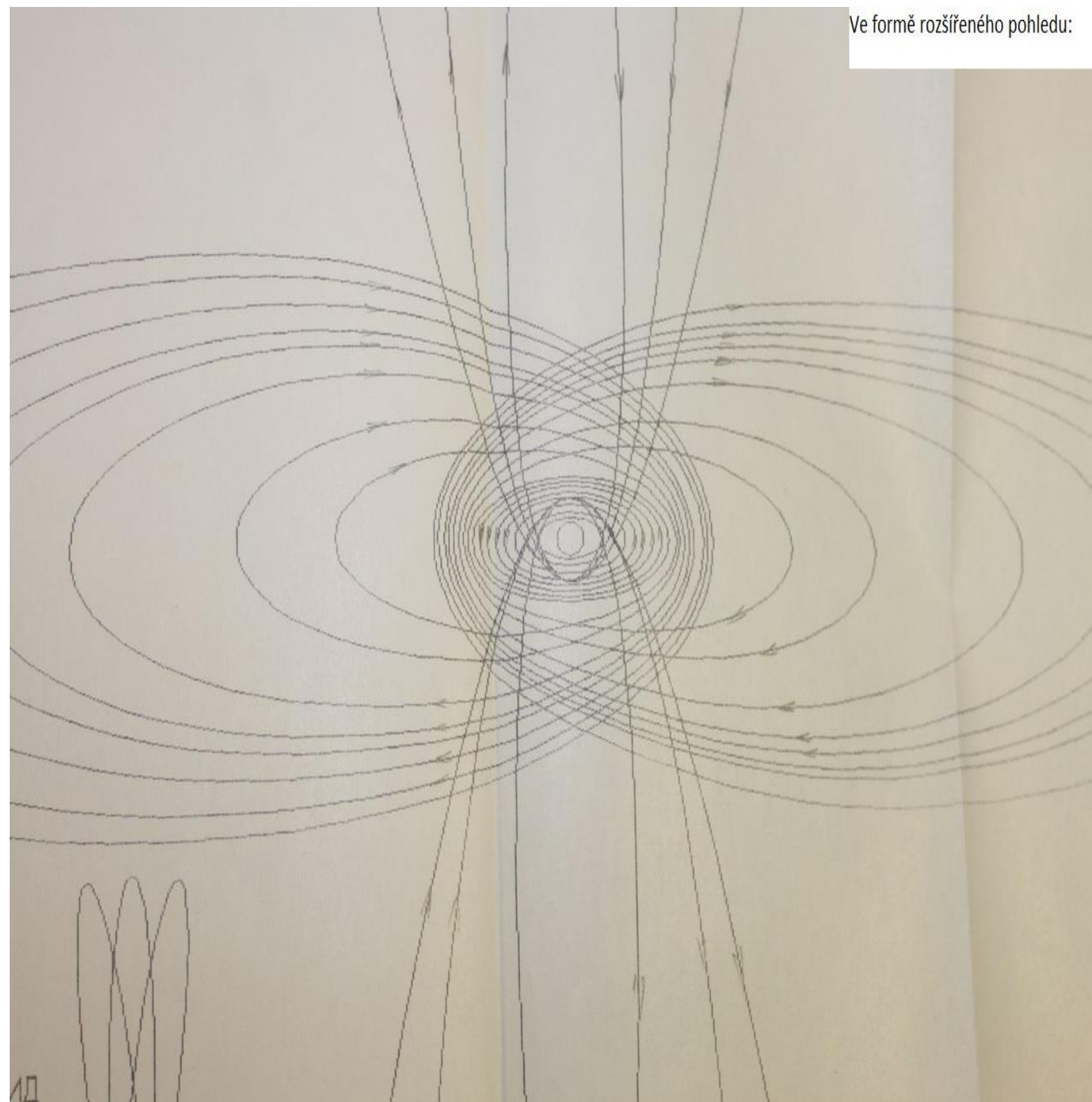
111

Schématický plán struktury Sluneční
soustavy ve formě rozloženého kříže

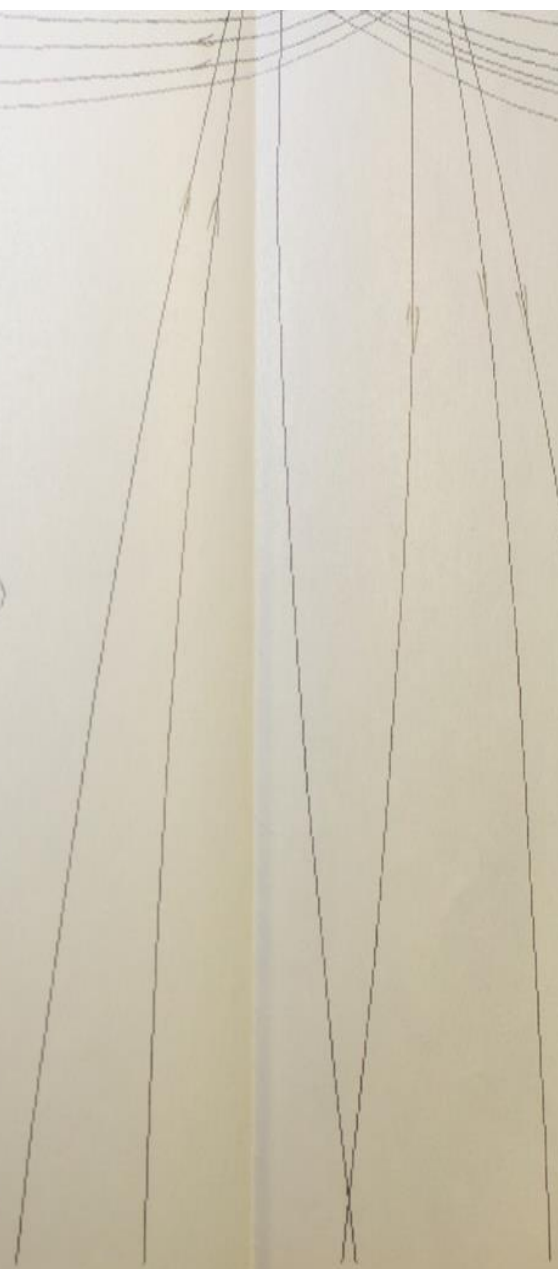

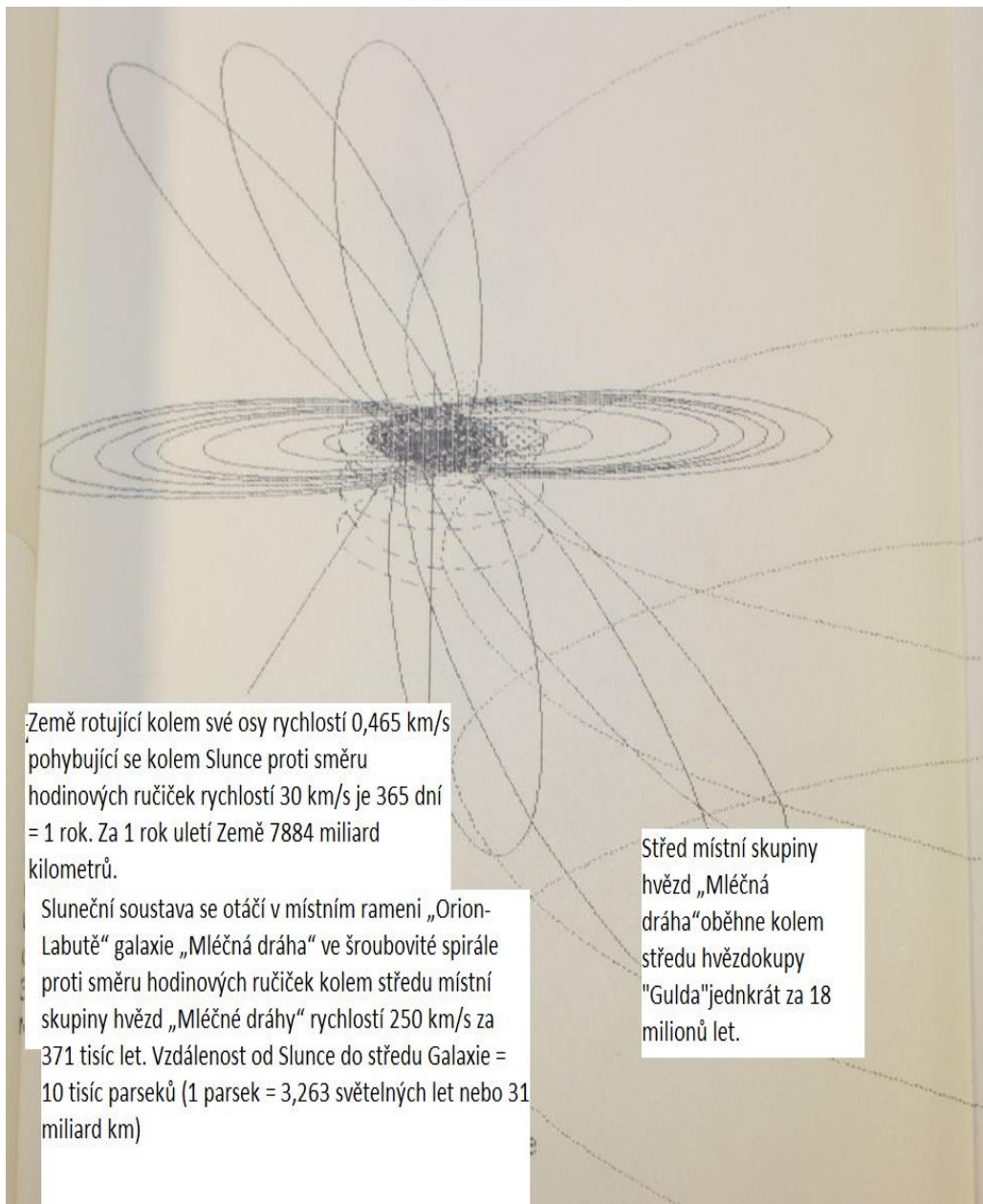
Zmenšený pohled:

Ve formě rozšířeného pohledu:

Zmenšený pohled

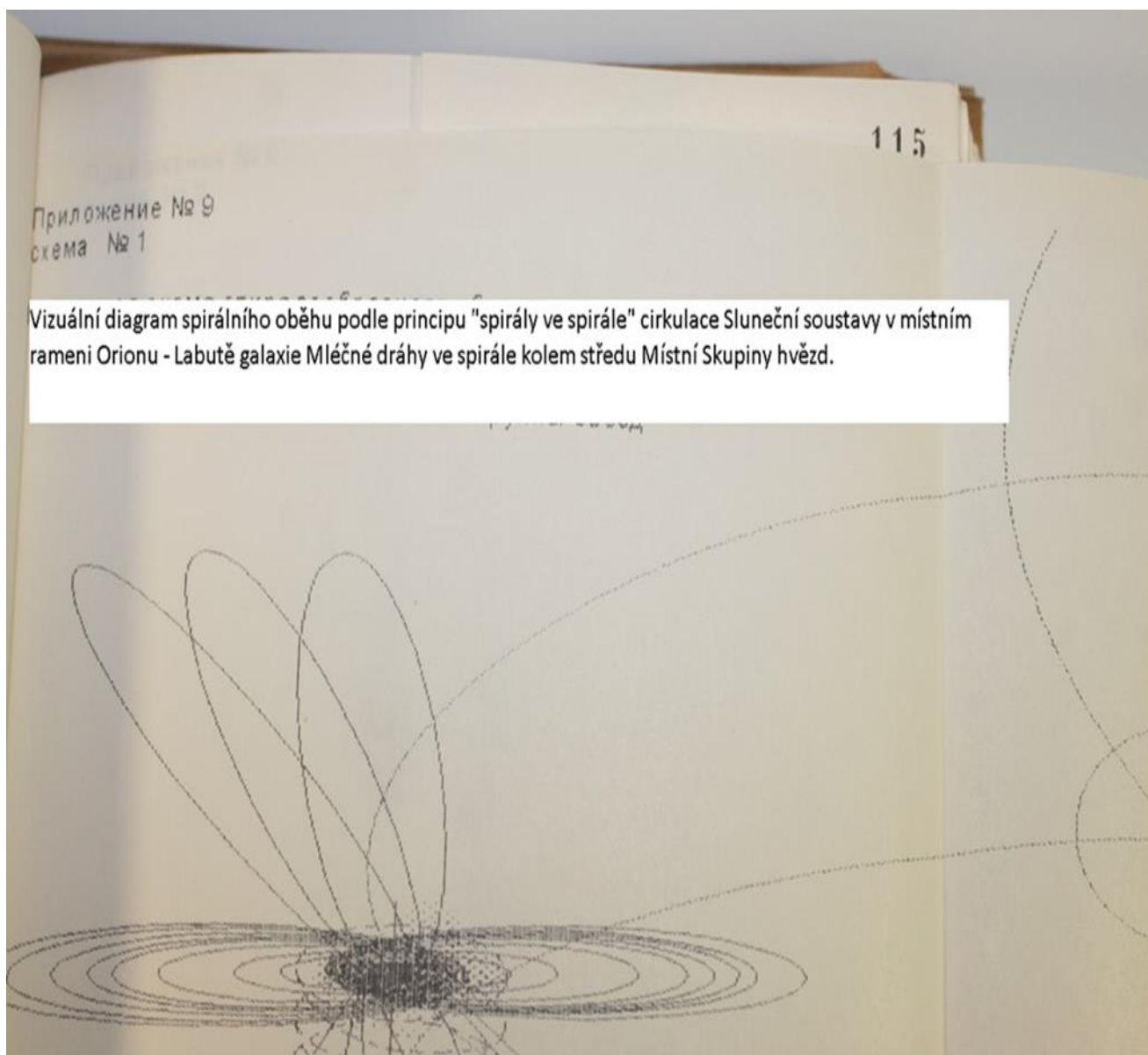

Sluneční soustava se otáčí v jednom z místních pásů Orionu – Labutě galaxie Mléčné dráhy po šroubovité spirále proti chodu hodinových ručiček, kolem Centra Místní Skupiny Hvězd, rychlostí 250 km/sec, jednou za 371 000 let. (Příloha č. 9, schéma 1, list 1)

Příloha č. 9,

Schéma č. 1:

Vizuální diagram spirální cirkulace podle principu "spirály ve spirále" cirkulace Sluneční soustavy v místním rameni Orionu Labutě galaxie Mléčná Dráha ve spirále kolem středu Místní Skupiny hvězd

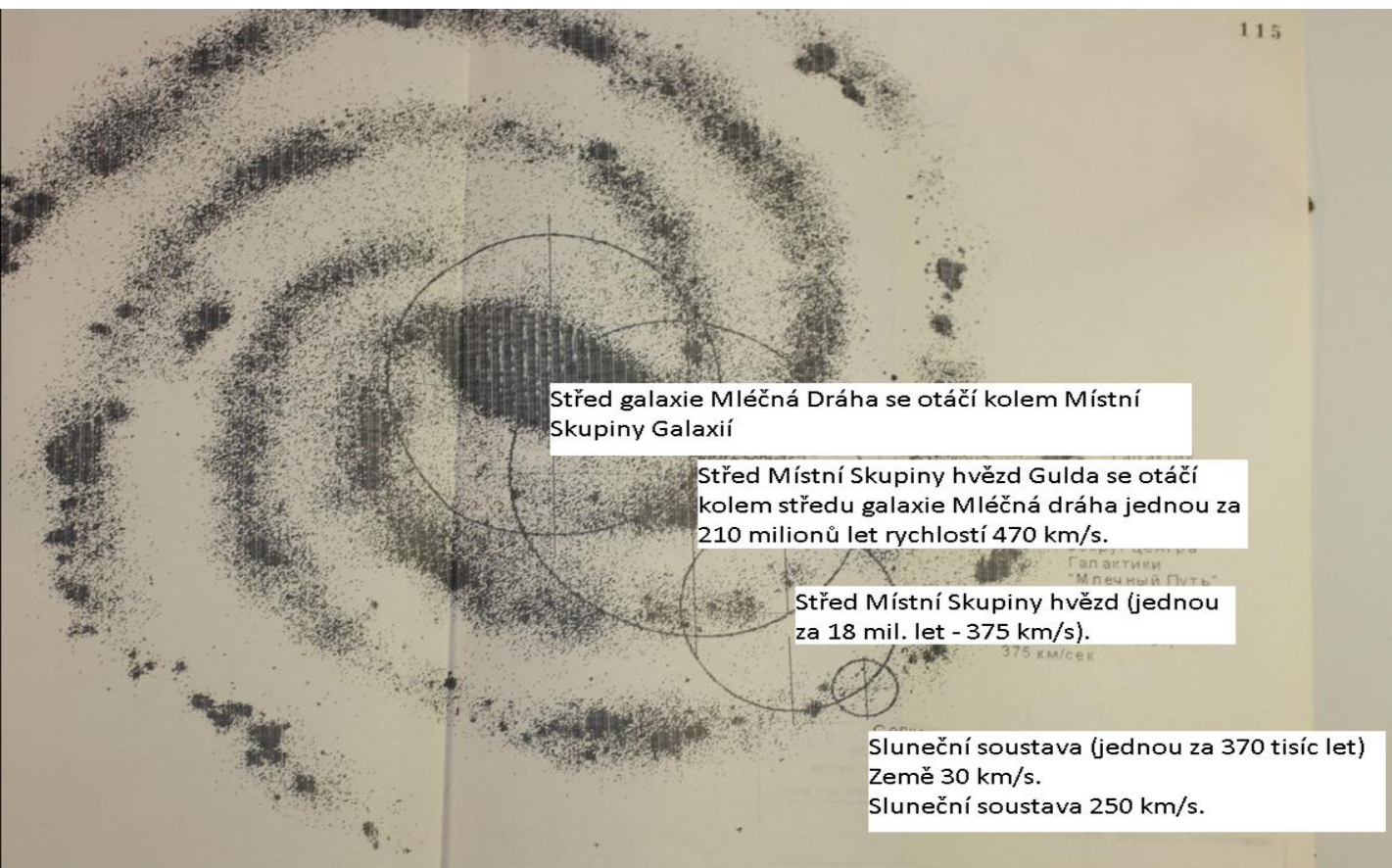
Místní Skupina Hvězd "Gulda"

Střed Místní Skupiny hvězd

Země se otáčí kolem své osy rychlostí 0,465 km/s a pohybuje se proti směru hodinových ručiček kolem Slunce rychlostí 30 km/s. Oběh kolem Slunce trvá 365 dní = 1 rok. Za 1 rok uletí Země 7884 miliard kilometrů.

Sluneční soustava se otáčí v místním pásu galaxie "Orionu - Labutě" galaxie "Mléčná dráha" ve šroubovité spirále proti směru hodinových ručiček kolem Středu Místní skupiny hvězd galaxie "Mléčná dráha" rychlostí 250 km/ jednou za 371 tisíc let. Vzdálenost od Slunce do středu galaxie = 10 000 parseků

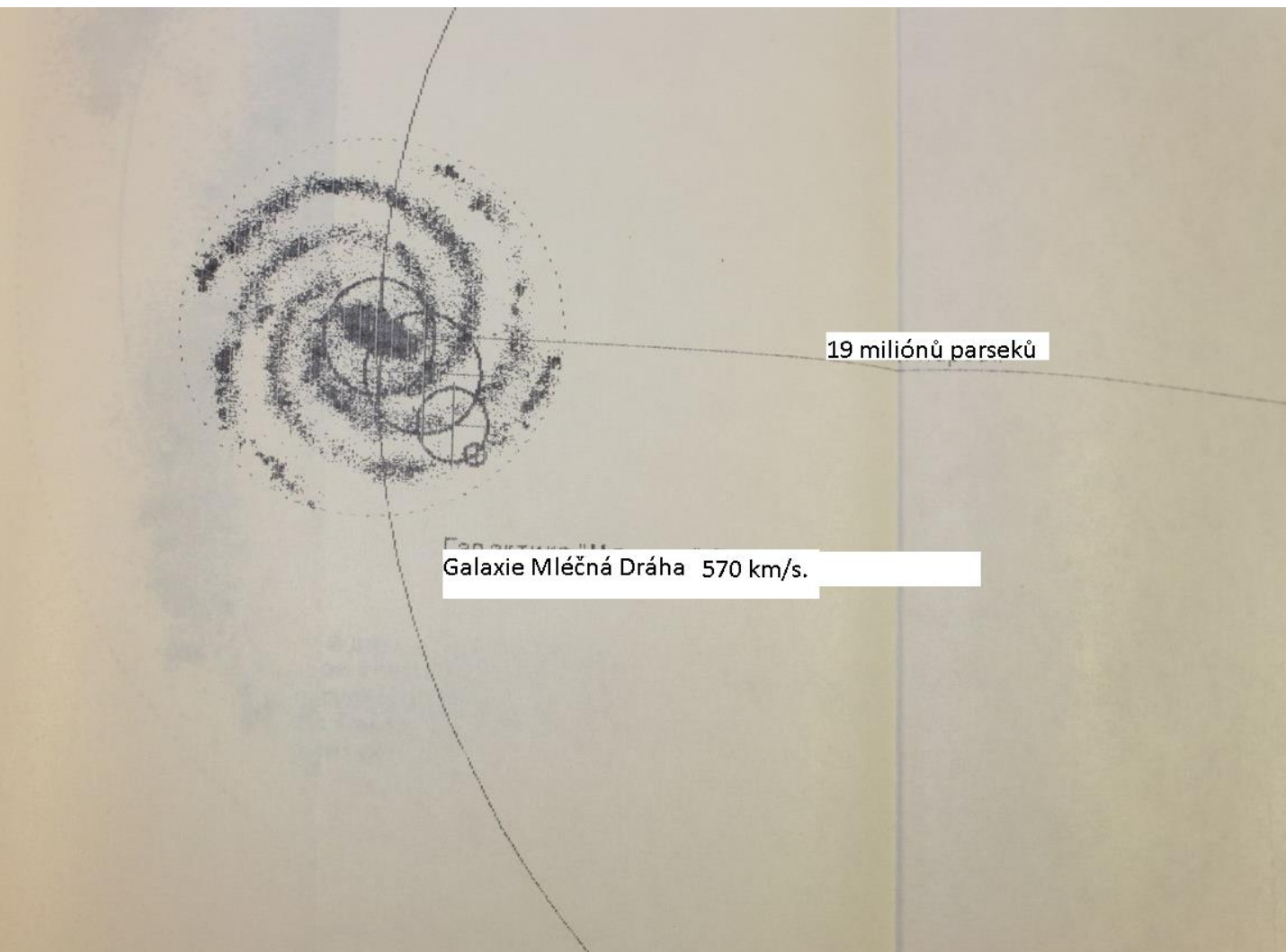
Centrum Místní Skupiny hvězd Galaxie "Mléčná Dráha"

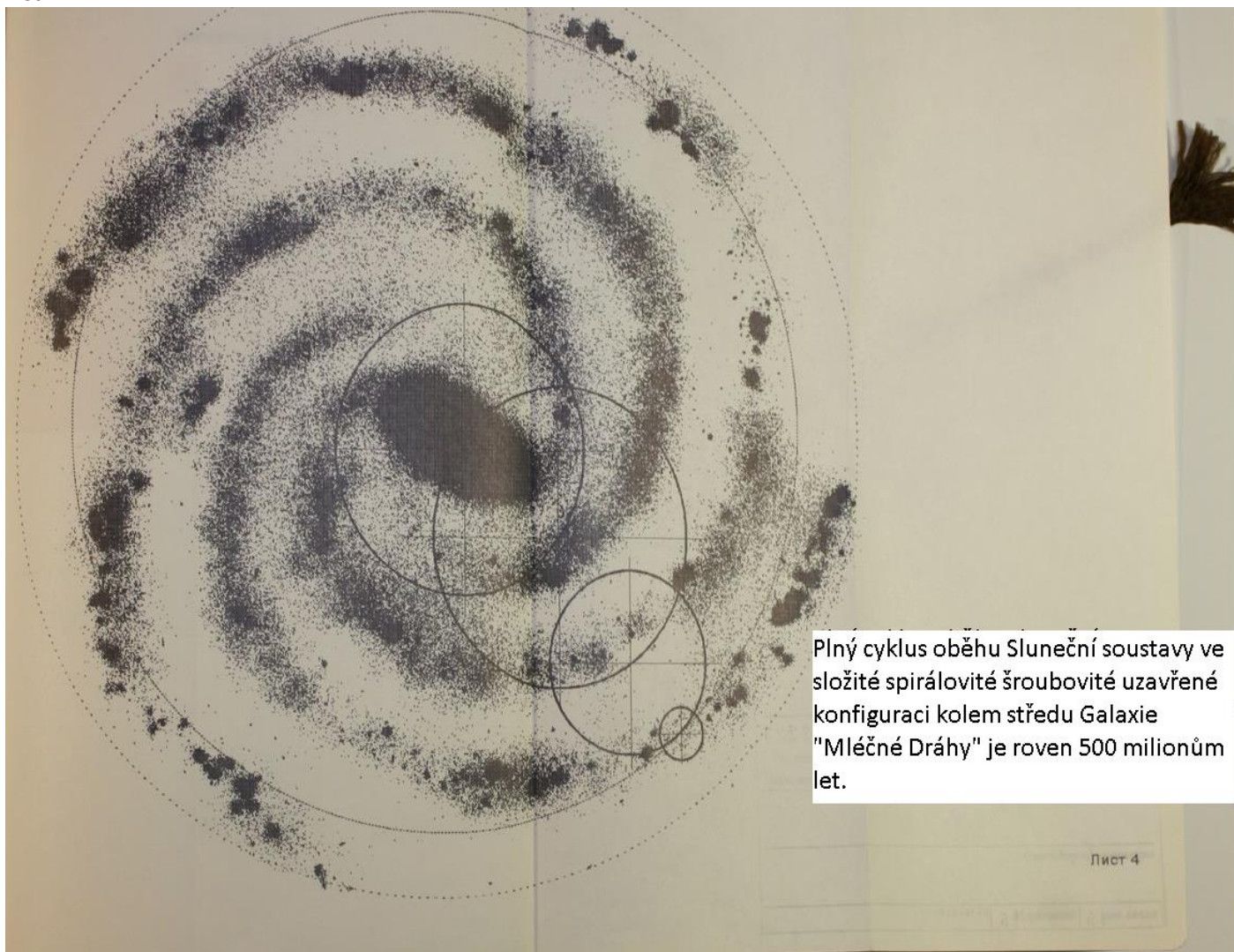
парсек

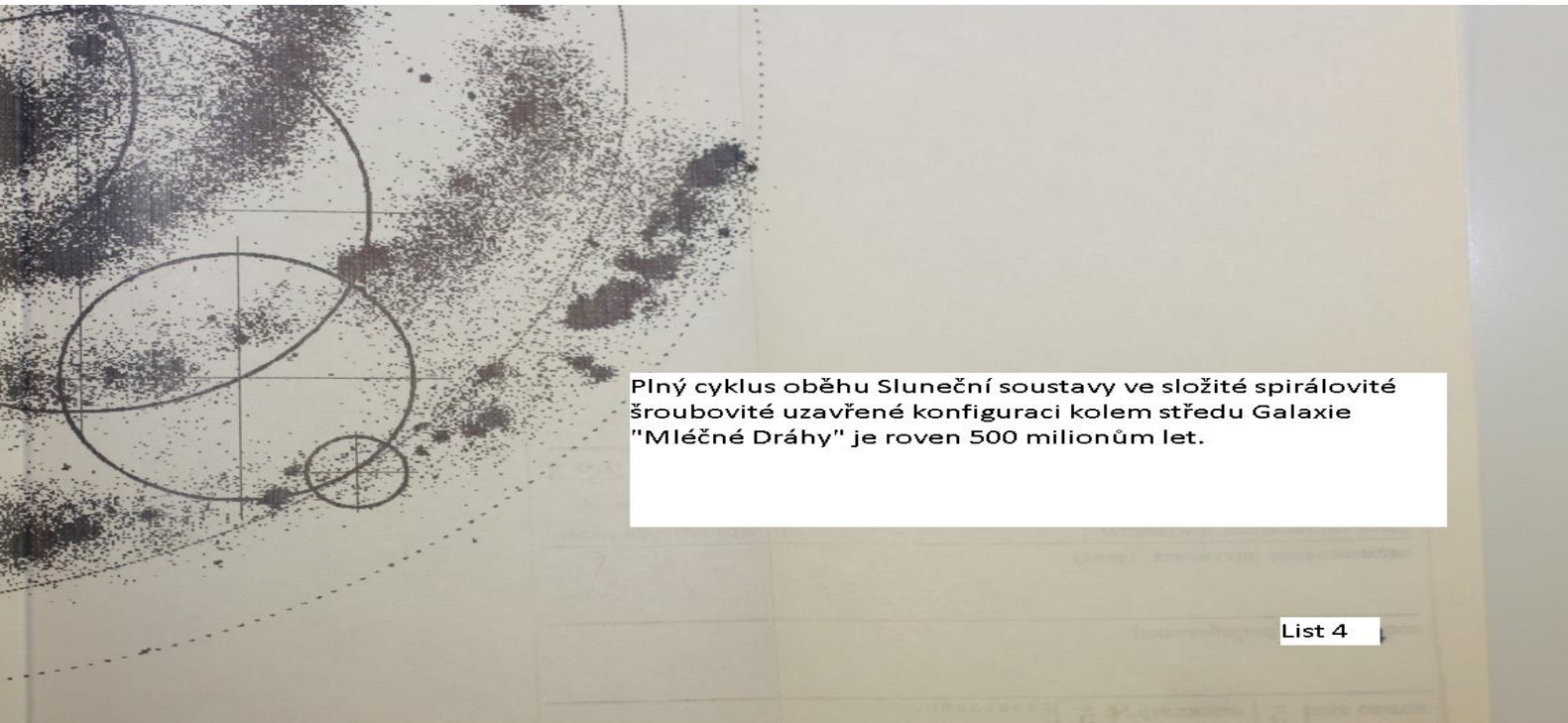
Střed Místní Skupiny Galaxií obíhá kolem Středu
suhvězdí "Panny" rychlostí 700 km/s

Vzdálenost od středu Slunce do středu Mléčné dráhy je přesně 10 000 parseků (1 parsek je 31 miliard kilometrů nebo 3,263 světelného roku.). Ve své formaci se Centrum Místní Skupiny Hvězd galaxie Mléčné dráhy otáčí po směru hodinových ručiček po šroubovité spirále kolem Centra Místního Shluku Hvězd „Zlatého pásu“ rychlostí 375 km/sec jednou za 18 miliónů let. Centrum Místního Shluku Hvězd ve své formaci obíhá po směru hodinových ručiček po šroubovité spirále kolem středu Mléčné dráhy rychlostí 470 km/sec jednou za 210 miliónů let. (Příloha č. 9, schéma 2, list 2)

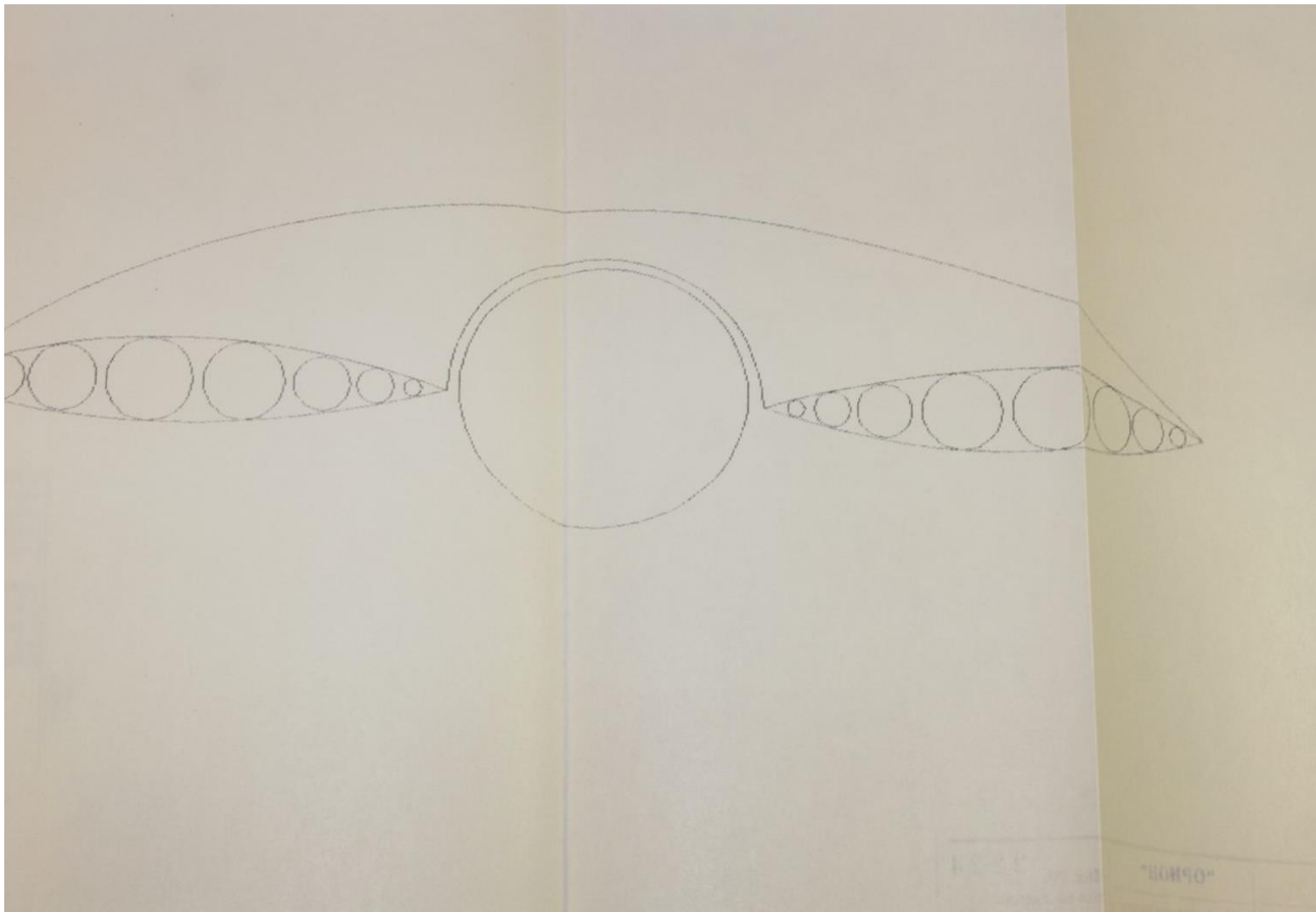

Vzdálenost od centra naší galaxie do Centra Místní Skupiny Galaxií je 19 miliónů parseků. Centrum Místní Skupiny Galaxií „Mlhovina Andromedy“ obíhá kolem centra souhvězdí Panny rychlostí 700 km/sec. Plný cyklus oběhu Sluneční soustavy ve složité spirálovitě šroubovitě uzamčené konfiguraci kolem centra galaxie „Mléčná dráha“ je roven 500 miliónům let. (Příloha č. 9, schéma 4, list 4)

List 4

Část 2: Evoluce Sluneční soustavy

Evoluce Sluneční soustavy probíhá od výbuchu k výbuchu supernovy Slunce, v periodě rovné 8 miliardám 100 miliónům let. Jak můžeme vysledovat z materiálů vědeckého oddělení SS „Ahnenerbe“, Slunce znovu vybuchne v roce 30 814 našeho letopočtu a pohltí v plamenech jaderné syntézy planety vnitřního okruhu Sluneční soustavy.

Před 8 miliardami 100 milióny let proběhl v pořadí 1002 výbuch uhasínajícího Slunce coby supernovy.

V okamžiku výbuchu bývalého Slunce se do nastalé termonukleární reakce zapojila hmota vnitřního okruhu Sluneční Soustavy, z čehož se následně zformovaly nám blízké planety vnitřního okruhu Sluneční Soustavy.

Vymrštěná hmota vybuchuvšího vyhasínajícího Slunce stačila na pokrytí plochy 6 miliard kilometrů (ve vzdálenosti od epicentra výbuchu - rovných 40 au).

Konečným produktem tohoto výbuchu Slunce byly stabilní kovové prvky transuranové skupiny – teroidy. V místě výbuchu vyhasínajícího Slunce se objevil gigantický oblak rozžhavené hmoty, v jehož centru se nacházelo mladé Slunce.

Jelikož termojaderná reakce výbuchu hvězdy proběhla v intervalu mezi jejím jádrem a vytvrdlou kůrou, většina vnější kůry starého Slunce byla odhozena na plochu 6 miliard kilometrů, kde vytvořila kouli roztaveného materiálu, ze které se později zformovaly planety vnitřního okruhu Sluneční soustavy.

K tvrdému jádru starého Slunce se ve významném množství připojily nové, sotva v proběhlé termonukleární reakci vzniknuvší kovové transurany. Staré Slunce se tímto znovuzrodilo a nastal jeho nový život díky dlouhotrvajícímu nukleárnímu štěpení kovů teroidní skupiny, až do vzniku vodíku.

Se začátkem reakce štěpení aktivních kovů vznikl intenzivní proud elektronů, který vytvořil vysokoenergetické elektromagnetické pole, jehož účinkem v rovníkové oblasti Slunečního kotouče došlo k vymrštění hmoty na heliocentrickou oběžnou dráhu.

Se začínající reakcí gravitačních sil nastal opačný pohyb hmoty směrem zpět ke Slunci. V rovníkové oblasti začala obíhat kolem Slunce, kdy zaujala neutrální polohu vůči gravitačním, odstředivým i elektromagnetickým silám.

Při další probíhající transformaci hmoty jako celku se z ploché sféry stal **torus**, rozkládající se v ploše otáčení Slunce, a pak, vlivem orbitálních sil, se z rozžhavené hmoty „tóra“ zformoval plochý prstenec Slunce, podobný tomu Saturnovu. (Příloha č. 10, schéma 1 - na skenu chybí...)

Pohybující se hmota se ustálila na heliocentrických oběžných drahách na ploše vnitřního okruhu. Ve hmotě blízkoslunečního okruhu začalo vytváření shluků rozžhavené hmoty budoucích planet a jejich rozmístování se na oběžné dráhy těchto shluků.

Takovým způsobem se před 7 miliardami let zformovaly planety vnitřního okruhu Sluneční soustavy i se svými souputníky. (Příloha č. 11, schéma 1)

7 miliard 400 milionů let po výbuchu Slunce neboli před 700 milióny let se v důsledku vývoje uhlíkových forem biosféry objevili první velcí savci a sladkovodní, velká zvířata. Vytvořila se suchozemská fauna a vysoké rostlinstvo, pokrývající Zemi v 5 vrstvách. Průměr Země byl 12 km.

Před 350 milióny let byl stvořen První Éterický Člověk. Polární rasa Andělů.

Výchozí bod evoluce vnitřní oblasti Sluneční soustavy a Země začíná před 8 miliardami 100 milióny let, kdy staré Slunce explodovalo a v reakci rozpadu termonukleární fúze vznikla hvězda nového Slunce, která se zrodila již 1002 - krát.

Před 6 miliardami 700 milióny let po výbuchu Slunce neboli před 1 miliardou 900 milióny let se vytvořily elektromagnetické vlny v důsledku oddělení vnitřního jádra Země od chladnoucího žulového obalu. Během separace se jádro začalo otáčet v opačném směru, než je rotace planety a na pólech se objevila magnetická pole. Z nich se vytvořila ochranná elektromagnetická kupole chránící Zemi před Slunečním větrem a smrtícími Slunečními paprsky. Vznikly všechny podmínky pro vznik biosféry. Průměr koule je 7 400 km.

Před 7 miliardami let se kolem Slunce vytvořila ohnivá embrya - budoucí planety vnitřního kruhu sluneční soustavy, také vzniklo embryo Země, což je napřímená koule o průměru 6,5 tisíce kilometrů s hustotou hmoty 43,0 g / cm³ a teplotou 3 500 stupňů.

5 miliard 300 miliónů let po explozi Slunce neboli před 2 miliardami 800 milióny let se na Zemi zformovala mocná kupole sedimentárních hornin, objevila se půda a souš. Voda pokryla celou planetu, kůra nadále bobtnala a praskala. Voda prosakovala do obřích trhlin. Průměr Země byl 7 000 km. Vznikly bažiny a první vegetace v podobě obřích lišejníků a kapradin.

3 miliardy 800 miliónů let po explozi Slunce neboli před 4 miliardami 300 milióny let atmosférický tlak poklesl, teplota klesla na 75 stupňů. Páry unikající ze zemské kůry se ochlazovaly v chladnoucí atmosféře a vytvořily primární oceán. Objevily se první mikroorganismy a řasy. V důsledku chemosyntézy vodních mikroorganismů se na Zemi objevil kyslík a „První kapka života“. Existovala křemíková forma života.

2 miliardy 600 miliónů let po výbuchu Slunce neboli před 5,5 miliardami let byla dokončena tvorba granitové kůry Země, průměr Zemské koule byl 6 600 km při povrchové teplotě + 170 stupňů C.

Kolem vnitřního prstence Slunce se objevují žhavá embrya nových planet, které žhnou stejně jako nová hvězda. Teploty jejich povrchů byly před 8 miliardami let mezi 3 500 – 5 000 stupni Celsia.

Část 3: Evoluce Země

(před 7 miliardami let)

Průměr koule hmoty budoucí planety Země byl před 7 miliardami let 6 500 km s hustotou 43,0 g na krychlový centimetr. Teplota povrchu budoucí Země dosahovala 3 500 stupňů Celsia a byla tvořena chladnoucí koulí kapalné slitiny kovových teroidů.

Vlivem magnetického pole Slunce došlo k otáčení vnitřního okruhu planet kolem vlastní osy ve směru, opačném otáčení soustavy, tj. proti směru hodinových ručiček.

Intenzivní reakce jaderného rozpadu rozštěpily teroidní kovy svrchní vrstvy, generující lehké částice – začala tvorba kapalné kovové skořápky „vroucí vrstvy“ planetárního jádra, vytvářející osnovu budoucí kůry. Zareagoval vodík s kyslíkem, vytvořivše vodu kolem „koule“ budoucí Země. Začal proces tvorby protoatmosféry, sestávající se z oxidu uhličitého, vodní páry, dusíku a jeho sloučenin, vyvěrajících zevnitř do chladnoucí atmosféry.

V průběhu následujících 2 miliard 600 miliónů let se planety vnitřního okruhu Sluneční soustavy postupně „zklidňovaly“. V základu se skládaly z lehkých prvků a oxidů – produktů jaderného rozpadu bývalého Slunce.

Na Zemi, v procesu ochlazování vnější vrstvy ve specifikované době začala syntéza žuly a vznik žulové kůry. Ochlazovala se atmosféra. Rozžhavená žula byla pokryta stříkanci roztaveného kovu s oxidy a solemi, z puklin pokračovalo vytékání roztavené žuly, tryskaly plyny.

Vytvoření kamene

(před 5 miliardami 500 milióny let)

Za 2 miliardy 600 miliónů let od exploze supernovy hvězdy Slunce, neboli před 5 miliardami 500 milióny lety, byl na Zemi ukončen proces tvorby žulové kůry.

Planeta začala bobtnat. Její průměr byl 6 600 km. Teplota povrchu i žulové kůry se snížila natolik, že začala syntéza čedičů. Teplota povrchu planety byla + 170 stupňů Celsia. Začala kondenzace atmosférické vlhkosti, kdy vznikl první oceán. Na Zemi nebyla jasná hranice mezi dnem a nocí, mezi vodou a párou. Bylo velmi temno s malou světelnou září. Všude přibývala voda, na žulovém povrchu i v atmosféře ve formě páry a kapek nepřetržitěho

deště.

Tímto způsobem kostra Země „dostala maso“ a zklidňoval se vnější povrch i atmosféra. Vyvěrajíce pod tlakem zpod zemské kůry se páry zklidňovaly v chladnoucí atmosféře, vytvářejíce kondenzát a vodu.

Začátek vzniku života, první „živá“ kapka

(před 4 miliardami 300 milióny lety)

3 miliardy 800 miliónů let po explozi supernovy hvězdy Slunce, neboli před 4 miliardami 300 milióny let začala na Zemi syntéza života, vznikla první kapka „života“. Ve výsledku chemické reakce vodních mikroorganismů se v atmosféře objevil kyslík, poklesl atmosférický tlak a teplota se snížila na + 75 stupňů Celsia. Ukončilo se formování „prvotního oceánu“, pokrývající celý povrch planety. Objevily se první vodní organismy a rostliny, fungující na základě fotosyntézy, pohlcující oxid uhličitý a vytvářející kyslík.

Vznik půdy, souše, prvních bažin a vodní vegetace

(před 2 miliardami 800 milióny let)

5 miliard 300 miliónů let po explozi supernovy hvězdy Slunce, neboli před 2 miliardami 800 milióny let, v periodě čítající 2 miliardy 700 miliónů let fungování vodních mikroorganismů a vodních rostlin se v atmosféře objevil kyslík, formovala se mohutná vrstva sedimentárních hornin, pokrývajících žulu. Voda ještě stále pokrývala planetu, ale kůra se začala vzdouvat. Průměr Země byl 7 000 km. V zemské kůře vznikaly obrovské trhliny a začala se lámat na obrovské kusy – budoucí pevninské desky. Voda odtekla do zlomů v kůře, hladina oceánu se snížila. Na Zemi se objevily souše a půda, bažiny s gigantickými lišejníky a kapradinami. Do prasklin žulové kůry byl vytlačován čedič. Na Zemi existovala málo pohyblivá [křemíková forma](#) života.

Vznik elektromagnetických pólů Země, objevení se prvních hmyzích a obojživelných forem života

(před 1 miliardou 900 milióny let)

6 miliard 200 miliónů let po explozi supernovy hvězdy Slunce, neboli před 1 miliardou 900 milióny let proběhly v životě Země významné události. V důsledku nepřestávajícího ochlazování vnější žulové vrstvy Zemské kůry a zrychlení rotace Země při pohybu po oběžné dráze okolo Slunce nastalo oddělení žulové kůry od zemského termojaderného jádra. Při tomto oddělení se jádro začalo otáčet protisměrně proti vnějšímu zemskému obalu, což způsobilo vznik gigantické sférické dutiny, která se stala vnitřní atmosférou Země, a okolo planety (stejně jako uvnitř) se zformovala elektromagnetická kopule, která

se stala ochranou vnější i vnitřní biosféry před smrtelným kosmickým zářením Slunečního větru. Severní i Jižní pól se staly magnetickými, uvnitř planety se vytvořil Východní elektrický záporný pól a Západní kladný elektrický pól.

Rychlost otáčení zemského tělesa se zdesateronásobila. Země se posunula od Slunce na vzdálenější oběžnou dráhu, nebe se stalo modrým a čistým, začaly být vidět hvězdy. Zemská kůra pokračovala v rozpínání, vytvářejíce obrovské sekundární pasti. Před 1,8 miliardami let byl průměr planety 7 400 km. Vytvořily se všechny nezbytné podmínky pro rozvinutí primitivních suchozemských forem života. Objevil se první primitivní hmyz a obojživelníci.

Objevení se prvních ryb a ptáků

(Před 1 miliardou 700 milióny let)

6 miliard 400 miliónů let po explozi supernovy hvězdy Slunce, neboli před 1 miliardou 700 milióny let se na Zemi objevily první ryby, obojživelníci, ptáci a také mnohočetný hmyz, jež se stal jejich základním zdrojem potravy. Nastal dlouhý, 1 miliardu let trvající proces formování a shromažďování biosférických zdrojů řetězu potřeb coby požadovaná etapa před stvořením obojživelných forem života.

Objevení se zvířat a dinosaurů

(před 700 milióny let)

7 miliard 400 miliónů let po explozi supernovy hvězdy Slunce, neboli před 700 milióny let se v důsledku rozvinutí živočišstva a biosféry na Zemi objevili první velcí živočichové včetně dinosaurů – začal intenzivní rozvoj a evoluce pozemského života - přes bažinnou flóru a faunu až po suchozemské formy. Byl spuštěn proces formování [biocenózy](#) na souši. Průměr Země dosáhl 12 000 km. V tomto období se formovala vícevrstvá vegetace pokrývající celou souš: první úroveň – byliny a keře vzrůstu do 2,5 m., druhá úroveň – borovice a jedle do 20 m., třetí úroveň – eukalypty do 200 m., čtvrtá úroveň – zmizelé stromy do výšky 2 000 m., pátá úroveň – vymřelí giganti vzrůstu do 20 000 m. [Pozůstatky](#) těchto vymřelých gigantů se stále nachází na planetě coby zkameněliny.

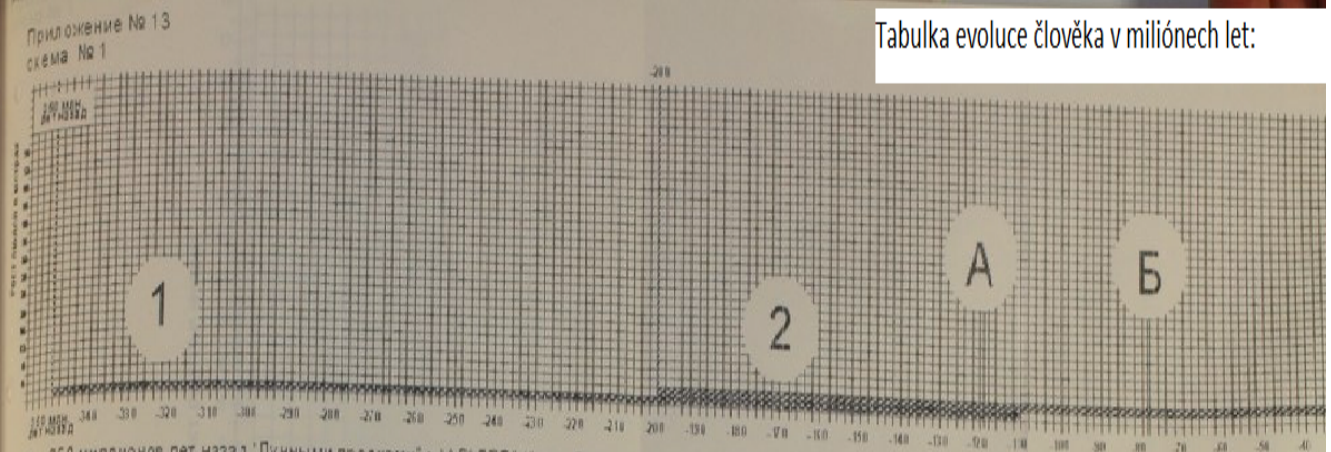
Část 4: Evoluce člověka

(první domorodá rasa)

(viz příloha č. 13, schéma 1, list 1 a 2)

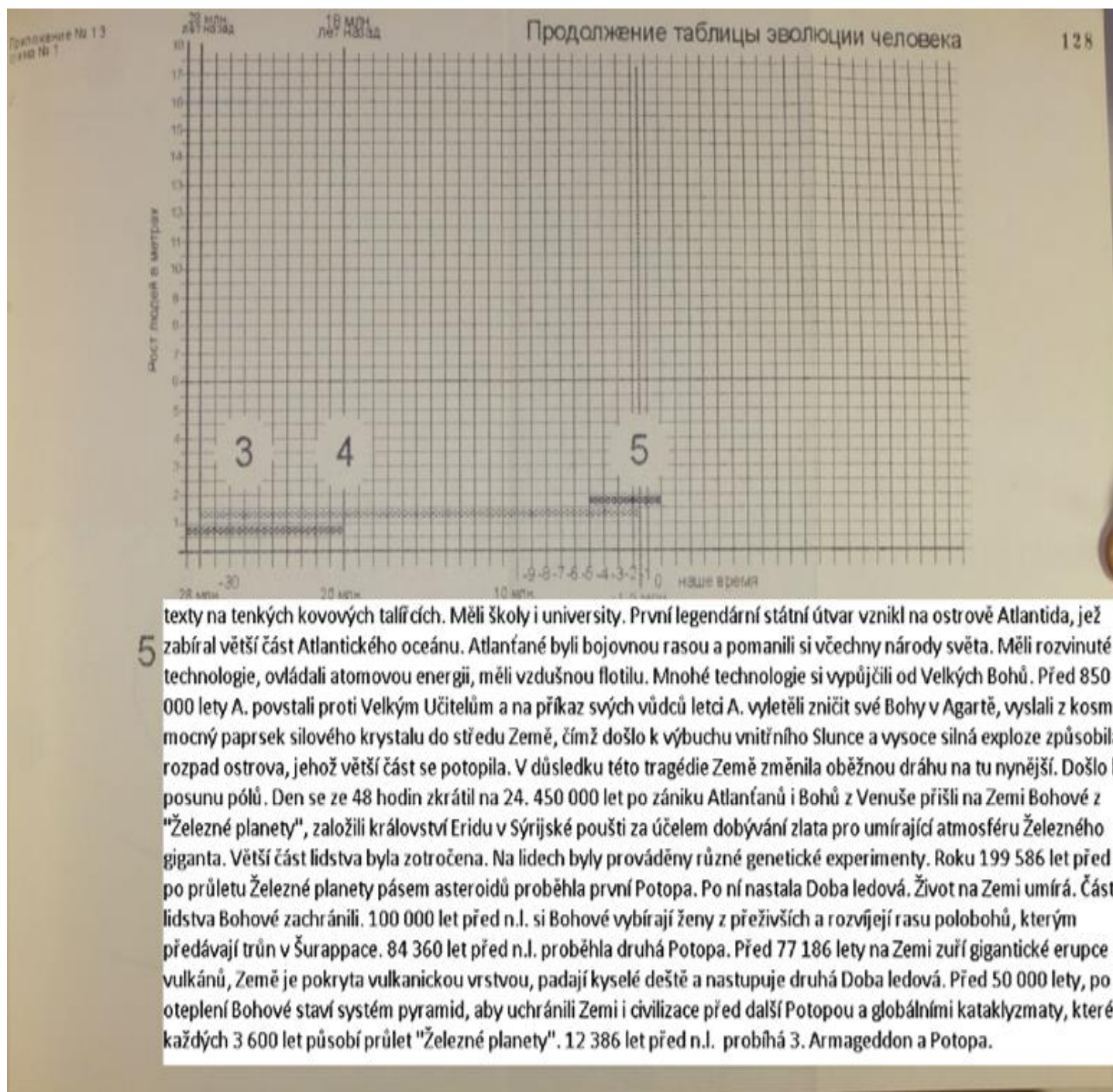
List 1:

Tabulka evoluce člověka v miliónech let:

- 1 Před 350 milióny let byl v "Agartě" (kolébce lidstva), "nezničitelné posvátné zemi "Měsíčními předky" vytvořen první éterický člověk (později zrozená rasa "Andělů"), bezpohlavní rasa lidí, která měla jedinou vejčitou skořápku a rozmnožovali se dělením. Vzrůst lidí této rasy byl 52 metrů. Tato rasa vyhynula před 110 milióny let v důsledku evolučního vzestupu hyperborejců.
- 2 Před 200 milióny let následkem dlouhého evolučního cyklu z lidí první rasy vznikla rasa HYPERBOREJCŮ - lidí přechodné formy mezi éterickým a fyzickým tělem. Vzrůst raných Hyperborejců byl 36 metrů. Ještě dalších 82 miliónů let evoluce bylo potřebných k tomu, aby se tato subrasa začala množit pučením (A) a dalších 44 miliónů let, aby se rozmnožovali vejci (B). Existence Hyperborejců byla ukončena evolučním nástupem rasy lemuřanů před 18 milióny let.
- 3 Před 28 milióny let se objevila rasa lemuřanů. Na samém počátku tohoto cyklu se rozmnožovali vejci. Jejich vzrůst dosahoval 18 metrů. 100 miliónů let trvalo, než se lidé stali oboupohlavními. První oboupohlavní lidé (hermafrodité) dorůstali 6 metrů a rychle se množili. Skládali se z měkkého fyzického těla, kterým procházely toky magnetismu. Atmosféra Země byla tehdy ještě éterická a mízná. Mnohé kovy, které časem ztvrdly, byly tehdy v kapalném a plynném skupenství. Mysl tehdejších lemuřanů byla latentní při silném lpění na fyzickém životě. Řeč a sebevědomění sama sebe chybělo. Člověk byl bojujícím zvířetem, soustředění smyslu života bylo v adrenalinových žlázách a vypěstovali si odolnost proti šoku.
- 4 Před 18 mil. lety na Zemi přišli "Velcí Učitelé", "Bohové z Venuše", "Synové Plamene" s humanitární misí. S jejich příchodem se váže oddělení pohlaví u lidí i zvířat, taktéž jako objevení se smrtelnosti. Objevila se první primitivní řemesla svázaná s vydáváním kůží, věda i medicína. Lidé se stali individuálními. "Velcí Učitelé" se převlékali do zvířecích kůží a stali se z nich vůdci i žreci mladého lidstva. Mezi lidmi vzrůstala zvířecost a neuhasitelný sexuální apetit. První "osvícení" se dobrovolně vzdávali živočišné stravy a sexu, pěstující tím v sobě vlastnosti Vůle. Zánik Lemurie proběhl před 1,5 mil. let v důsledku globální katastrofy, která se udála v blízkosti Země ve Sluneční soustavě. Gigantická "Železná planeta" se srazila s planetou Ikar, jejíž úlomky tvoří nynější pás asteroidů. Bývalé jádro planety Ikar je nynější Venuše a oběžnice Ikaru. Měsíc začal obíhat kolem Země. Mars i Země změnili orbity, Mars přešel na více vzdálenou, Země na bližší. Obě oběžnice Země, Pel a Faeton byly zničeny, úlomky Faetonu, jež zasáhly Zemi způsobily zánik Lemurie, většiny lidstva i zvířat v běsnících živlech.

List 2:

Před 350 milióny lety byl vytvořen tzv. „první éterický člověk“. Jak se uvádí v textech almanachů „Ahnenerbe“, byl vytvořen v „neporazitelné, posvátné zemi [Agartě](#)“ uvnitř Země, „kolébce lidstva“ „Měsíčními předky“ – což znamená Bohy, kteří žili na planetě Ikar; zničené před 1,5 miliónem let. Měsíc byl tehdy souputníkem planety Ikar, která obíhala kolem Slunce ve vzdálenosti 2,3 [au](#) a Země obíhala ve vzdálenosti 1,8 [au](#). Okolo Země obíhaly dva měsíce, Pel a Faeton. (Příloha č. 14, schéma 1).

Éteričtí „lidé“ první rasy ukončili svou existenci v důsledku nástupu [hyperborejců](#) před 110 milióny let. Evoluční pouť rasy Andělů trvala 240 miliónů let.

Druhá rasa

[Hyperborejská](#) rasa

Před 200 milióny lety, výsledkem dlouhého evolučního cyklu, z posledních tří podras lidí první kořenové rasy vznikli hyperborejci – přechodná rasa lidí mezi bezhmotným (éterickým) tělem a fyzickým zhutněným tělem.

Vzrůst prvních [hyperborejců](#) byl 36 metrů. Ze začátku byli bezpohlavní a rozmnožovali se dělením. Dalšíh 82 miliónů let trvalo, aby se lidé této rasy množili pučením, a ještě dalších 44 miliónů let, aby se množili vejci. Hyperborejci ukončili svou existenci v důsledku evolučního nástupu Lemuřanů před 18 milióny lety.

Třetí rasa

[Lemuřané](#) (vejcorodí)

Před 28 milióny let se objevila rasa Lemuřanů. V samém počátku tohoto cyklu se lidé rozmnožovali vejci. V té době na Zemi existovali nejenom bezpohlavní lidé, ale i zvěř. Vzrůst lidí byl 18 metrů. Zabrало to 100 miliónů let, než se objevil oboupohlavní ([androgynní](#)) člověk. První oboupohlavní lidé ([hermafrodité](#)) dorůstali 6 metrů. Sestávali se z měkkého fyzického těla, kterým prostupovaly magnetické toky, měli neuhasitelný sexuální apetit, který způsobil jejich rychlé množení. Stejně tak se množí [mořští koníci](#), kteří se také evolucí dodnes nevyvinuli v jednopohlavní savce. Mezi lidmi se do dnešních časů rodí [hermafrodité](#). Podle údajů Ministerstva zdravotnictví RSFSR se jen v roce 1979 narodilo 30 [hermafroditů](#). Vnitřní orgány raných Lemuřanů byly párové, měli dvě srdce, dvoje játra, dvě sleziny. Jedno srdce zajišťovalo proudění krve v cévách, druhé v žilách. Měli dvě hrdla a dva žaludky. Proteinová hmota procházela do kyselinového (současného) žaludku, uhlovodíková do alkalického, jehož pozůstatkem je dnešní [slinivka břišní](#). Oba žaludky byly mezi sebou propojeny [duodenem](#), přecházejícím ve střevní trakt.

Atmosféra na Zemi byla více éteričtější a mlžnější. Mnohé kovy, které časem ztvrdly, se nacházely v kapalném a plynném skupenství. Inteligence prvních Lemuřanů byla [latentní](#) při silně fyzickém životě. Řeč a sebeuvědomění sebe sama chyběly. Člověk byl rvavým zvířetem. Soustředění života spočívalo v adrenalinových žlázách a byla rozvinuta odolnost proti šoku.

Před 18 milióny let, v epoše Lemuřanů, proběhla na Zemi událost mimořádného významu. Na humanitární misi na Zem přišli „Bohové z Venuše“, „velcí učitelé“, „děti plamene“

s cílem rozvoje lidstva.

S jejich příchodem bylo svázáno rozdělení pohlaví a výskytu smrti v souvislosti s „ponořením lidí do tvrdě hmotné matérie“ a také vložení vlastností jako je individualismus, oproti tomu, jak dříve bylo normou kolektivní vědomí a kolektivní vědění (jako mají mravenci). „Velcí učitelé“ se převlékali za zvířecí bytosti, pasovali se za vůdce a žrece (kněží), aby mohli vést mladé lidstvo k vyšším duchovním dokonalostem.

Vznikala řeč, primitivní řemesla, která byla závislá na vydělávání kůží divokých zvířat, rozvíjely se znalosti z různých oblastí života i medicíny.

Probíhaly evoluční změny ve světě zvířat. Počet jejich druhů významně stoupl, ale oboupohlavními se staly některé druhy až časem. Jejich představitelé jako například [Plesiosaurus](#) nebo [Pterodaktyl](#) byli do konce existence třetí rasy současníky Lemuřanů. Podle informací německých vědců v této periodě existovaly 2 milióny druhů rostlin (čtyřikrát více, než nynější flóra planety), 900 tisíc druhů ryb a bezobratlých, 1 milión druhů ptáků, 3 milióny druhů zvěře a okolo 400 tisíc druhů [antropomorfních](#) stvoření, celkem 4,9 miliónů druhů. V současné biosféře existuje 200 (zůstavších ze 400 tisíc) druhů primátů a pouze 4 z antropomorfních: gorily, šimpanzi, orangutani a gibboni. Pokud vezmeme v úvahu, že planeta byla pokryta vícevrstvou vegetací, tak je velmi pravděpodobné, že takové množství antropomorfních stvoření i druhů divokých zvířat žilo přímo v korunách gigantických stromů a rozšířilo tuto faunu po svých teritoriích.

První stvoření a posvěcení lidé se dobrovolně vzdali živočišné stravy, posilující sebekontrolu nad instinkty a neuhasitelným sexuálním apetitem. Humánní mise „Bohů z Venuše“ byla zakončena výměnou vlastních „učitelů“ za „posvěcené lidi“ – v mnohem pozdějších dobách [Atlantánů](#). Velká část Lemuřanů zůstala „neotesanými“, s nerozvinutým intelektem a neuhasitelným sexuálním apetitem. Velice široce byla praktikována [zoofilie](#). Z této příčiny, jak se jeví, vznikly opice coby produkty lemuřanské sexuální aktivity. Současní lidé bílé rasy mají 46 [chromozómů](#), černoši a mongolové 48, což jasně hovoří o jejich pozdějším původu coby druhu lidí, narozdíl od Lemuřanů. Množství chromozómů totiž u druhu dokáže určit jeho stáří. Hmyz má obecně 6 [chromozómů](#), [octomilka](#) – 4. Šimpanzi, kteří mají bílou kůži pod srstí – 46 chromozómů, gorily s černou kůží – 48. Na základě tohoto můžeme potvrdit, že šimpanzi pocházejí od Lemuřanů, a gorily od černochoů. O tom také svědčí fakt, že 12. – 13. chromozóm u šimpanzů je zcela identický s 2. párem chromozómů bílého člověka.

Pozdní Lemuřané vybudovali megalitické kamenné struktury, které se zachovaly až do naší doby v [Peru](#) a Anglii ([Stonehenge](#)). I v ostatních částech světa se učili základy stavebnictví u „Velkých učitelů“.

Princip tohoto stavitelství byl založen na „rozřezávání“ tvrdých hornin a skal metodou jejich obohacení transmutovaným práškem, vznikajícím při rozpadu zlata při teplotě 5 500 stupňů Celsia. S pomocí gigantických „kleští“ Va-Džaru, náležejících do kategorie

divů výzbroje „Bohů“ probíhalo rozsáhlé tavení zlata v místech staveb a vlečení megabloků. Tenké zlaté talířky (plátky) se umísťovaly na vrchol skály a do 70 vteřin se vypařovaly pomocí elektrického oblouku. Když talířky (plátky) začaly zářit jasným světlem a rozpadaly se na prášek, bylo možno řezat kámen jako plastelínu a vyřezávat z něj libovolné tvary. Zlato, „očistěné ohněm“, jak ho nazývali [Aztékové](#), se používalo při přesunech gigantických monobloků a kamenných platforem. Prášek sypali na desku, poté vytvořili vysokofrekvenční zvuk a vibrace, které umožňovaly přesouvat vzduchem obrovské kamenné platformy. Analogická metoda byla použita při stavbě [pyramid](#).

Příčina zmizení Lemuřanů

(před 1,5 milióny let)

Smrt Ikara

Kontinent Lemuřanů se rozprostíral podél od rovníku, od nynější Afriky do Austrálie, svrchu ohraničen horským systémem Himaláje.

Před 1 miliónem 500 tisíci lety ve Sluneční soustavě proběhla změna struktury jejího vnitřního prstence v důsledku katastrofy, jíž byla kolize „[Železné planety](#)“, obíhající po elipsovité dráze ve vzdálenosti 820,4 [au](#) od Slunce (123,06 miliard km) a planety Ikar, která obíhala po oběžné dráze okolo Slunce ve vzdálenosti 2,3 [au](#), jejíž trosky vytvořily [pás asteroidů](#) a její polární ledovce daly vzniknout kometám. Jádro Ikara se stalo novou planetou - Venuší (0,72 au od Slunce), která zabrala oběžnou dráhu Marsu, jež změnil orbitu a vzdálil se od Slunce na 1,52 au. Země, která obíhala do smrti Ikara ve vzdálenosti 1,8 au, přešla na orbitu blíže Slunci na vzdálenost 1,5 au. Bývalá oběžnice Ikara, planeta Měsíc, začala obíhat kolem Země a její bývalé oběžnice Pel a Faeton byly v této katastrofě zničeny. Pozůstatky Faetonu se střetly se Zemí v oblasti rovníku, zničily lemurský kontinent a způsobily vyhynutí většiny druhů zvířat a dinosaurů. Měsíc díky vzdálenosti zůstal nezničen, ale následky této katastrofy jsou dodnes na jeho povrchu vidět pouhým okem. V průběhu následujících stovek let většina Lemuřanů zahynula během zuřících přírodních katastrof. (Příloha č. 15, schéma 1, 2, list 1,2)

Zánik Icara před 1,5 miliónem let

Srážka Icara s Železným gigantem -
zánik Icara

Železná planeta - perioda
oběhu okolo Slunce je
3600 let, (820,4 au)
123 000 000 000 km

Venuše - býv. jádro
Icara 108 000 000
(0,72 au)

Nová oběžná dráha Marsu

Orbita Marsu do zániku Icara

Nová orbita Venuše - býv. jádra Icara

Merkur 58 500 000 (0,39 au)

Jupiter 780 000 000
(5,2 au)

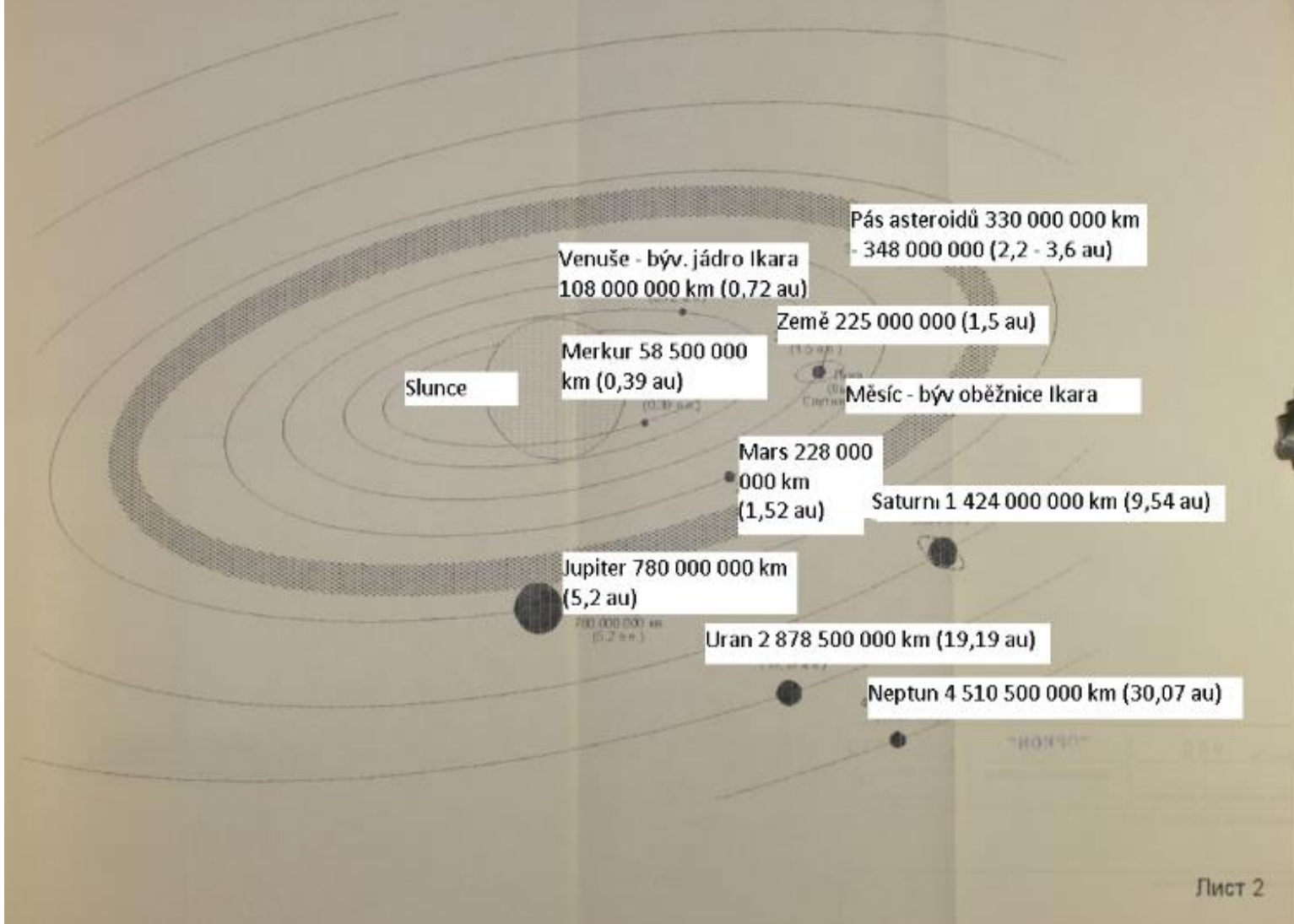
Nová orbita Země

Země s býv. oběžnicí Icara Měsícem se přemístila na
novou orbitu z 7,8 au na 1,5 au (z 270 000 000 km na
225 000 000 000 km)

Orbita Země do zániku Icara

Mars se přemístil na novou orbitu z
0,92 au na 1,52 au (z 138 000 000
na 228 000 000 km)

Schéma vnitřního okruhu Sluneční soustavy po zániku Ikara:

Smrt větší části Lemuřanů vedla k selekci (výběru) těch nejlepších (přeživších), kteří vytvořili sedmou podrasu – třetí kořenovou rasu protoborejců, ze které v pozdější době vznikla inteligentní a civilizovaná atlantská rasa.

Čtvrtá rasa

Atlantská

(první [Atlant'ané](#) se objevili před 5 milióny lety)

První Atlant'ané – Myrmidoni se objevili za časů Lemuřanů před 5 milióny let na odděleném ostrově v Atlantickém oceánu, který byl izolován od vnějšího světa. Byli to čtyřmetroví velikáni s velkými hlavami, s červenou, bílou nebo žlutou pokožkou.

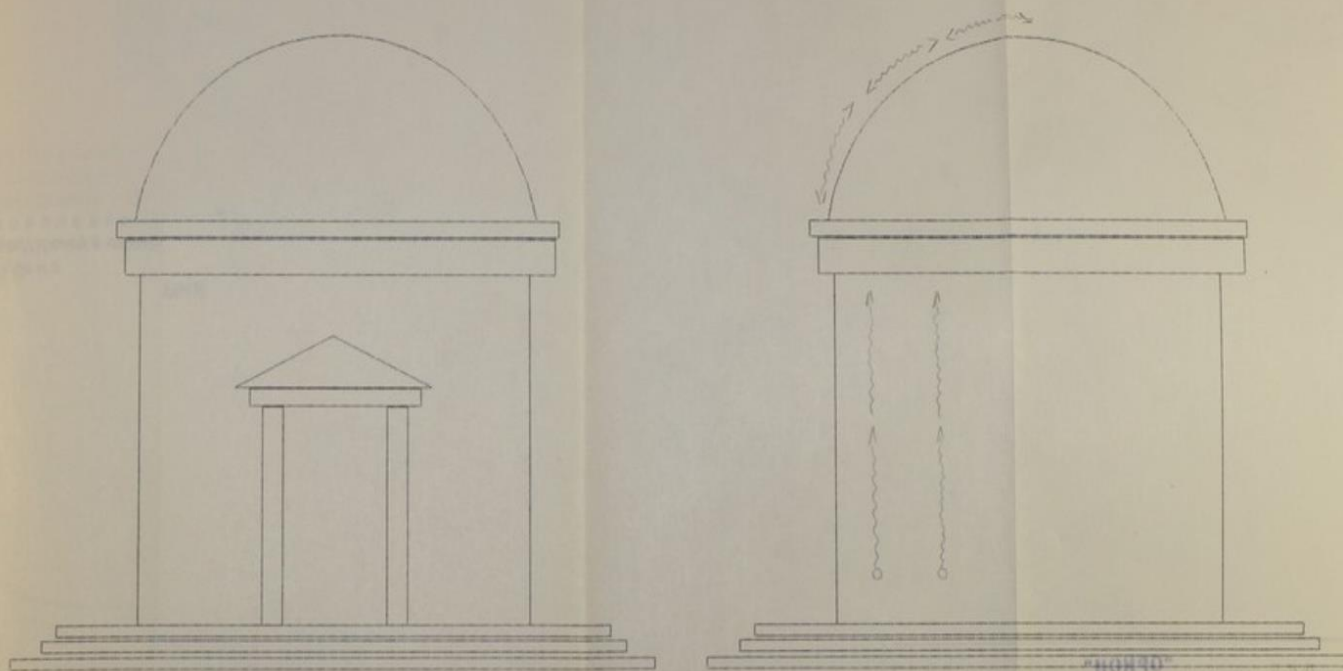
V důsledku evolučního vývoje se rozměry jejich těla zmenšovaly. Následující subrasu Atlantánů tvořili tzv. [Autochtoni](#) – lidé se vzrůstem okolo tří metrů, kteří se vyskytovali asi před 2,5 milióny let. Průměrná délka života Myrmidonů a Autochtonů byla okolo 600 let.

Přibližně v této době se zformovaly následující subrasy Atlantánů - bílá, červená, žlutá a černá, které se usilovně rozvíjely, nezávisle na sobě v sedmi částech světa. Metody ovládní lidí přes „Velké učitele“ byly minulostí. Stali se proroky a vlastníky mnoha lidských pokolení lidstva a rozvíjeli je nezávisle jedno na druhém.

První rozvinutá civilizace Atlantánů – [Toltécká](#) civilizace existovala před 1 miliónem let. Vzrůst člověka byl tehdy 2,5 metru. [Toltékové](#) se vyznačovali proporcionálními črty obličeje a průměrná délka jejich života byla 300 let.

[Toltékové](#) oplývali rozvinutým písemnictvím a zákony, uměli rozmnožovat psaný text a psali na tenké kovové „talířky“, které uchovávali v kožených obalech. Měli školy i university. Jejich výjimečné znalosti pocházely od „Velkých učitelů“.

První legendární ostrovní stát byl vytvořen na ostrově Atlantida, jenž zabíral větší část Atlantického oceánu. Hlavním městem bylo město „[Zlatá brána](#)“, které se vyznačovalo svou majestátní architekturou, zlatými sloupy, památníky a fontánami. Ve všech koutech Země Atlantáné stavěli chrámy s velikými zlatými kulatými kopulemi, rozvádějícími energetické toky a pozitivně působícími na biosféru Země. (Příloha č. 16, schéma 1)

Kvůli změnám starověké architektury chrámů, kdy na kulaté kopule chrámů začali vztyčovat kříže, zemní biosféra ztratila významnou část druhů v důsledku nedostatku elektromagnetických sedativních vln, majících pozitivní vliv na růst a rozvoj fauny a flóry.

V Atlantidě existoval útvar pilotů tzv. „viman“ (a zde), které létaly před 850 000 lety v atmosféře i v kosmu. Atlantskou zbraň „Maš - Mak“, kterou dostali od „Velkých učitelů“ používali na boj s druhými národy. Jak je uvedeno v textech starých manuskriptů, pomocí směrového paprsku Atlantáné mohli jedním „výstřelem“ zničit celá města, dokonce celý

svět. Je zřejmé, že se zde mluví o vysokofrekvenčním vitonovém zářiči, který smrtelně působil i na živé organismy a centrální nervovou soustavu živých organismů.

Před 850 000 lety vůdci Atlantánů zorganizovali povstání proti Bohům kvůli nesouhlasu s existencí rozdílu v systému čísel a měr, u lidí, kteří mají tradičně pětiprsté ruce, desítkovou soustavu měr a 6 – 12 (14,4) dvanáctkovou soustavu měr Bohů, kteří měli šestiprsté ruce, kterou lidé těžko zvládali. To vyvolalo neshody, vedoucí k povstání, jež bylo ukončeno největší tragédií v historii Země.

Vůdcové Atlantidy, kteří vzdorovali Bohům, udělali fatální chybu, která vedla ke změně času a ke zničení větší části Atlantidy.

Vůdcové Atlantidy vyslali své letce na „[vimanách](#)“ (a [zde](#)) zničit „[Agartu](#)“ – útočiště „Bohů“ uvnitř Země.

S pomocí zbraně „Bohů“ vimany vyslaly paprsek mocného kosmického krystalu do středu Země, což vedlo k výbuchu neslýchané síly a rozpadu ostrova Atlantidy, jehož hlavní část se ponořila do hlubin oceánu. Na tom místě se dnes nachází [Sargasové moře](#). Velká část „Bohů“, žijících pod Zemí, užívající si jimi vytvořeného podzemního Ráje, zahynula během termojaderného výbuchu vnitřního jádra.

Po této tragédii Země změnila svou oběžnou dráhu kolem Slunce na rovnou 1,00 au. Dny místo 48 hodin začalo tvořit pro nás obvyklých 24 hodin. Část přeživších Atlantánů dala základ dnešnímu lidstvu.

Vnitřní exploze v planetě vedla k posunu elektromagnetických i geografických pólů.

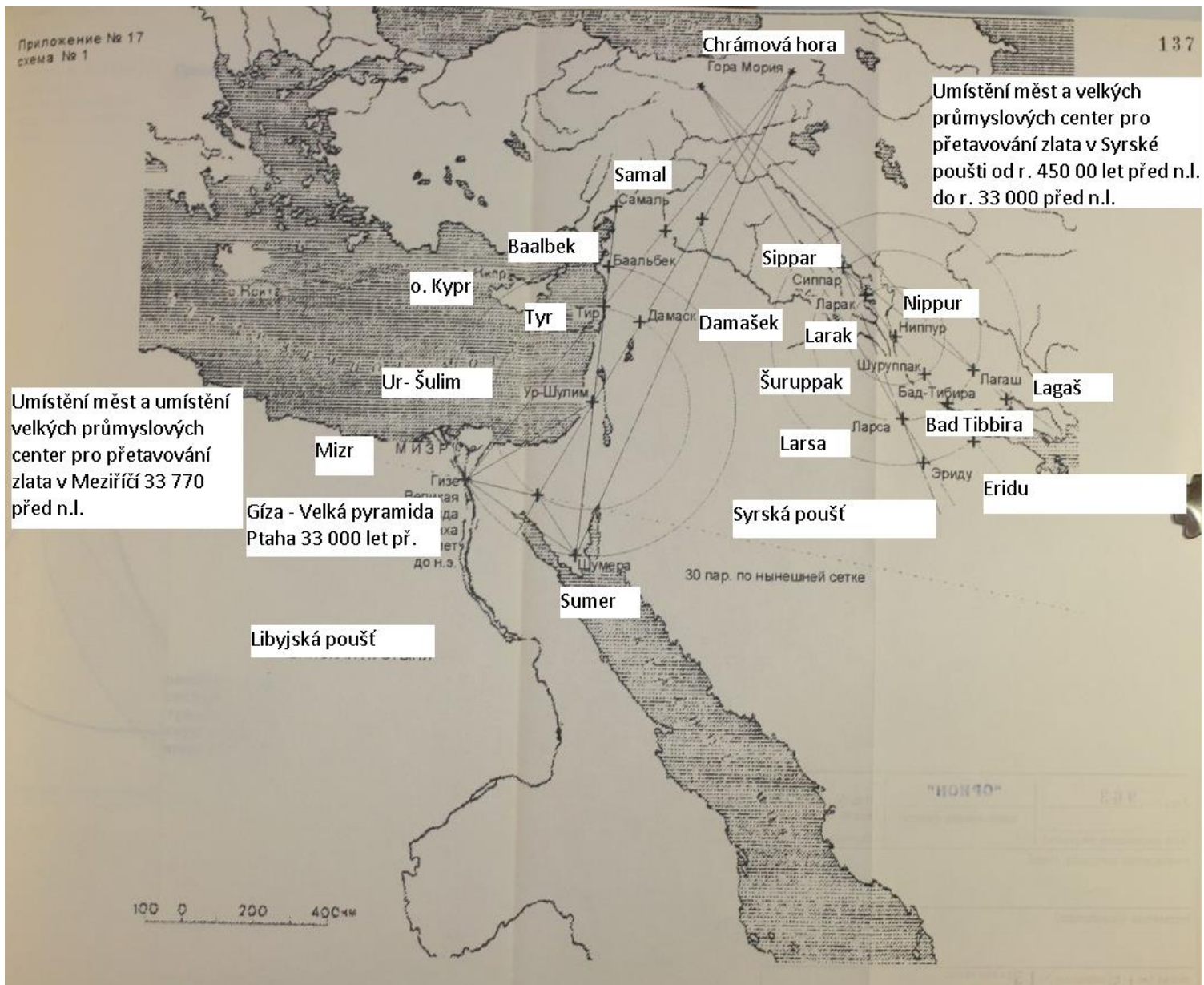
Toltéky nahradili Akádijci, příslušníci bílé rasy, kteří panovali na Zemi přibližně před 600 000 lety. Mezi nimi byli [Semité](#), kteří se odlišovali svou bojovností, energičností a vynikajícím zdravím. Velká část z nich se stala kočovníky. Odlišnými znaky této podrasy byly hádavost se sousedy, mstivost a podezřívavost. Jejich potomky jsou židé, kadilové Severní Afriky, Kabul-kainové a Kabul-nainové severního Indostánu. Akádijci vedli válku se Semity a porazili je. Odlišovali se od nich podnikavostí, byli kolonisté, dosáhli velkých úspěchů ve vědě, mořeplavbě, astronomii a astrologii. Stavěli velká města a navazovali kontakty s těmi nejvzdálenějšími oblastmi na Zemi. Jejich přímými potomky byli [Féničané](#) a národy [středomoří](#).

Poslední podrasa Atlantánů - [Mongolové](#), pocházející od [turanů](#), se pak usídlila ve stepích Východní Sibiře. Byli to kočovníci a zemědělci.

450 000 let před n. l. na Zemi přišli „Bohové“ z „Železné planety“. Po zničení Atlantidy a „Bohů z Venuše“, jak to můžeme číst v textech Almanachů Ahnenerbe, kdy byl k dispozici německým vědcům originál legendárního egyptského „seznamu králů“, jež byl sestaven egyptským filozofem a historikem dávnověku [Manehtem](#) na příkaz egyptského faraóna [Ptolemaia II. Filadelfa](#) v roce 270 n. l. Celkem byly pouze 4 exempláře tohoto rukopisu. Dva z nich byly zničeny muslimy při zapálení [Alexandrijské knihovny](#). Poslední 2 byly ukryty v tajných knihovnách Vatikánu a Tibetu. V roce 1938 byl jeden exemplář Manehtova rukopisu prodán [Ernestu](#) Schäferovi v Tibetu ve Lhase v paláci [Potála](#) umírajícím Dalajlámou XIII.

Jak vyplývá z textu „seznamu králů“, 450 000 let před n. l. z „Železné“ planety („planety sta miliónů let“) přišel Bůh Amon se svými syny Annu a Enkim, kteří plánovali založit v Sýrijské poušti království Eridu kvůli dobývání zlata, nezbytně potřebného pro umírající atmosféru jejich hynoucí planety. Annu-Enki následně plánovali na Zemi založit civilizaci uchvatitelů „Annu-Enki“ (neboli Annunaki), kteří by zotročili lidstvo a založili kolonii lidí v Sýrijské poušti. Podle německých vědců okupanti prováděli na lidech biologické experimenty ve městě [Šurappak](#). Na provádění experimentů sestoupila „ve vzdušném korábu“ na Zemi jejich „Božská sestra“ [Ninchursag](#), jež založila v Šurappaku nemocnici.

V době do roku 199 586 před n. l. byly Bohy „Železné planety“ založeny desítky měst a posádek kolonistů. Města stavěli po obvodu kruhů tak, aby jako zobrazené celky vytvářely navigační schémata, dobře viditelná z kosmu. (Příloha č. 17, schéma 1)

Na Zemi bylo vytvořeno několik průmyslových center na zpracování zlata, které Bohové dodávali na svou planetu ve formě transmutovaného prášku. Bohové povolili lidem, jež jim sloužili, jíst tento prášek, aby se zbavili těžkých a nevléčitelných chorob.

Jak vyplývá z textů, lidé se účastnili války mezi Bohy 380 000 let před n. l., ale v textech Almanachů se o tom podrobně nepíše.

199 586 let před n. l. kolem pásu asteroidů prolétá „Železná planeta“. Na Zemi, obrácené k ní stranou, na které je Tichý oceán se v důsledku síly zpětné přitažlivosti a antigravitace odehrál Armageddon, kdy bylo vodstvo z vnitra planety vytačeno na kontinenty. Posouvají se zemské elektromagnetické i geografické póly. Začíná první doba ledová.

Bohové, vědouce o příchodu Potopy, zachránili celkem 14 400(!) lidí, aby bylo možno znovu Zemi zalidnit po oteplení.

100 000 let před n. l. se Annu-Enki a jejich vojáci (vojíni) žení (páří) s pozemskými ženami a rozvíjí na Zemi rasu Polobohů, určenou pro ovládnání lidí (22? p.p.).

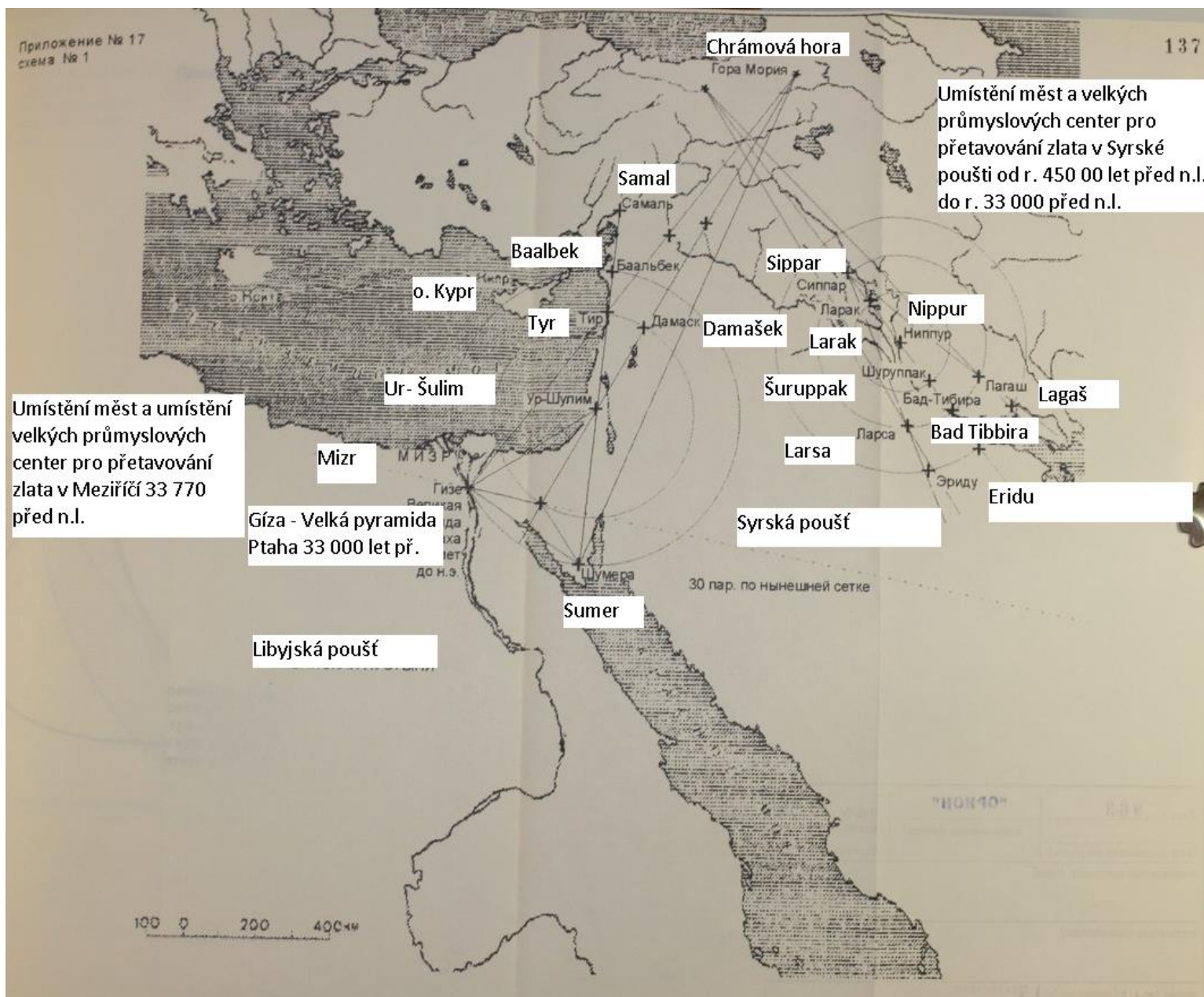
Tyto události jsou popisovány v Knize Stvoření ([Genesis](#)), hlava 6.2: „Když se lidé začali množit na Zemi a rodily se jim dcery, uviděli synové Boží, že jsou krásné a brali si je za ženy, jakou si kdo zvolil“.

Před druhým Armageddonem Bohové záměrně uchovali vybranou část lidí v počtu 14 400, aby mohli zachovat lidský rod po Druhé Potopě, která proběhla 84 386 let před n. l. ze stejných příčin, jako První Potopa.

77 000 let před n. l. na Zemi probíhaly gigantické erupce vulkánů, které následně způsobily druhou dobu ledovou. Život na Zemi v průběhu následujících 500 let zamrzává.

50 000 let před n. l. Enki a jeho sestra [Ninchursag](#) předávají lidem trůn v [Šurappace](#). Druzí Bohové v Meziříčí zakládají království Misr (Egypt) 33 700 let před n. l. (do Třetí Potopy). Bůh [Ptah](#) provádí výstavby pyramidových komplexů po celém světě, aby zachránil lidstvo po dobu budoucího Armageddonu. Jím vystavená síť pyramid se rozkládá na geotermálně nebezpečných zlomech Zemské kůry proto, aby v budoucnu zabránila apokalyptické změně elektromagnetických i geografických pólů Země.

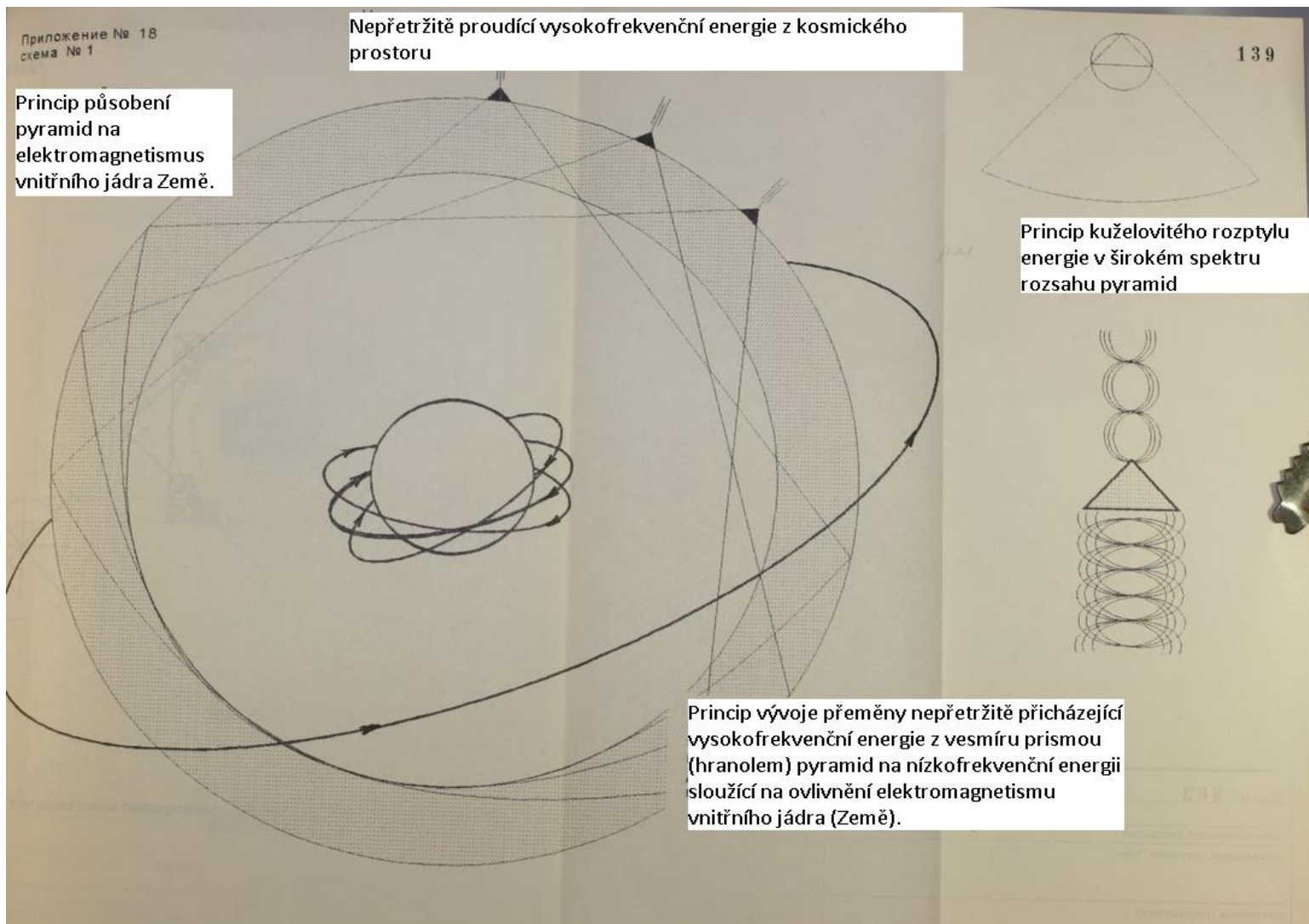
Ptah vytvořil pyramidální komplex na hoře matky Sumerů a blízko [Heliopole](#) - [Velkou pyramidu](#) v Gíze, která byla postavena roku 33 000 před n. l. Ptah také založil Ur – Šulim (nynější Jeruzalém), což v sumerštině znamená město „čtyř částí světa“ a vytvořil sumerský kompas Bohů – což není nic jiného než Davidova hvězda, tj. Bohové pozorovali Zemi ne ze čtyř částí, ale z šesti světových stran. Města a centra se nacházela v témže navigačním schématu. (Příloha č. 17, schéma 1)

Vědouce o blížící se Třetí Potopě si mezi sebou válčící Bohové vymýšleli plány na zničení lidstva. Bůh Enlil požadoval po svých bratrech a sestřách, aby nevarovali lidi před blížícím se nebezpečím. Enki porušil přísahu a pověděl o tom Zausurdovi (biblickému Noemu) a instruoval ho, jak postavit ponornou loď (ponorku). Podobným způsobem zachraňují Bohové lidstvo v jiných částech Země ukazující jim místa, kde bylo možno ukrýt se vysoko v horách a jeskyních, o čemž hlásají rozličné legendy národů Ameriky, Mexika, Brazílie, Čile a Evropy.

12 386 let před n. l. vlny Potopy pokrývají Zemi. Po celém světě postavený systém pyramid, přesně orientovaných na Severní pól nedovoluje Zemi opustit svou elektromagnetickou a geografickou orbitu. Nicméně vody Potopy zničily postavená města a civilizaci lidí. Ve výsledku však lidí přežilo více, než Bohové předpokládali. V době katastrofy Annu

a Enki pozorovali potopu z oběžné dráhy. (Příloha č. 18, schéma 1)

Tím pádem v důsledku magnetické resonance, vyvolané postavenými pyramidami nedošlo k obrovským vulkanickým explozím ani zlomům tektonických desek, taktéž ani k nástupu dlouhé doby ledové.

Poté, co se vody vrátily do nitra Země, Bohové dali lidem pracovní nástroje a semena. Po celé Zemi se začalo rozvíjet zemědělství a chov zvířat.

Jak vyplývá ze „Seznamu králů“, Ptah vládl Misru (Egyptu) 9 000 let do Třetí Potopy. 10 800 let před n. l. syn Enkiho Ra rozděluje horní Misr mezi Osirise a Seta, zakládající Druhou dynastii Bohů. Ra vládl 1 000 let, Set 450 let, Osiris 450 let, Hor 300 let, Geb 500 let, Šu 700 let, dohromady 3 300 let.

7 400 let před n. l. Misru vládne třetí dynastie polobohů čítající 30 jmen, z nichž každý vládl 100 – 120 let, dohromady tedy 3 650 let.

Větší část Bohů 5 000 let před n. l. odletěla na svou domovskou planetu, zanechavše místo sebe guvernéry (22?), které si přivezli před 1 500 lety.

Po té, co Bohové opustili Misr, od roku 3 950 před n. l. Egypt upadá na 350 let do chaosu. V tuto dobu vládlo deset smrtelníků – králů: Škorpión, Ka, Eiser, Sig a další. A teprve roku 3 600 před n. l. Min založil historicky první dynastii faraónů Egypta ze smrtelníků a založil nové hlavní město, zasvěcené Bohu Ptahovi. Tato dynastie faraónů začíná králem – smrtelníkem Menesem. Tím pádem se ukazuje, že první historické dynastii faraónů předcházela nultá dynastie 10 králů – smrtelníků, vládnoucích v době chaosu, kterou předcházely dvě dynastie Bohů, jež vládly Misru v celkové délce vlády 6 950 let (od roku 10 800 před n. l. do roku 3 950 před n. l.), s předcházející vládou Boha Ptaha (od roku 33 770 před n. l. do roku 24 770 před n. l.) a Ra (od 24 770 před n. l. do roku 12 400 před n. l.).

Ptah..... vládl od roku 33 770 do roku 24 770 před n. l. (9 000 let)

Ra..... vládl od roku 24 770 do roku 12 400 před n. l. (12 370 let)

V roce 12 386 před n. l. proběhla Třetí Potopa.

V roce 10 800 před n. l. Ra rozděluje Horní Misr mezi Osirise a Seta.

Ra vládl Misru..... od roku 10 800 do roku 9 800 před n. l. (1 000 let)

Set vládl Misru..... od roku 9 800 do roku 9 350 před n. l. (450 let)

Osiris vládl Misru..... od roku 9 350 do roku 8 900 před n. l. (450 let)

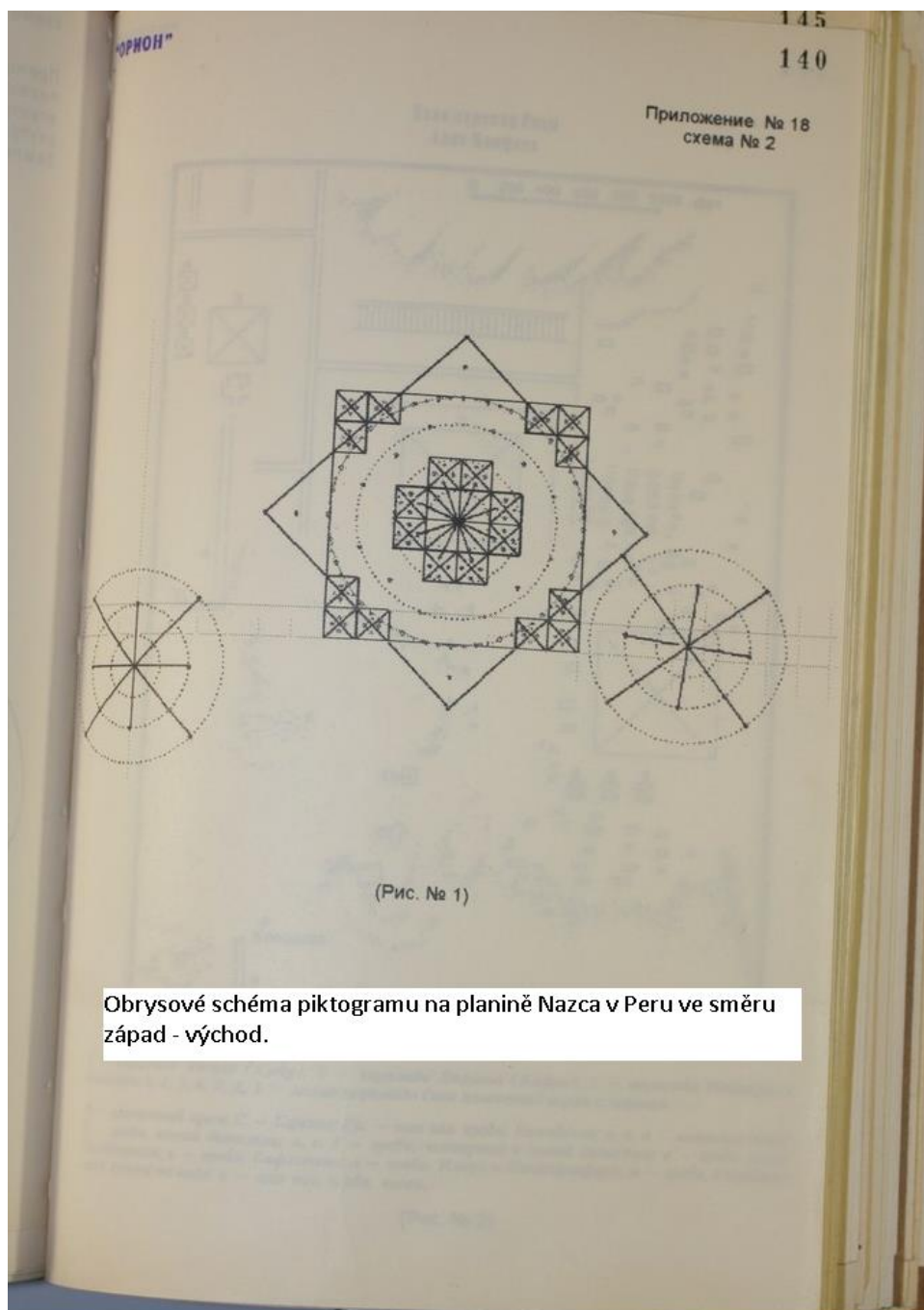
Hor vládl Misru..... od roku 8 900 do roku 8 600 před n. l. (300 let)

Geb vládl Misru..... od roku 8 600 do roku 8 100 před n. l. (500 let)

Šu vládl Misru..... od roku 8 100 do roku 7 400 před n. l. (700 let)

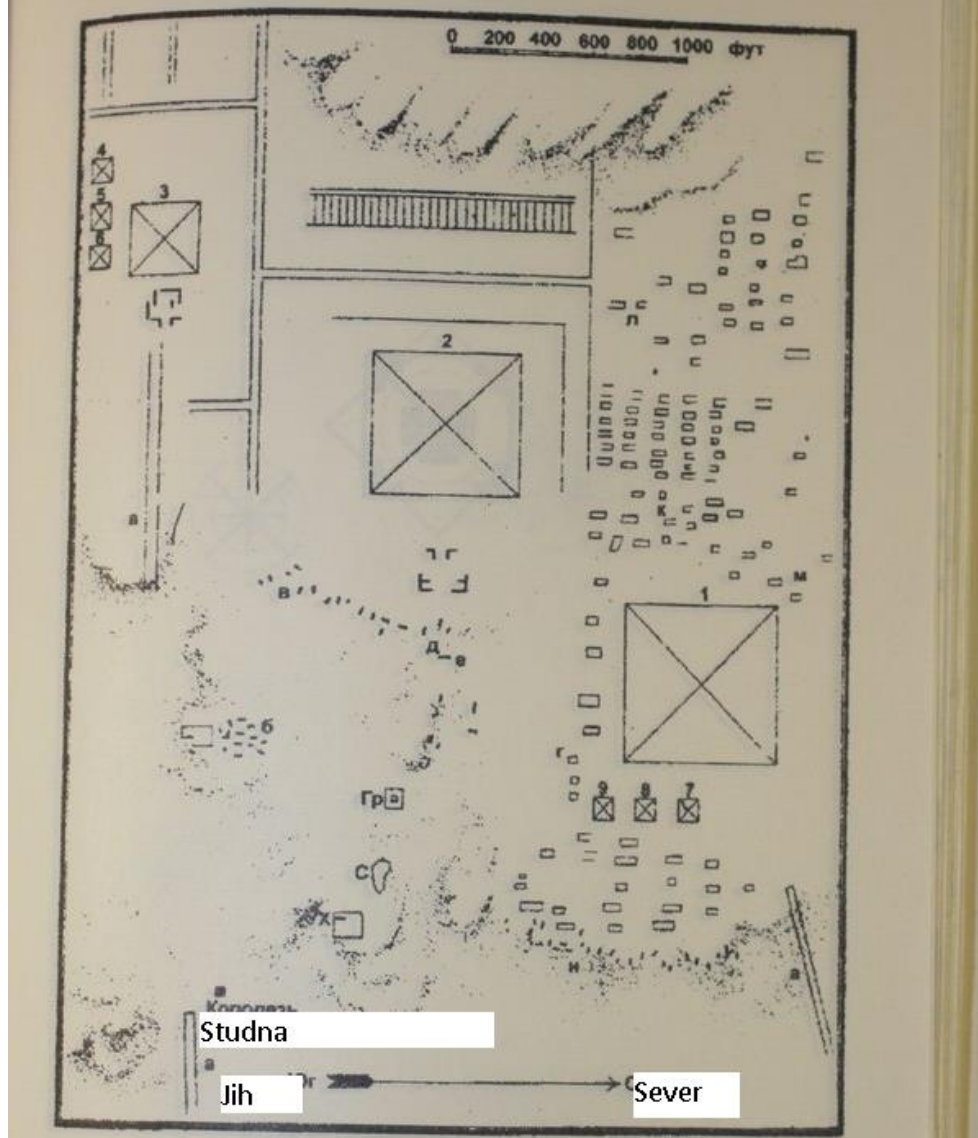
Podle mínění německých vědců Bohové před opuštěním naší planety zanechali zašifrovaný kód coby piktogramy na planině [Nazca](#), který ve skutečnosti zobrazuje systém Velké pyramidy Misru, vytvořený Ptahem. Po přiložení obrysů schématu tohoto piktogramu na mapu pyramidového pole v blízkosti [Memfisu](#) se ukazuje síť s koordinátami, kde by měly být provedeny vykopávky. Tyto vykopávky byly plánovány specialisty

Ahnenerbe v roce 1944, nebyly však realizovány kvůli komplikaci válečné situace v Africkém sboru Wehrmachtu ([Afrikakorps](#)). Podle mínění Ahnenerbe se pod těmito koordináty skrývají největší tajemství Vesmíru, artefakty a [zbraně](#) Bohů, které zde zanechali zasvěceným. Dle názoru německých vědců, kteří prováděli tyto výzkumy, pokladnice, skrytá pod pyramidou v Gíze, může být otevřena několik let před nadcházejícím Armageddonem. (Příloha č. 18, schéma 2, kresba 1 až 3)

Obrysové schéma piktogramu na planině Nazca v Peru ve směru západ - východ.

Pole pyramid v Gíze blízko Memfisu:

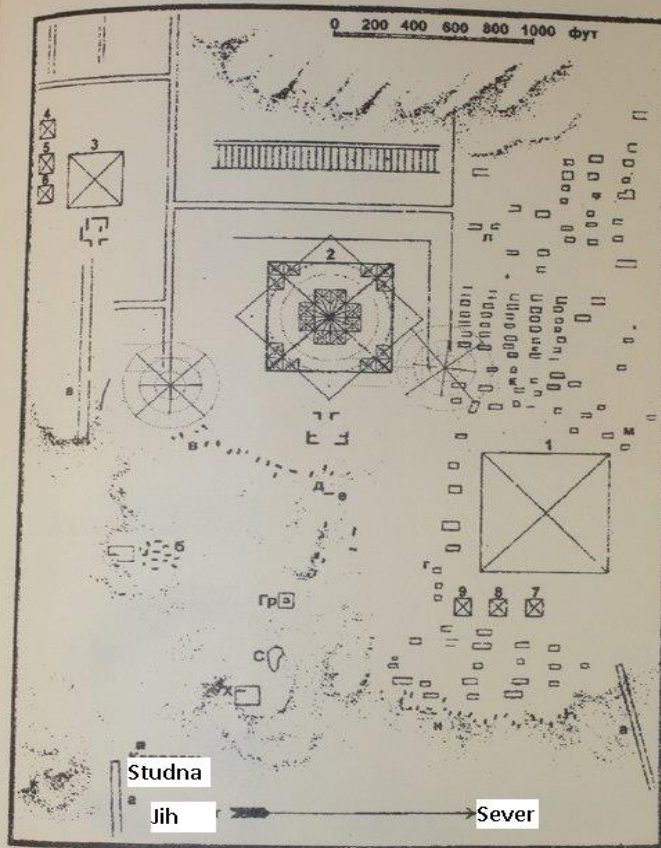

1 - Cheopsova (Chufuova) pyramida; 2 - Chefrénova pyramida; 3 - Menkaurova pyramida; 4,5,6,7,8,9 - malé pyramidy (věří se, že) patří princeznám a královnám

X - hraniční chrám; C - Sfinga; Гр - takzvané Campbellovy hroby; a a - kamenné ostny; б - hrobky 5. dynastie; t, d, - hrobky čtvrté a páté dynastie; e - hrobky doby Psammetika; k - hrobky Savhotepa; л - hrobky Imeri a Ptabcunofera; m - hrobka s vyobrazením lovu na vodě; и - takzvaná hrobka čísla.

Kresba č. 2

Pole pyramid v Gíze
blízko Memfisu

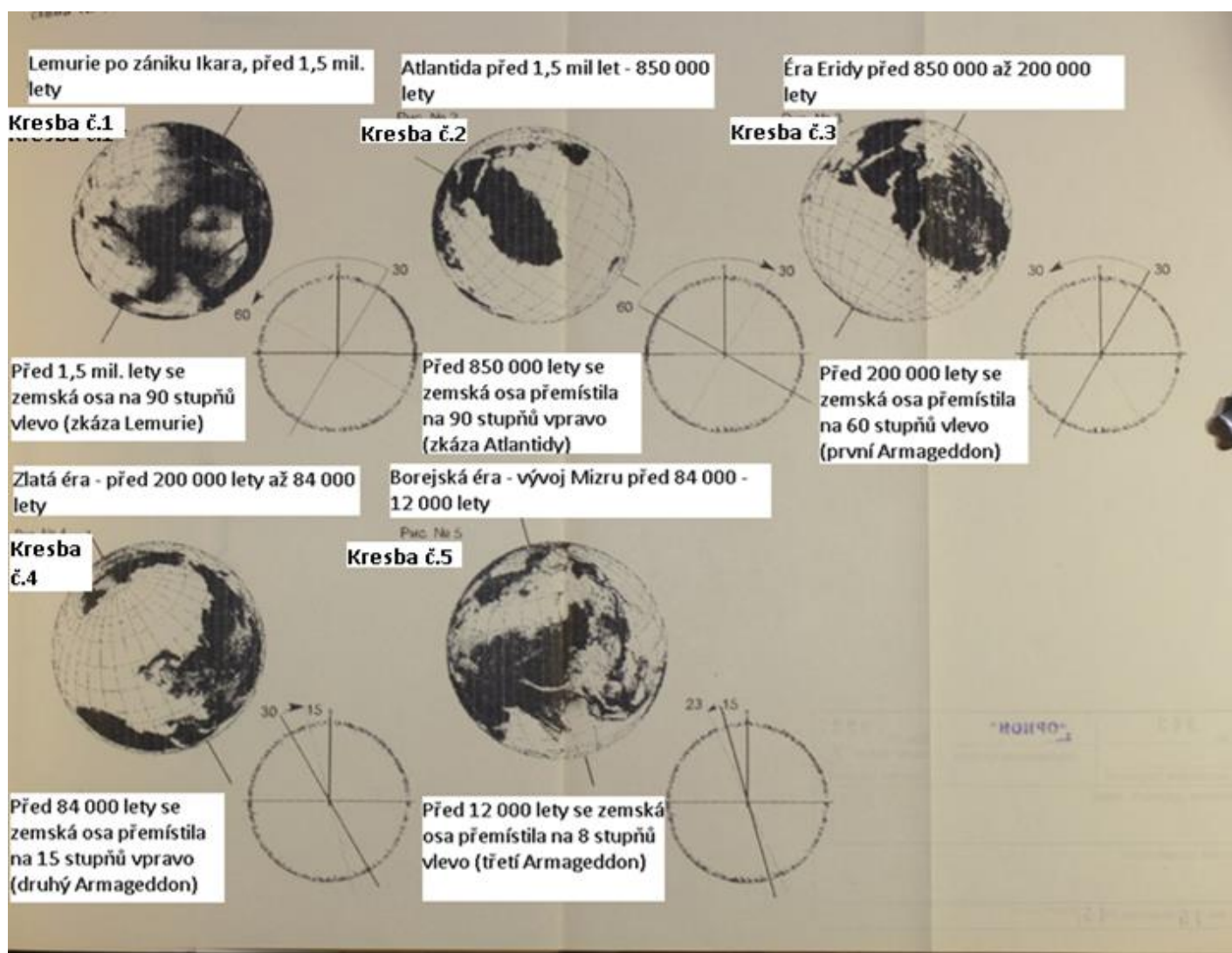

Projekce překrytí vrstevnicové sítě v poušti Nazca na schéma pole pyramid v Gíze (podle výzkumu Annenerbe).

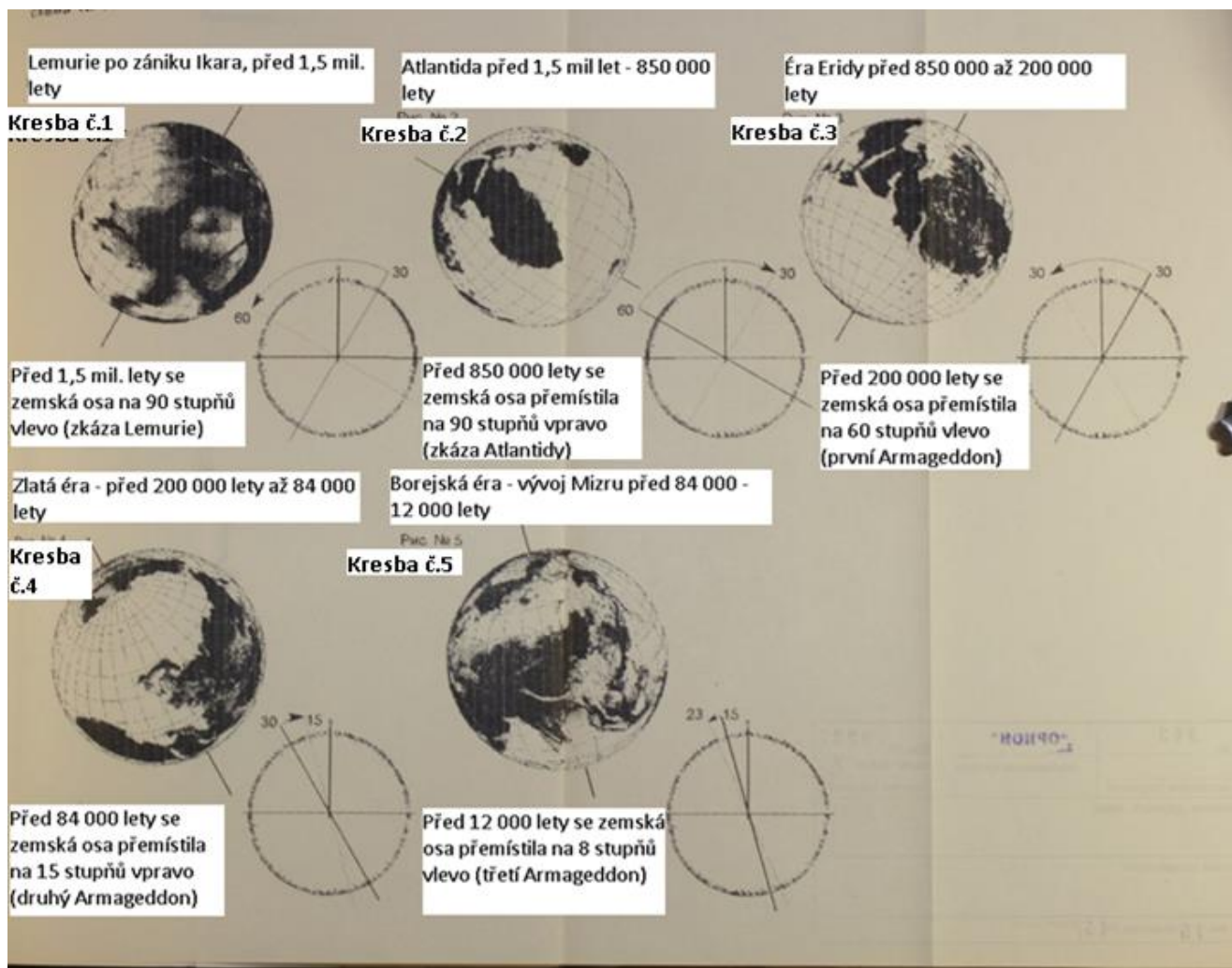
Kresba č. 3

Z textů Almanachů vyplývá, že se zeměpisný Severní pól Země už pětkrát posunul v důsledku globálních kataklyzmat. Před 1,5 miliónem let – jako následek přeskupení uspořádání vnitřního kruhu Sluneční soustavy, před 850 000 lety kvůli zkáze Ikara, poté kvůli válce Atlantánů s Bohy a také v důsledku tří Velkých Potop Světa před 200 000, 84 000 a 12 000 lety...

Německými výzkumníky byly vypracovány modely planety Země ve specifikovaných obdobích. (Příloha č. 19, schéma 1)

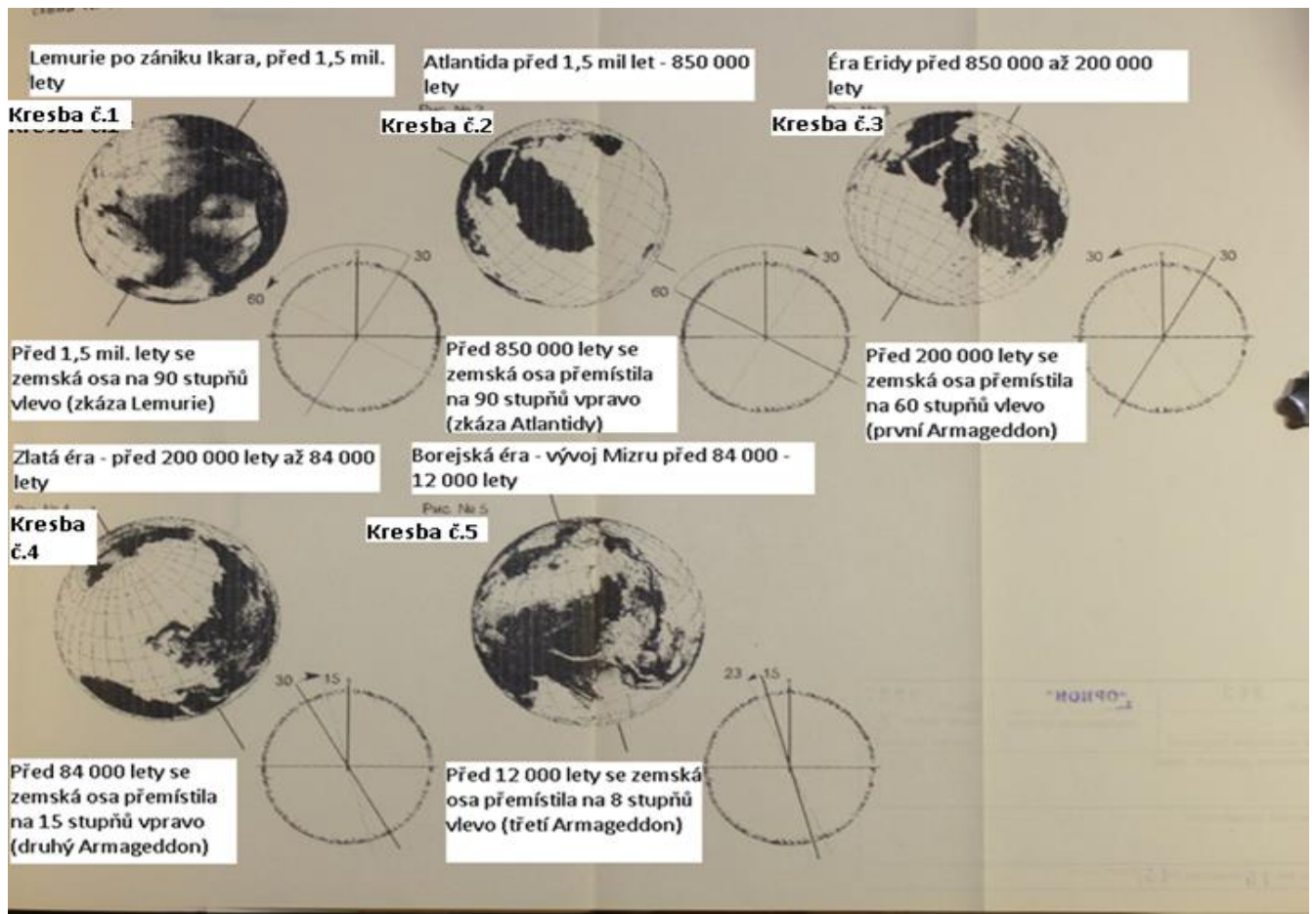

Po zkáze Ikara, níže pod rovníkem na polokouli, kde se nyní rozkládá Tichý oceán, se rozprostíral kontinent [Lemurie](#). Severní pól se nacházel v místě, známém v severoamerických státech jako [Ďáblova hora](#) (neboli [Ďáblova věž](#)). Svou výškou 2,5 krát přesahuje [Cheopsovu pyramidu](#), její stáří je okolo 2,5 miliónu let. Úhel náklonu zemské osy byl tehdy o třicet stupňů vpravo, pozemský den trval 72 hodin. (Příloha č. 19, kresba 1)

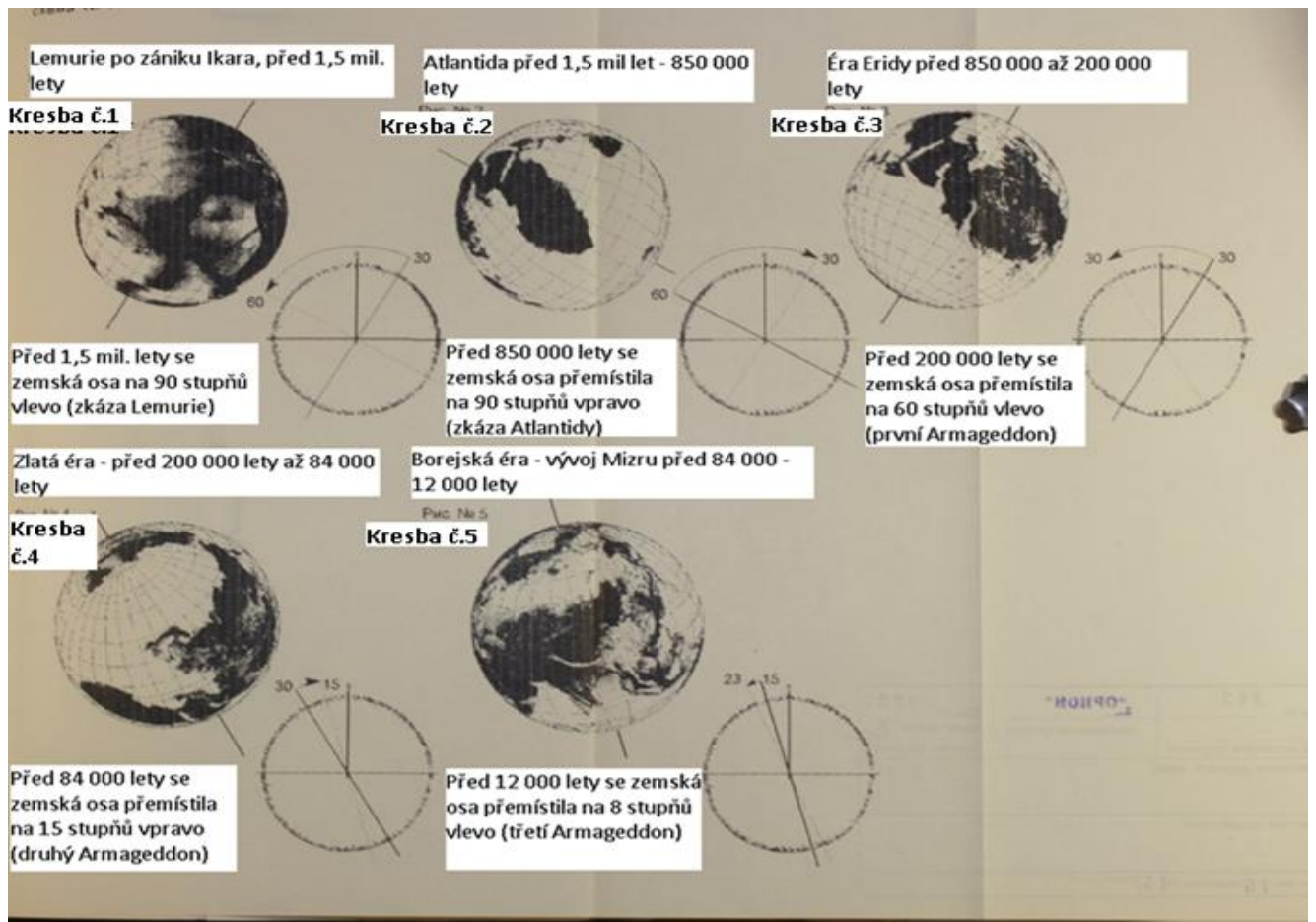
Před 1,5 milióny let se Zemská osa přesunula vlevo na sklon 90 stupňů.

Dalším historickým Severním pólem v době formování i kolapsu atlantské civilizace se stává vrchol „svastikové“ Hory Kangriboče ([Kailás](#)) v [Transhimálaji](#), jejíž výška dosahuje 6 696 metrů. Vyznavači čtyř buddhistických náboženství: [Buddhisté](#), [Bonité](#), [Džinisti](#) a [Hinduisti](#) považují tuto Svatou horu za osu Země a věří, že se na jejím vrcholu nachází vchod do [Šambaly](#). Po mnoho let probíhající práce byla pro německé vědce geografická poloha Atlantidy nerozřešitelnou záhadou. V Almanaších z roku 1938 byla Atlantida popisována jako zmizelý ostrov v [Sargasovém moři](#) v Atlantickém oceánu. Začátkem roku 1941 nabyli výzkumníci přesvědčení, že zmizelá Atlantida byla tvořena archipelagem (souostrovím) ostrovních států u severozápadu Afriky v Atlantickém oceánu, táhnoucích se v linii dolů od rovníku před 1 miliónem let, a že v nynější době po Atlantidě zbyly [Azorské](#) a [Kanárské](#) ostrovy. (Příloha č. 19, kresba 2)

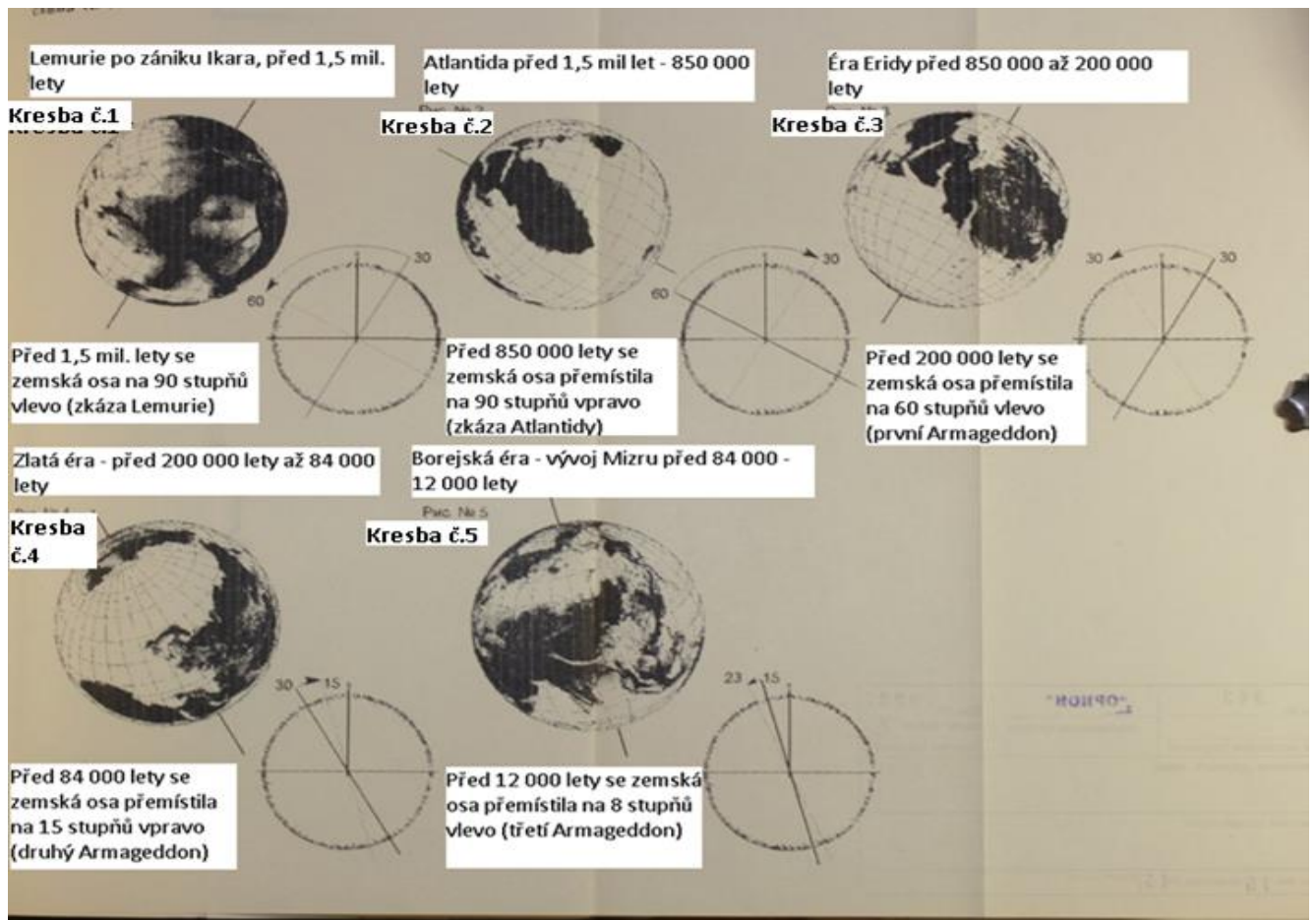
Kontinentální vrstevnice Afriky byly tehdy otočeny k zemské ose v pro nás nezvyklém úhlu. Pozemské dny trvaly 48 hodin, zemská osa byla nakloněna vlevo o 60 stupňů.

Po zániku Atlantidy při termonukleárním výbuchu vnitřního jádra se zemský Severní pól posunul o 90 stupňů vpravo a vrátil se na svou počáteční pozici na vrchol [Ďáblovy hory](#) (neboli [Ďáblovy věže](#)). Místo v [Syrské poušti](#), kde Annu – Enki (Annunaki) vybudovali síť měst a kolonií s královstvím v [Eridě](#) 450 000 let před n. l., se nacházelo dole podél linie rovníku Země. (Příloha č. 19, kresba 3).

Pozemský den začal trvat 24 hodin a zemská osa se naklonila vpravo o 30 stupňů.

Po První Potopě světa, která proběhla roku 199 586 před n. l. se zemská osa posunula o 60 stupňů vlevo. Severním pólem se stalo místo na území nynějšího [Grónska](#). Spolu se změnou sklonu Zemské osy se také změnila zeměpisná tvář Země. V tuto dobu se nacházel prehistorický Misr v Egyptě, tzv. Meziříčí dole pod linií rovníku a Středozemní moře se nacházelo na místě dnešní Evropy. Euroasijský kontinent byl spojen se Severní Amerikou velkou částí souše. Oblast jihovýchodní Asie a Mikronésie s Šalamounovými ostrovy představovala velkou souš, s níž hraničila Austrálie. Oblast Severního polárního kruhu byla hustě osídlenou souší. (Příloha č. 19, kresba 5)

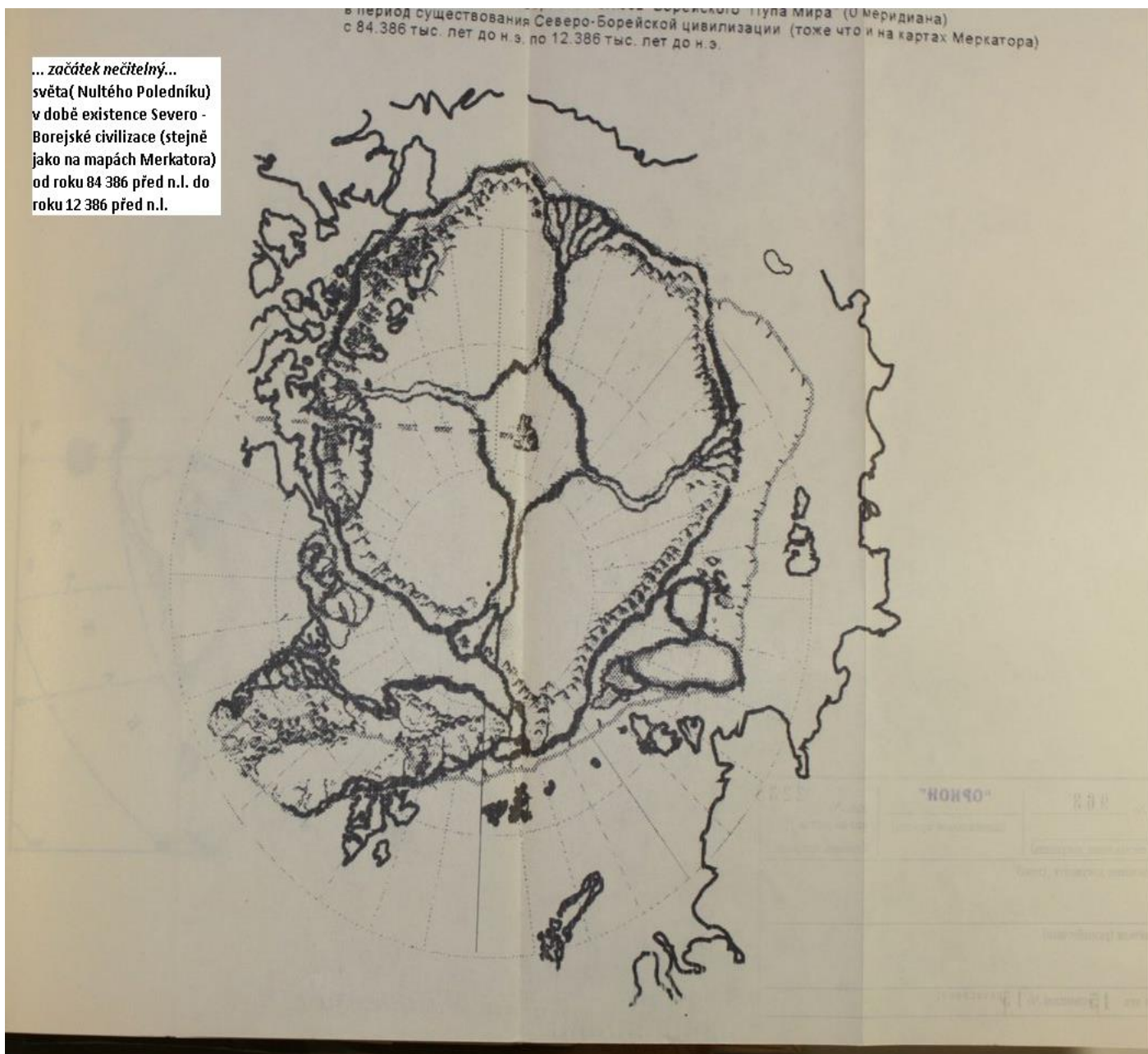

Severní Ledový oceán vznikl po Třetí Potopě, která proběhla 12 386 let před n. l., Zemská osa se posunula o 15 stupňů doprava. Nulovou značkou Severního pólu se stal tzv. Pupek Světa – přibližně stejný přírodní útvar jako [Děblova hora](#) (neboli [Děblova věž](#)), který se nacházel v centru zformovavší se [Borejské](#) pevniny, rozdělené velkými řekami na čtyři části.

Dokumenty, týkající se kronik XV. – XVI. století představující zeměpis středověku v takových zeměpisných obrysech a názvech, jaké byly do poslední Potopy. Je charakteristické, že tato unikátní starověká historická vrstva neocenitelných důkazů zaniklých civilizací byla ničena evropskými monarchy a [Romanovskými](#) ruskými cary, aby nedocházelo ke „zmatkům“ v souvislosti se zmizelými kontinenty a starožitnými jmény měst a regionů.

Unikátní studie byly provedeny v pracích středověkého kartografa Gerarda (Gerharda) [Merkatora](#), který byl poradcem „cara hord Velké Mongolské Říše“ [Ivana Hrozného](#) (také uváděného v letopisech jako Karel V.). [Merkator](#) je historickým zakladatelem světové kartografie. Jeho mapy a názvy zobrazovaly historické obrysy zmizelých kontinentů v důsledku poslední Potopy (Almanachy „Ahnenerbe“ duben – květen 1940). (Příloha č. 20, obrázek 1)

... začátek nečitelný...
světa (Nultého Poledníku)
v době existence Severo-
Borejské civilizace (stejně
jako na mapách Merkatora)
od roku 84 386 před n.l. do
roku 12 386 před n.l.

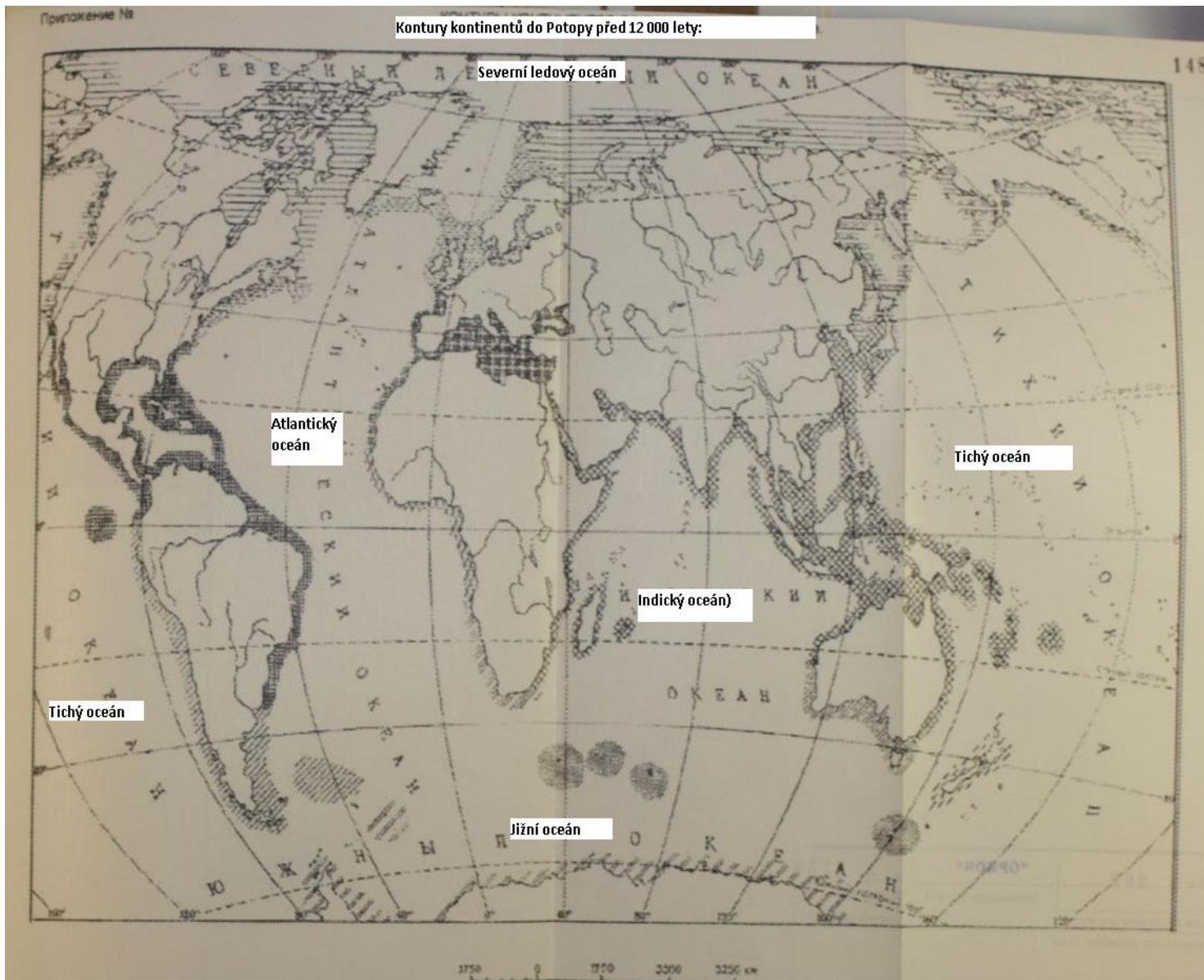

Analogickými zdroji se při sestavování map řídili neméně slavní historici a kartografové středověku: Abraham [Ortelius](#), Piri [Reis](#), náš krajan, kartograf a Vrchní sekretář Senátu za vlády [Petra I.](#) Ivan [Kirillov](#), který daroval carovi mapu Světa, kde byla vyobrazena Skifia (antické pojmenování Moskvy), [Kartágo](#) a Mainz. Na mapách XVII. století slavného ruského kartografa Kiprianova je místo „Černého moře“ antický název „Evksinskij Pont“ a „Černé moře“ se nachází tam, kde je dnes Indický oceán. Ve všech prvních vydáních středověkých map tehdejší oceány a velká průmyslová centra měly antické názvy, charakteristické místnímu folklóru, legendám a obyčejům.

V létě roku 1694 Moskevský Patriarcha [Adrian](#) požadoval po ruském carovi Petru Velikém zničení ohněm „coby nepřátelskou démonickou herezi“ všechna první ruská vydání map v latině, uvádějící starověké názvy měst, moří a oceánů. Přibližně v téže době se satrapové Patriarchy Adriana prokopali podzemím Kremlu v pátrání po knihovně Ivana Hrozného,

aby ji zničili. Patriarcha dobře věděl, jaká skrytá tajemství, představující objekt zájmu historie a vědy knihovna skrývá. Tím se vyjasňují důvody, proč Ivan Hrozný tak pečlivě ukryl tyto vzácné a neocenitelné knihy.

Obrysy kontinentů a „vykukujících“ ostrovů na těchto mapách v detailním rozlišení odpovídají současným mapám zoogeografického rozdělení fauny dna světového oceánu, které však byly vytvořeny pomocí snímků z vesmíru. (Příloha č. 22, obrázek 1)

Část 5. Globální katastrofy

Ve výzkumech německých vědců jsou popsány přírodní charakteristiky událostí, předcházející globálním kataklyzmatům, souvisejících s průletem „[Železné planety](#)“ Slunečním systémem.

Pro pochopení těchto událostí je nutné vzít v úvahu souhrn globálních aspektů elektromagnetických disfunkcí, probíhajících v hlubokém kosmu, které mají přímý vliv na otáčení jádra Země.

Existující systém šroubovitého spirálovitého vzájemného oběhu nebeských těles a planet ve Vesmíru připomíná složitý hodinový mechanismus, ve kterém je vše propojeno se vším a obrovská, ale i sebemenší ozubená kolečka mají veledůležitou úlohu v dynamice probíhajícího mechanického procesu.

Slunce i Země zároveň se účastní trojúrovňového pohybu vpřed. Země se otáčí kolem Slunce, Slunce se otáčí kolem Centra Místní skupiny Hvězd, která ve svém pořadí, stejně jako Sluneční soustava se po spirále otáčí kolem Centra hvězdokupy „Guldy“ v Místní Struktuře Pásu „Orionu – Labutě“ galaxie „Mléčná dráha“. Galaxie se otáčí okolo centra „Mlhoviny Andromedy“, která obíhá kolem Centra superkupy hvězd „Panna“ a tak dále do nekonečna.

Všechny dynamicky se otáčející tělesa vyzařují elektromagnetické vlnění různých frekvencí, jejichž změna vede k porušení rytmiky vibrací objektů v podstatě od největšího po nejmenší. Změna rytmiky pulzování vnitřního jádra Země nemůže vyvolat elektromagnetické poruchy Slunce a ani ve struktuře velkých skupin hvězd, naopak však ano.

Trvalé a rytmické otáčení se vnitřního jádra Země závisí na globálních elektromagnetických rušeních, vznikajících jak v Hlubokém vesmíru, tak ve struktuře Sluneční soustavy.

Průlet takového tělesa, jakým je „Železná planeta“ (50x většího, než je Země), které vletí do vnitřního okruhu Sluneční soustavy co 3 600 let rotující ve směru hodinových ručiček, způsobuje rušivé elektromagnetické toky a turbulence obíhajících objektů a planet Sluneční soustavy, otáčejících se proti směru hodinových ručiček nepochybně zapříčiní narušení oscilace Zemského jádra.

Jádro začne vyzařovat vysokofrekvenční rytmické toky elektromagnetické energie o vysoké rychlosti, které se na krátkou dobu umocní. Když rytmická oscilace jádra dosáhne 13 Hz, jeho elektromagnetické chování se stává nepředvídatelným a povede k posunům elektromagnetických a geografických pólů.

Asi 100 let před dalším vstupem „Železné planety“ do vnitřního okruhu Sluneční soustavy

na Zemi proběhnou postupné změny klimatu a snížení množství kyslíku v atmosféře, což povede k prudkému snížení imunity živých tvorů. Hmyz a včely přejdou do dlouhé hibernace, což zapříčiní, že spousta úrody zůstane neopylena. To bude mít za následek nedostatek základních živin. Když „Železná planeta“ dosáhne hranic vnitřního okruhu Sluneční soustavy, ve všech částech světa budou lidé pozorovat elektromagnetické anomálie a [polární záři](#), to vše doprovázeno nekonečnými hromy a blesky bez přítomnosti deště. Změna elektromagnetického pozadí Země bude mít vliv na psychofyzický stav lidí. Způsobí masivní sebevraždy a nepokoje. Lidé budou trpět nespavostí a duševními poruchami. Elektromagnetické bouře a zvýšená radioaktivita způsobí mnohočetná úmrtí na kardiovaskulární choroby. Bude velký nedostatek potravin.

Jak se „Železná planeta“ bude pohybovat dál směrem ke Slunci, na Zemi začnou zemětřesení, načež na Zemi dopadne velké množství meteoritů. Nastane pohyb tektonických desek. Lidé budou hledat útočiště ve vysokohorských jeskyních. Po sopečných erupcích a pohybu tektonických desek 1/3 suchozemských i mořských živočišných druhů vyhyne. Když „Železná planeta“ dosáhne [pásu asteroidů](#), na Zemi dopadne asteroid, v důsledku čehož budou zničeny zdroje sladké vody, což způsobí smrt další 1/3 lidské populace a živočichů. Dopad druhého asteroidu bude mít za následek pohyb tektonických desek a zaplavení velkých částí oblastí souše magmatem. Zbývající 1/3 lidí bude hynout v důsledku nemocí, způsobených otravou vzduchu i vody sirnými sloučeninami. Vypadají jim vlasy a zuby, budou pokryti vředy a „leprou“. Teprve poté vody Potopy vymažou souše z tváře Země. Z lidí, kteří přežijí, budou zachráněni pouze ti, kteří budou schopni se ukrýt ve vysoko-horských jeskyních a také část „vyvolených“, jež Bohové, přiletivší z „Železné planety“ předurčí pro znovuzrození lidstva.

Tento scénář má hluboké historické kořeny i vědecké odůvodnění.

S přihlédnutím ke skutečnosti, že Bůh [Ptah](#) 30 000 let před počátkem Třetí Potopy zorganizoval a vybudoval celosvětový [systém pyramid](#), aby jejich pomocí byl zachován sklon Zemské osy v rámci severního polárního kruhu předchozího geografického pólu, pak bude obraz nadcházejícího Armageddonu mnohem strašnější, protože systém pyramid je zničen a lidstvo není připraveno na takové následky.

([Funkční, p.p](#)) [Pyramidy](#) jsou výkonným rezonančním přijímacím zařízením pro jímání z kosmu neustále přicházející vysokofrekvenční energie, která, přes ně procházejíce se rozptyluje v širokém spektrálním rozsahu (jak je to znázorněno na obrázku č. 1, v příloze č. 18), vyvíjí silný nízkofrekvenční účinek na zemské jádro, což obnovuje jeho rytmus a stabilitu. Pyramidy zpomalují rotaci Země a snižují intenzitu indukčních toků, hromadících se uvnitř Země. Tudíž při absenci tohoto systému v důsledku neustálého vlivu vysokofrekvenčních krátkých vln na atmosféru Země vzrůstá její ionizace a napětí elektrického pole, což způsobuje narušení frekvence zemského jádra. Země nedostává (od pyramid, p. p.) doplňkovou ochranu. Síla podpůrných budících proudů tedy neustále vzrůstá, což vede k seizmické a geotektonické aktivitě.

Dle dat německých vědců budoucí Armageddon přijde v roce 2014 XXI. století.

První Armageddon proběhl	199 586 let před n. l.
Druhý Armageddon proběhl	84 386 let před n. l.
Třetí Armageddon proběhl	12 386 let před n. l.

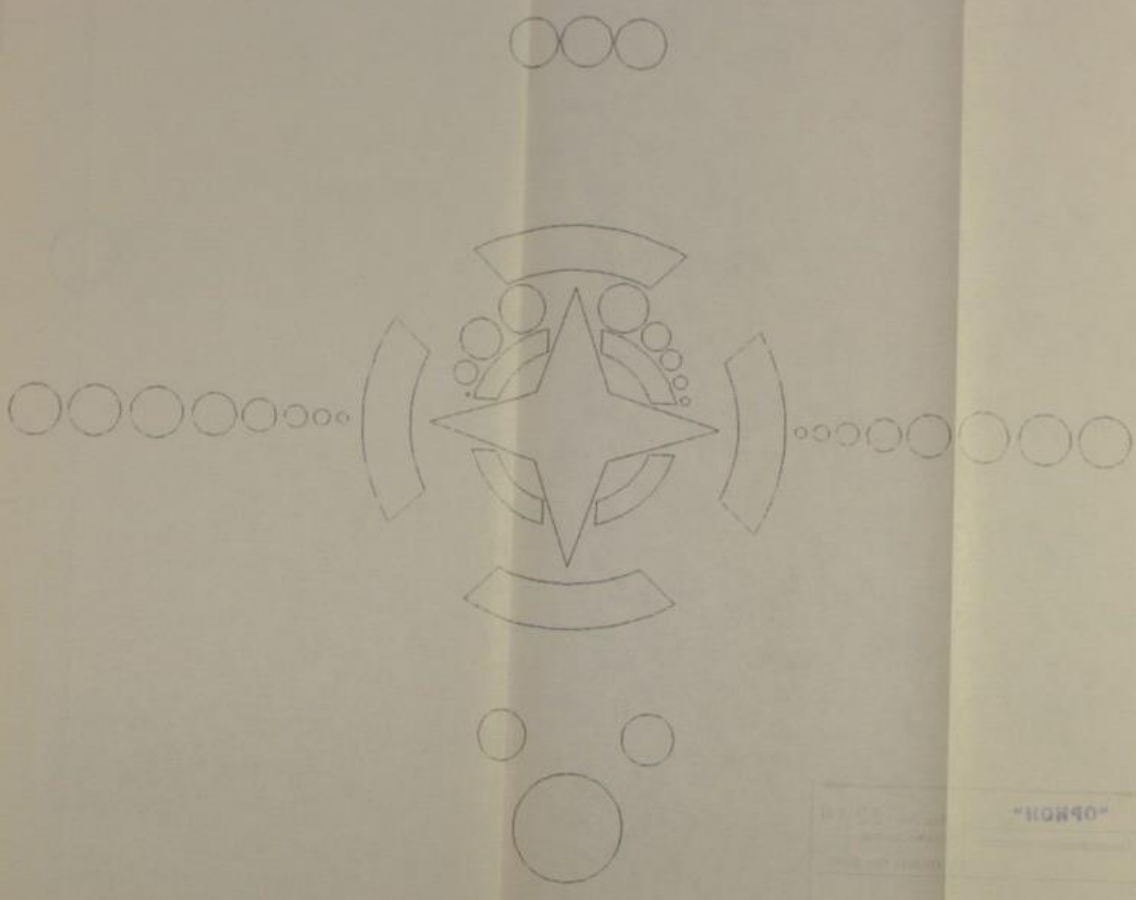
Mezi Prvním a Druhým Armageddonem je osm časových cyklů po 14 400 letech, podle výpočtu $3\ 600 \times 4$, což znamená, že každý čtvrtý cyklus, kdy se Země nacházela obrácena stranou, na které byl Tichý oceán k prolétající (Železné) planetě, byl zakončen Potopou.

Mezi druhou a třetí Potopou je 5 cyklů. Jestli budeme brát rok 2014 coby základ, zjistíme, že mezi třetím a čtvrtým Armageddonem je 1 cyklus, ve výsledku $8 + 5 + 1 = 14$.

K takovým „náhodám“, týkajících se čísel „14“ nebo „14,4“ se vázaly závěry německých vědců, které vyvodili z fotomateriálů, získaných expedicí.

V roce 1938 Dalajláma XIII. dovolil fotografovi expedice [Ernsta Schäffera](#) a dalším dvěma výzkumníkům vědeckého oddílu SS zhotovit fotografie žulové desky, nacházející se v podzemí paláce [Potála](#) v Lhase. Byl jim také předán svitek s manuskriptem, ve kterém byly vyobrazeny desítky různě velkých kruhů s binární soustavou čísel, v tibetském a neznámém [sanskrtu](#). (příloha č. 24, schéma 1)

Schéma kresby na žulové desce s rozměry 6 x 7,5 m,
která se nachází v paláci Potála v Lhase v Tibetu:

Kruhy dle výzkumníků zobrazovaly rozmístění planet před 1,5 miliónem let. Číslování bylo provedeno v podivném pořadí (neznámý sanskrt); vnitřní kruh byl očíslován zleva doprava od 1 do 9, pravá strana zleva doprava od 10 do 17, levá strana byla očíslována zprava doleva od 18 do 25, dole od 26 do 28, nahoře – zleva doprava od 29 do 31. Tibetská čísla opakovala pořadí neznámého sanskrtu, který byl na žulové desce. Čísla udávala koordináty planet v neznámých astronomických formátech. Tyto koordináty byly znázorněny na milimetrové síťce (mřížce).

Pokud odměříme 6 jednotek v milimetrech, odpovídajícím našim pěti (na síťce – mřížce Bohů), ukáže se, že našich 12 cm odpovídá 14,4 nebo 15 miliónům kilometrů. 14,4 x 15 miliónů se rovná 216 miliónům kilometrů. Pokud 216 000 000 vydělíme 150 000 000, dostaneme koeficient 14,4, což je přijatelné pro dělení našich konvenčních astronomických jednotek na jejich astronomické jednotky (au). Například při určení vzdálenosti Merkuru od Slunce, rovnající se 0,4 au dělíme 0,4 číslem 1,44 a dostaneme číslo 0,27 au, které když vynásobíme 216 milióny kilometrů, nám dá výsledek 58,32

miliónů kilometrů v číselném vyjádření Bohů. V našem číselném vyjádření 58,5 miliónů kilometrů. Němečtí vědci vypočítali číslo, rovnající se 59 999 999 kilometrů. Zatím nám není jasné, jaký algoritmus použili při rozšifrování mnohomiliardových čísel, ve kterých místo nám obvyklých nul byly pouze devítky. Nicméně chybovost ve výsledku při tak astronomických vzdálenostech byla naprosto bezvýznamná.

Pokud vycházíme z toho, že zkáza Ikara proběhla před 1,5 miliónek let, tak kresba, vygravírovaná do ohromné žulové desky neznámou nám metodou je starší než 1,5 miliónů let.

V textech je uvedeno, že Ikar obíhal (kolem Slunce) ve vzdálenosti 2,3 au, což je rovných 345 miliónů kilometrů. Jestliže 2,3 au vydělíme koeficientem 1,4, dostaneme číslo 1,6 au (v číselné soustavě Bohů), což odpovídá 344 999 999; což je totéž, zaokrouhlíme-li na našich 345 000 000. Číselný systém Bohů je tedy přesnější v chybách do 0,999,999 než současná matematika.

Němečtí výzkumníci se odvolávají na práci Ferstmana, který prokázal, že tajemná civilizace [Mayů](#) používala kalendář Bohů ne v [desítkové](#) soustavě, ale ve [dvanáctkové](#). 20 dní Inků se rovnalo jednomu [Uinalu](#) (20 dennímu měsíci), 18 uinalů se rovnalo 1 Tunu (360 denní rok), 20 tunů se rovnalo 1 katunu (7 200 dní), 20 katunů se rovnalo i baktunu (14 400 dní). Je to udivující, ale kalendář Májů začíná 12 386 let před n. l. (Třetí Armageddon) a končí 27. 12. 2012 n. l. Pokud budeme předpokládat, že 27. 12. 2012 dojde na Zemi k události, souvisejícím s průletem „Železné planety“ kolem Slunce, pak tím vyvolané souvislosti, jako zemětřesení a výbuchy vulkánů zničí větší část lidstva. Poté v průběhu následujících dvou let zahyne biosféra a vody Potopy smyjí stopy civilizace. Tedy od nám známého data roku 2014 odečteme 1 mayský baktun (14 400 dní). Vyjde nám datum 12 386 let před n. l. Je nepravděpodobné, že by taková shoda okolností byla jen obyčejnou náhodou.

Jako důkaz toho, že na Zemi již několikrát proběhly Armageddony a Potopy nám může posloužit fakt, že ve slané mořské vodě je obsah oxidu uhličitého 60 krát vyšší, než v atmosféře či pitné vodě. Existuje opodstatněný předpoklad, že to má souvislost s gigantickým požárem, jenž vzplanul na Zemi, po kterém byl vzniknuvší oxid uhličitý v důsledku Potopy spláchnut do světového oceánu. S ohledem na okolnost, že biosféra Země byla 6,4 krát větší než současná, může být, že [polární ledové čepice](#), kterými jsou pokryty Severní i Jižní pól, vznikly z vlhkosti zničené (shořelé) bývalé biosféry.

V roce 1977 američtí a kanadští vědci provedli senzační výzkum mikročástic a prvků, obsažených ve vzorcích ledu ze zamrzlých hlubin Grónska a Antarktidy, jež odpovídaly periodě 12 000 let před n. l. Rozborem zjistili, že opravdu 12 000 let před n. l. planul na Zemi nevídaný požár, což je charakterizováno zjištěnými hodnotami obsahu kysličníku uhličitého, převyšující povolenou normu 97,8 krát, a také přítomností prachových částic vulkanických erupcí a prudkým poklesem počtu izotopů kyslíku v těchto časových úsecích. Kanadští biologové provedli analogický výzkum v Grónsku a Antarktidě. Zjistili,

že před 75 000 lety na Zemi proběhly erupce vulkánů, což způsobilo dobu ledovou. Tento objev potvrzuje výzkumy „[Ahnenerbe](#)“. O těchto událostech, proběhlých před 77 000 lety (před napsáním rukopisu) nás informuje egyptský historik [Manehto](#) ve svém sepsaném „[seznamu králů](#)“.

Zaměstnanci Výzkumného Ústavu zpravodajské agentury Generálního štábu Ozbrojených sil SSSR byla provedena analýza a výzkum, vyplývající z tezí zprávy vlády SSA z roku 1980 pro prezidenta SSA „O stavu Světa do roku 2000“. Jeden ze čtyř svazků zprávy je věnován globální změně klimatu a předpovědi přírodní situace začátku XXI. století (letům 2000 – 2012). Ve zprávě se říká, že ve stanoveném časovém období se na Zemi očekávají globální kataklyzmaty, která budou mít vliv na život člověka i existující civilizaci. Kolem roku 2010 změny magnetických, poté geografických pólů směrem k severoamerickému kontinentu. Vody světových oceánů během měsíce zaplaví souš do výše cca 5 000 metrů. V severoamerických státech i na celém severoamerickém kontinentu zůstanou bezpečná místa na vrcholcích [Kordiller](#) a na místech, sousedících s horou [Mc Kinley](#) (Denali) na Aljašce (6 194 m), [Logan](#) – SSA/Kanada (5 951 m), [Sv. Eliáš](#) – SSA/Kanada (5 489 m), [Orizaba](#) – Mexiko (5 636 m), [Popokatepetl](#) – Mexiko (5 450 m). V průběhu dvou týdnů vody potopy smyjí z tváře Země [Appalačské pohoří](#) i [Mount Mitchell](#) (2 037 m) a v průběhu dalších dvou týdnů [Skalnaté](#) (Skalisté) hory i [Mount Elbert](#) (4 399 m). Severoamerický i Jihoamerický kontinent se v průběhu měsíce potopí. Velká průmyslová centra budou pod vodou v hloubce až 200 m. Bezpečným místem pro jihoamerický kontinent se stanou vrcholy pohoří [And](#) a místa přiléhající k vrcholu [Akonkagua](#) v Argentině (6 960 m), [Ojos Del Salado](#) - Argentina/Chile (6 908 m), [Bonete](#) – Argentina (6 782 m), [Huascarán](#) – Peru (6 768 m), [Illimani](#) – Bolívie (6 462 m) a [Chimborazo](#) – Ekvádor (6 310 m). Reálnou šanci na záchranu života budou mít 4 % obyvatel Severní a Jižní Ameriky.

Bezpečnými místy pro obyvatelstvo Afriky budou [Kilimandžáro](#) – Tanzanie (5 895 m), [Mount Kenya](#) – Keňa a [Margherita](#) – Uganda/Kongo (5 109 m). Reálnou šanci na záchranu života bude mít 1 % obyvatel Afriky.

Australský kontinent bude zatopen zcela. Reálnou šanci na záchranu života nebude mít nikdo z obyvatel.

Globální obraz povodní, dle mínění amerických specialistů budou představovat následující události. Vodstva Tichého oceánu z pravé strany zaplaví Severní a Jižní kontinent. Z levé strany Austrálii, Jihovýchodní Asii, Indočínu, Japonsko. V Rusku budou záplavy díky velké rozloze území probíhat pomaleji, a také proto, že do cesty vln Potopy se postaví hřbety Středního hřebene [Korjackého](#) a [Kolymského](#) pohoří, také [Sichotě - Aliňské](#), [Džurdžurské](#) a [Jabloňové](#) hřbety a taktéž [Uralská](#), [Himálajská](#), [Ťan - Šanská](#) a [Kun - Lunská](#) pohoří. S přihlédnutím k tomu rozdíl ve výškách povodní ve srovnání se Severní a Jižní Amerikou bude jiný. Moskva bude zatopena v průběhu dvou týdnů od začátku katastrofy. Uralské hory od [Vorkuty](#) do [Orska](#) budou zaplaveny do výše 1 000 metrů. Velká šance na záchranu plyne národům, žijícím v oblasti [Středosibiřské plošiny](#) a [Ťan - Šanského](#) pohoří. Reálnou šanci na záchranu života bude mít 25 % obyvatel SSSR.

Evropský obraz povodní bude vypadat následovně: Ostrov Island bude částečně ponořen, Irsko bude zatopeno úplně. Britské ostrovy se ponoří z 90 %. Na souši zůstanou [Granpiamské hory](#), město [Ben Nevis](#) (výška 1 343 metrů) a také [Penninské hory](#). Severní část Evropy, v délce od [Pyrenejského](#) poloostrova po hranice Ruska bude zatopena. Pyrenejský poloostrov zůstane nezatopen. Španělsko bude zaplaveno podél pobřeží Atlantického oceánu z 15 %, Francie z 50 %. Na souši zůstanou Alpy a část [Centrálního masivu](#). Itálie se potopí z 50 %, na souši zůstanou [Apeniny](#), město [Corno Grande](#) (výška 2 912 metrů), ostrov Sicílie, vulkán [Etna](#) (3 340 metrů), ostrovy Sardinie a Korsika budou zaplaveny částečně v oblastech pobřežních nížin, stejně jako ostrov Peloponés. Na souši zůstanou [Karpaty](#) s přiléhajícími k nim obydlými oblastmi. Dánsko, pobaltské republiky SSSR, Finsko a část Švédska budou zatopeny. Norsko bude zatopeno v oblasti pobřežních nížin, na souši zůstanou jen ty jeho oblasti, rozkládající se ve [Skandinávských](#) horách. Bezpečnými místy v Evropě se také stanou [Mont Blanc](#) – Francie/Itálie (4 807 metrů), [Monte Rosa](#) – Itálie (4 634 metrů), [Etna](#) – Itálie (3 323 metrů), [Matterhorn](#) – Itálie/Švýcarsko (4 158 metrů) a [Jungfrau](#) – Švýcarsko (4 158 metrů). Reálnou šanci na záchranu života bude mít 20 % obyvatel Evropy.

Velká část oblastí [Středozemního](#) moře včetně Turecka zůstane na povrchu. Asie se ponoří pod vodu až po [Himalájské hory](#), Indie bude zatopena úplně. Tibetské vrchy se stanou útočištěm pro milióny Číňanů, kteří budou mít šanci tuto katastrofu přežít. Bezpečnými místy v Asii se stanou vrcholy [Everestu](#) – Čína/Nepál (8 850 metrů), [Čhogori](#) – Čína/Pákistán (8 611 metrů), [Kančendženga](#) (8 586 metrů) a [Annapurna](#) – Nepál (8 078 metrů). Reálnou šanci na záchranu života bude mít 20 % obyvatel Asie.

Z celé populace Země tedy zahyne 80 % lidí. Za takových okolností se americká vláda obává, že po předpokládané katastrofě Rusko, arabský svět a Indočína uchrání svá průmyslová centra a část vojenského potenciálu. Američané ve své zprávě poznamenávají, že příčiny toho kataklyzmatu budou spojeny s meziplanetárními disfunkcemi. Specialisté Hlavního Výzvědného oddělení Generálního Štábu SSSR konstatují, že vláda SSA se vážně ujala studia problematiky geofyziky a průchodů kosmických těles kolem Slunce, které mohou vytvářet „meziplanetární disfunkce“. Je známo, že vláda SSA přistoupila k výstavbě speciální základny pro záchranu lidí a živočichů na Aljašce, pod deseti nejvyššími vrcholy, nacházejícími se v [Aljašském pohoří](#), v oblasti míst Mak – Kindy a [Mount Forakeru](#). Zahájila také výstavbu sběrných Center v místních oblastech Gerdine a [Torbert](#). Na program výstavby Center bylo vyčleněno 500 miliard dolarů. Ve stejném regionu vznikají Základny a sklady pohonných hmot, maziv, důlních a dalších zařízení.

Vytvořili speciální jednotky, jejichž inženýři se zabývají průzkumy vysokohorských jeskyní. Program se jmenuje „Argon“. Spolu s tímto stojí za zmínku, že od 50-ých let, sledující určité egocentrické cíle vládní kruhy SSA společně s CIA začaly skrytě studovat procesy probíhající na Zemi (*geo-, meteo-, bio-, socio- a další*) jako propojené mezi sebou se systémy kosmofyzických procesů. Od 60-ých let začali cíleně zkoumat a předpovídat rozsahy pravděpodobných (*geofyzických, meteoklimatických, ekologických, psychologických, krizovo-konfliktních a dalších*) kataklyzmat, které přijdou na Zemi na

přelomu XX. a XXI. století. Americké výzvědné služby v 60 – 70-ých letech začaly na mezinárodní úrovni ve velkém rozjíždět dezinformační kampaň pro realizaci a posílení teoreticko-metodologických koncepcí v dominující světové i sovětské vědě, které by dovolovaly strategickou výhodu, což by přispělo ke strategické, ideologické a praktické nepřipravenosti jejich potenciálních protivníků a konkurentů na nadcházející kataklyzmata.

V současné době úřady vlády [SSA](#) a jejich výzvědné služby začaly nasazovat komplex „nepřímých“ a podvrtných (*ekonomických, vědeckých, politických, psychologických, vojensko-strategických, krízovo-konfliktních, „mírotvorných“ a dalších*) akcí s cílem skrytě destabilizovat situaci v SSSR i jeho souputníků a k masivnímu rozvoji (*hlavně pod rouškou programu „[hvězdných válek](#)“*) komplexu pozemních, leteckých a dalších zařízení, zaměřených na skrytou globální i lokální (*astro-, geo-, meteo-, bio- a psychofyzickou, technogenní a další*) destrukci v postižených oblastech na základě předpovědí a zesílení rezonančních vln, odpovídajících spontánně destruktivním přírodním mechanismům. Z jejich pohledu je určující nástup do fáze rozšířeného nasazení v geoprostorech Eurasie a SSSR všech vyvinutých prostředků a pokusů o jejich použití v utajeném komplexu za účelem následného nastolení přísné kontroly nad touto částí planety, která je geostabilní a nejbohatší na přírodní zdroje, a to vše v příštím století. Současná situace (*ve vývoji planety, sovětské vědecké a lidově hospodářské a vojenské praxi, stejně jako americké maskované strategické přípravy*) předurčuje potřebu urychleně zvýšit úsilí naší vlády při koordinaci a podpoře vyspělých domácích specialistů a výzvědných skupin v jejich interdisciplinární integraci, která by mohla v relativně krátké době přinést zásadně nový pohled na svět a aplikované výsledky v oblastech:

- odhalení toho, co se děje se Sluneční soustavou, planetou Zemí, její přírodou, lidstvem a přímo se SSSR;
- předvídaní a zmírňování spontánně destruktivních hrozeb pro bezpečnost Sovětského Svazu;
- preventivní odhalování a boj proti agresivním plánům a akcím [SSA](#), skrytě orientovaných na různé destabilizující a [destruktivní mechanismy](#) přírody a společnosti a strategickou dezinformovanost vědeckého, státního a vojenského velení zemí – objektů vlivu.

„Změny v galaktickém měřítku“ dle mínění [GRU](#) probíhají posledních 150 let. Rychlost pohybu Severního magnetického pólu byla v roce 1904 přibližně 2 – 3 km ročně. V sedmdesátých letech se zvýšila na desítky kilometrů ročně. V nynější době se tato rychlost rovná 20 km za rok. Severní magnetický pól se posouval v následujících vzdálenostech:

1831 – 1904: 43 km

1904 – 1938: 397 km

1948 – 1962: 133 km

1962 – 1972: 54 km

1972 – 1984: 206 km

směrem k nultému poledníku Severního zeměpisného pólu mezi sedmdesátou a osmdesátou rovnoběžkou. Rychlost pohybu Severního magnetického pólu roste neproporcionálně. V rozmezí let 1831 až 1948 se pohybovala od 2,5 do 5 km ročně. Od roku 1948 do roku 1962 se rychlost zvýšila na 10 km ročně. V letech 1962 až 1972 je rychlost pohybu 22 km ročně. Posun o 803 km magnetický pól absolvoval za posledních 150 let. Při zachování této rychlosti je docela možné, že při pohybu na sever Severní magnetický pól dosáhne území Severní Ameriky v roce 2012. V současnosti se magnetický pól celkově neshoduje s geografickým a orientace na Sever a Jih se stává dle kompasu přibližná. Naposledy se přepólování Severního magnetického pólu podle specialistů Výzkumného ústavu [GRU](#) stalo před 12 000 lety, což bylo zjištěno na základě průzkumů starověkých ložisek lávy s obsahem železa. Intenzita dipólového pole Země se mění dvakrát za periodu 14 000 let. Na počátku našeho letopočtu hodnota tohoto pole byla dvakrát větší než dnes. Čili při oslabení dipólu se zesilují lokální pole. Vytvořené matematické modely ukazují, že pokud napětí hlavního pole zeslábne a dosáhne hodnoty 0,2 – 0,3 své střední hodnoty, magnetické póly se začnou náhodně přesunovat vlivem těchto zesílených anomálií. Pokud severní magnetický pól protne linii rovníku, proběhne inverze (obrácení, převrácení) geografických pólů. Analogické procesy vzrůstu driftu magnetických pólů probíhají na Uranu a Neptunu, z čehož vyplývá, že zrychlující se posun Zemských pólů souvisí s globálními procesy, probíhajícími hluboko ve Sluneční Soustavě i v galaxii „Mléčná dráha“. Mají zásadní vliv na fáze vývoje biosféry Země i na životaschopnost člověka.

V důsledku posunutí zemského radičního pole se neustále zvyšuje množství přírodních kataklyzmat, způsobujících velké škody hospodářstvím států a velké množství obětí a postižení:

1963 – 1967: 144 katastrof

1968 – 1972: 167 katastrof

1973 – 1977: 182 katastrof

1978 – 1982: 292 katastrof

Podle odborníků [GRU](#) je k předpovědi driftu magnetických pólů a přírodních kataklyzmat, souvisejících s geofyzickými procesy bezodkladně nutné vytvořit na základě [KGB](#) a [Sovětu \(Rady\) Ministrů SSSR](#) specializované oddělení, které by zahrnovalo přední vývojáře tohoto tématu z Výzkumného ústavu GRU, Ministerstva obrany SSSR a KGB SSSR.

V SSSR existující organizačně-mobilizační systém pro případ války nebo nastalých globálních geofyzických kataklyzmat, který tvoří komunikační kolektorová síť,

rozkládající se pod hlavními průmyslovými centry svazových republik (SSSR) v hloubce 250 metrů. Tato infrastruktura je pod pravomocí 16. Oddělení KGB SSSR a je obsluhována 9. Oddělením Generálního Štábu Ozbrojených Sil SSSR (vojenská jednotka č. 25555). Dle mínění velení a inženýrů tohoto systému v případě zatopení průmyslových center, pod kterými se nachází objekty 16. Oddělení jejich vnitřní infrastruktura přestane existovat za 3 měsíce v souvislosti s proniknutím velkého množství vody pod tlakem kolektorovými šachtami skrz přívody vzduchu a průchody inženýrských sítí, bez kterých podzemní objekty nemohou fungovat. Při návrzích a stavbě těchto objektů inženýři brali v úvahu ochranu před výbuchy jaderných a vodíkových bomb a nastalé následky jaderné války, ale ne globální zatopení souše. Takže celá komunikačně-mobilizační infrastruktura SSSR, včetně hlavních center životně důležitých činností, od skladů PHM (pohonných hmot) až po vodní rezervoáry je nezpůsobitelná zajistit bezpečnost uvnitř se nacházejícího kontingentu po delší dobu.

S ohledem na výskyt takovýchto událostí je nezbytné tyto podzemní infrastruktury umístit na vyvýšená místa horských hřbetů, která nebudou zatopena. Takové výzkumy a vývoj se v SSSR neprováděly. Analýzy a vývoj prováděný specialisty [GRU](#) v této oblasti se týkají studia magneticko-elektrické nestability Země a úzkoprofilových otázek v oblasti geofyziky průletů vesmírných těles a objektů Sluneční soustavy. Revize plánů inženýrů při výstavbě těchto objektů přísluší nejvyšším orgánům státní správy a samosprávy a [Politbyru ÚV KSSS](#).

Jako potvrzení základů hypotéz, uvedených v materiálech „[Ahnenerbe](#)“ mohou sloužit archeologické výzkumy vědců z různých zemí, které provedli za posledních 150 let. Tyto výzkumy kategoričtvy vyvracejí [Darwinovu teorii o původu člověka](#) z opic a činí ji absurdní.

V Merilice byly roku 1978 objeveny stopy lidí, datovány do doby před 4 milióny let, kteří se zjevně snažili zachránit před sopečnou erupcí. Asi 50 otisků chodidel se táhne do vzdálenosti 150 metrů ve vulkanickém popelu. Jejich rozměry jsou více než dvakrát větší, než chodidla dnešního člověka, což svědčí o velkém vzrůstu lidí, žijících v té době (*viz. Čtvrtá rasa – evoluce člověka, p. p.*).

V roce 1972 byla nalezena v Kobi-Fora v Africe dobře zachovalá, 1,8 miliónů let stará lebka, s objemem mozku 750 kubických centimetrů. (Nález č. 1470 - *– bude v druhé části, součást velkých příloh*)

V [Laetolii](#) v Tanzanii, 55 km od [Olduvajské rokle](#) byly objeveny stopy člověka ve zkameněném vulkanickém popelu, staré 3,6 až 3,8 miliónů let.

V roce 1970 byl nalezen na Stolové hoře v Kalifornii (SSA), ve výšce 3 360 metrů u vchodu do jeskyně kamenný hmoždír s tloučkem, starý 33 miliónů let. (Příloha č. 25, fotografie č. 1 *– bude v druhé části, součást velkých příloh*)

V roce 1969 v Texasu u řeky Paluksi byla nalezena cestička lidských stop se stopami tříprstého dinosaura, stará 100 miliónů let. Pokud vezmeme v úvahu ochranu stop (*před časem a vlivy – p. p.*), člověk se procházel s dinosaurem.

Důlní inženýr a geolog [John T. Reid](#) objevil v roce 1922 v Nevadě stopy lidských nohou, které se nalézaly ve sloji staré 213 – 230 miliónů let. Velikost těchto otisků byla třikrát větší, než noha dnešního člověka.

V roce 1938 profesor geologie Bernského kolegia [Willbur Burroughs](#) našel v [Rockcastlu](#) v Kentucky zkamenělé otisky obuvi, jež byly datovány do doby před 250 milióny let. (Příloha č. 27, fotografie č. 1 – *bude v druhé části, součást velkých příloh*)

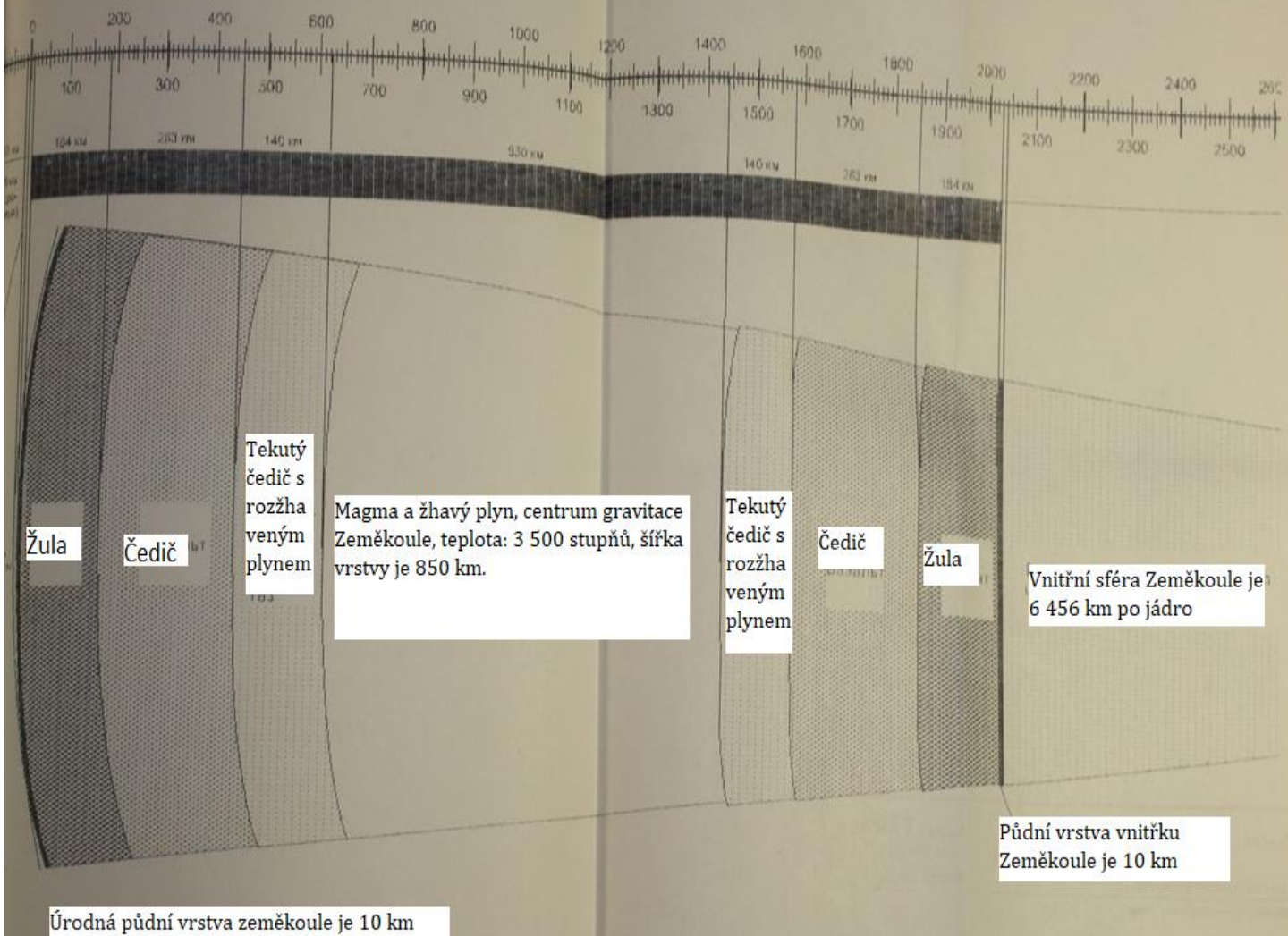
Geolog [William Meister](#) v červnu 1968 v Antelope Springs v Utahu objevil ve vrstvě břidlice stáří 590 miliónů let otisk obuvi o rozměrech 25 x 8 cm.

Antropologové a archeologové, zapojeni do výzkumů potvrzují, že za posledních 150 let jsou v různých oblastech Země známými vědci činěny stovky nálezů kostí a lebek, stovky druhů, jejichž další výčet netřeba, jejichž stáří se datuje od 2 do 5 miliónů let. Různorodost nálezů vnáší zmatek množstvím a různorodostí druhů lidí ve stanoveném časovém období.

Četné geologické a antropologické nálezy vyvracejí obecně uznávané vědecké teorie a plně zapadají do celkového obrazu výzkumů, provedenými specialisty Ahnenerbe.

Výše uvedené teorie potvrzují to, jak si vědci Ahnenerbe a starověké civilizace představovali vnitřní strukturu Země. (Příloha č. 28, schéma 1, příloha č. 29, schéma 1)

Průzkum vrstev Zeměkoule:

Tvrdá zemská skořápka měří 2 044 km. Zahrnuje (v pořadí):

- vnější úrodná půdní vrstva země	- 10 km
- žula	- 184 km
- čedič	- 283 km
- kapalný čedič s horkým plynem	- 140 km

- magma, které je ve stavu neustálého rozpadu díky reakci jaderné fúze, které se účastní, stejně jako na Slunci kovy teroidní skupiny při teplotě 3 500 stupňů Celsia. Je také gravitačním těžištěm Zeměkoule. Šířka této vrstvy je 930 km.

Dalšími jsou:

- kapalný čedič s horkým plynem	-	140 km
- čedič	-	283 km
- žula	-	184 km
- vnitřní vrstva půdy	-	10 km

Vnitřní atmosféra od hranice půdní vrstvy k vnitřnímu jádru je 6 456 km. Vnitřní obvod jádra pak 3 000 km.

Jádro je v neustálé reakci rozpadu jaderné fúze teroidní skupiny kovů, tak jako na Slunci.

Zjištění:

1. Začátkem XXI. století Země projde těžkým obdobím evolučního vývoje se systémovou restrukturalizací rozsáhlého komplexu geofyzikálních (*geomagnetických, geoelektrických, geoelektromagnetických apod.*), geochemických, meteoklimatických a dalších procesů.

Tyto restrukturalizační procesy porostou ve fungování Země od počátku dvacátého století až do jeho konce (orientačně srpen – září 2012), kdy podle souhrnu dostupných experimentálních a analytických dat vstoupí do intenzivní fáze své evoluční dynamiky.

Jedním z hlavních zdrojů probíhajících událostí budou zásadní posuny ve způsobech interakce a fungování všech těles Sluneční soustavy při vstupu do určité zóny Galaktického prostoru.

Probíhající posuny ve vzniku planetárního života se aktivně promítají do stavu všech subsystémů biosféry (*včetně fauny, flóry, fyziologie i psychologie člověka*), což předurčuje jejich vstup do nové etapy evolučního vývoje.

2. Zrození nové etapy života planety proběhne zároveň s restrukturalizací základních režimů fungování planety a bude samozřejmě doprovázeno eskalací různých disfunkcí ve vývoji přírody a lidstva.

Dojde k silnému nárůstu všech druhů přírodních katastrof (*zemětřesení, sesuvů půdy, sucha, povodní, uragánů, tsunami, masívních požárů, epidemií, ekologických škod, výkyvů počasí i klimatu*), zničení objektů infrastruktury, poruch automatiky i komunikace, chronického i náhlého ničení lidské fyziologie a psychiky, haváriím a katastrofám dopravních prostředků, vypuknutí lokálních konfliktů (*v sociální, politické a vojenské oblasti*) a mnoha dalších.

Jak vyplývá z únorové speciální zprávy [Ústavu Zemského magnetismu, ionosféry a šíření rádiových vln Akademie věd SSSR](#) z roku 1983, bylo zaznamenáno neobvyklé oteplování klimatu v různých obdobích Země a zvyšování intenzity mikrovlnného záření, probíhající v různých oblastech SSSR. Byly zaznamenány neobvyklé případy destrukce kovových základů nosných kovových konstrukcí včetně železničních mostů v místech upevnění a svárů. (Příloha č. 30 l. d. č. ____ – bude v druhé části, součást velkých příloh).

Rozsah a dynamika těchto destruktivních procesů a jejich následky představují hrozbu a nebezpečí pro sovětský průmysl (*i průmysl celé planety*), které narůstá s vzestupem planety do intenzivní fáze své evoluční proměny.

3. To, co se děje s planetou, přírodou, lidstvem a přímo se Sovětským svazem od nás vyžaduje, za prvé urychlené a přiměřené systémové a ideologické povědomí o tom, co se děje, a za druhé zintenzivnění produktivních aktivit pro preventivní otevření a proveditelné oslabení rostoucích spontánně destruktivních, havarijně-katastrofických, ekologických a jiných hrozeb pro bezpečnost Sovětského svazu.

S obavami je třeba konstatovat, že současná nedostatečná připravenost domácí vědy a národohospodářské praxe na adekvátní systémově-světónázorové chápání, co se děje (*s planetou, s přírodou, člověkem a životním prostředím*) a při oslabování narůstajících destrukcí zvyšuje rozsah hrozby pro SSSR a existujícího systému planetární bezpečnosti. Pro efektivní realizaci daného programu a zvýšení odpovídajícího potenciálu sovětské vědy

je nezbytně nutné:

- urychlené zahájení organizované vědecké práce na systematickém shromažďování, pochopení a integraci různorodých úzko odvětvových informací, jejichž objem zcela postačuje k zásadnímu teoretickému i praktickému prohlubování základů světónázorového programu, který vypracovávali: [M. Lomonosov](#), [A. Humboldt](#), [T. Chardin](#), [K. Ciolkovský](#), [A. Čiževský](#), [V. Vernadskij](#) a další myslitelé lidstva, jež předepisuje nutnost uvažovat o hlavních procesech na Zemi v těsné systémové souvislosti s probíhajícími kosmofyzikálními procesy;
- zahájit integrační rozvoj oné nesourodé metodologické základny moderní vědy (nebo spíše shluku oborových věd o Zemi) a národohospodářské praxe, která je

stále založena na řadě úzkých oborových autonomních fragmentárních konceptů a modelů, které nyní již neodrážejí vzorce fungování a vývoje vnitřních a vnějších propojení Země jako integrálního systému;

- posílit cílenou pozornost sovětské organizované vědy na oblast vysoce přesné instrumentální fixace těch (*mikrovlenných, nízkofrekvenčních a dalších*) procesů rezonančních vln, které jsou základem fungování a interakce uvažovaných mikro- a makro jevů (*bez nichž se úsilí mnoha talentovaných vědců, kteří iniciativně vyvíjejí zařízení s uvedenými schopnostmi, nedostává podpory, metodologické korekce a integrace, kteří bez schopností zajistit jejich realizaci, tzn., že nezapadají do dominantních konceptů výzkumu a vývoje, mají potíže s nastavením a analýzou experimentů, s interakcí s jinými specialisty atd.*).

Vedoucí projektu (vědeckého výzkumu) PhDr. plukovník Jegorov V. V.
(+ razítko Výboru Státní Bezpečnosti – KGB, Vědecko-výzkumný Institut č. 2
+ podpis)

Další přiložené texty, zprávy atd. :

Strana 193 originálu:

**КОМИТЕТ
ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ СССР**

Секретно
экз. №

25 мая 1983 г.

Войсковая часть 52609

№ 4420

гор. Москва

Направляю для приобщения к материалам научно-исследовательской работы (проект "ОРИОН") поступившее в адрес Комитета сообщение института земного магнетизма ионосферы и распространения радиоволн Академии наук Союза ССР о резком повышении интенсивности СВЧ-излучения, повлекшее разрушение металлических основ конструкций оборонного значения.

Сообщение поступило из Комиссии Президиума Совета Министров Союза ССР по военно-промышленным вопросам.

ПРИЛОЖЕНИЕ: на " 7 " листах.

Заместитель Председателя Комитета *В. Крючков* В. Крючков

НИИ КГБ СССР

вх. № <u>1/202</u>	8
<u>26/5</u> 83	

Překlad:

VÝBOR státní bezpečnosti SSSR

Tajné

Výtisk č.

25. května 1983

Č. 4420

Vojenská jednotka 52 609

Město Moskva

Zasílám k zařazení do materiálů výzkumných prací (projekt „ORION“) zprávu, kterou Výbor obdržel od Ústavu zemského magnetismu ionosféry a šíření radiovln Akademie Věd SSSR o prudkém nárůstu intenzity mikrovlnného záření majícího za následek zničení kovových základů obranných struktur.

Zpráva byla postoupena Komisi Prezidia Rady Ministrů SSSR pro vojensko-průmyslové otázky.

PŘÍLOHY na „7“ stranách

Zástupce předsedy Výboru V. Krjučkov

Výzkumný ústav KGB SSSR

Vst. č. 1/702 8

2. (nečitelné...) 1983 (nečitelné...)

КГБ СССР
 16/5-1983
 вх. № 6585
 секретариат

СОВЕТ МИНИСТРОВ СССР

КОМИССИЯ ПО ВОЕННО-ПРОМЫШЛЕННЫМ ВОПРОСАМ

Москва

13 мая 1983 г.

№ 624-1-4

Комитет государственной безопасности
 Союза ССР
 генералу армии тов. ЧЕБРИКОВУ В.М.

При этом направляю сообщение института земного магнетизма и распространения радиоволн "ИЗМИРАН" Академии наук СССР об изменении климата и магнитосферы, резком повышении интенсивности СВЧ-излучения, что привело к разрушению металлических основ несущих металлических конструкций оборонных и стратегических сооружений в ряде регионов Советского Союза, для приобщения к материалам исследований, которые проводят специалисты научно-исследовательского института КГБ Союза ССР.

Приложение: по тексту на 6 стр., секретно.

Заместитель председателя комиссии,
 председатель межведомственного
 научно-координационного совета
 д.т.н. генерал-лейтенант

РОГОЗИН О.К.

**Překlad:
nálu:**

Strana 194 origi-

KGB SSSR

16/5 - 1983

Vst. č. 6585

Sekretariát

SOVĚT MINISTRŮ SSSR

KOMISE PRO VOJENSKO - PRŮMYSLOVÉ OTÁZKY

Moskva

12. května 1983

Č. : 624 - 1 - 4

VÝBORU státní bezpečnosti SSSR

armádnímu generálovi s. V. M. Čebrikovovi

Zároveň posílám zprávu z Ústavu zemského magnetismu a šíření rádiových vln „IZMIRAN“ Akademie věd SSSR o klimatických změnách a magnetosféře, prudkém nárůstu intenzity mikrovlnného záření, které vedly ke zničení kovových základů nosných kovových konstrukcí obranných a strategických staveb v řadě regionů SSSR, a to pro zahrnutí do výzkumných materiálů prováděných specialisty Výzkumného ústavu KGB SSSR.

Dodatek: dle textu 6 str., tajné

Místopředseda komise, předseda meziresortní vědecké

a koordinační rady, doktor technických věd

Generálporučík O.K. ROGOZIN

Příloha č. 30: **Zpráva Institutu Zemského magnetismu o změně klimatu a magnetosféry** (str. 195 – 201) **Str. 195 originálu**

**Ústav zemského magnetismu
a šíření rádiových vln**

Tajné

Akademie věd SSSR

Exemplář č. 1

(IZMIRAN)

142092, město Trojick, Moskevská obl.

16.II. 1983 č. 179 -C – 1/83

Komisi Prezidia Rady Ministrů SSSR pro vojensko-průmyslové otázky, soudruhu Barkovovi A.I.

Kopie: Oddělení kosmických systémů Státního výboru SSSR

Hydrometeorologie a kontrola životního prostředí, soudruhu Alexandrovovi L.A.

O změně klimatu a magnetosféry a prudkém nárůstu intenzity mikrovlnného záření

V prosinci 1982 došlo na Dálném Východě k aktivnímu záblesku zaznamenaného mikrovlnného záření. Navíc intenzita záření prudce vzrostla, pokud jde o výkon. Bylo modulováno na položené (superponované) nízké frekvenci.

Během vývoje sektoru „delta“ shromažďováním dat a analýzou situace v různých regionech planety s cílem identifikovat obecný dynamický obraz Země a systémových změn v magnetosféře byly zaznamenány dříve neobvyklé jevy, jejichž analýza je přímým potvrzením aktuálního stavu dle situačního plánu, a to:

- v centrální části SSSR začalo v lednu neobvyklé oteplení. Venku v noci + 1 st. C, přes den až + 6 st. C. Tají louže. Došlo ke změnám na Slunci a odpovídajícím změnám na pozadí oblohy. V lednu vypadá pozadí nebe nepřírodně modré. Slunce je nezvykle horké a teplé;
- proces prudkého oteplení byl zaznamenán nejen v Moskvě. Podle zprávy pracovníků z Kanady ze dne 12.1.1983 bylo zaznamenáno prudké oteplení klimatu na + 11 stupňů Celsia, 13.1.1983 teplota vystoupala na + 12 st. Celsia, přičemž průměrná teplota v lednu je - 4 st. Celsia;
- podle zpráv z Altaje (město Barnaul) – nikdy nebylo v zimě tak jasné Slunce a obloha;
- od začátku ledna 1983 neklesl teploměr v Kaliningradské oblasti pod + 10 stupňů. Keře začaly kvést 2,5 měsíce před plánovaným termínem;
- neobvyklé přírodní katastrofy byly zaznamenány po celém světě - v Kalifornii, Brazílii, Evropě a v komentářích je zaznamenán „neobvyklý charakter“ těchto událostí;
- byla zaznamenána změna mikrovlnného pozadí prostředí. Je to jako vlny, které vám naplní uši. Byly zaznamenány četné reakce lidí na neobvyklé stavy jak jich samotných, tak přírody.
- v řadě oblastí SSSR byly zaznamenány anomální události jako ničení kovových základů nesoucích kovové konstrukce (včetně železničních mostů) v místech upevnění a svarů. Podle charakteristiky lomů vyplývá, že svařený kov, který má hrubozrnnou strukturu se zhroutil směrem zevnitř ven. Stalo se tak při absenci stop únavového lomu a známek oxidace v trhlinách, přítomnosti únavových trhlin nebo jiných defektů koncentrátorů napětí, které se vyvinuly v průběhu času.

Odborníci se jednomyslně shodují, že kov tím pádem může být rozbit bez velkého úsilí. V některých případech došlo k náhlé destrukci kovu v důsledku křehkosti způsobené změnou struktury kovu (hrubozrnnost). Taková struktura kovu je netypická pro švy svarů. Ty mají jemnozrnnou strukturu, jelikož svařování elektrickým obloukem (v tomto případě poloautomatické svařování v prostředí CO-2 poměděným svařovacím drátem 08 kp) má tvrdý tepelný režim - kov se taví elektrickým obloukem ve zlomku vteřiny a taktéž se stejně rychle ochlazuje. Tento režim nedává čas růstu zrna, takže svary mají jemnozrnnou strukturu.

Jak by se mělo předpokládat, k těmto událostem dochází v důsledku zvýšení frekvence vibrací v prostoru. Vysokofrekvenční vlny mohou zničit všechny nízkofrekvenční předměty

včetně kovů a jiných chemikálií.

Známý je např. „syndrom cínového moru“, kdy se čistý kovový cín při nízkých teplotách samovolně mění v neužitečný šedý prášek, je tzv. polymorfní. Za normálních podmínek existuje ve formě b-modifikace (bílý cín), je stabilní nad 13,2 stupně. Bílý cín je stříbrně-bílý, měkký, plátový kov s čtyřhrannou základní buňkou s rozměry $a = 0,5831$, $c = 0,3181$ nm. Koordinačním prostředím každého atomu cínu je osmistěn. Hustota Pb-Sn je 7,29 g/cm³. Teplota tání je 231,9 stupňů Celsia, teplota varu je 2270 stupňů. Při ochlazení bílý cín přechází do a-modifikace (šedý cín). Šedý cín má strukturu diamantu (kubická krystalová mřížka s rozměrem $a = 0,6491$ nm. V šedém cínu je koordinačním tvarem každého atomu čtyřstěn, koordinační číslo je 4. Fázový přechod $\text{Pb-Sn} > \text{a-Sn}$ je doprovázen zvýšením měrného objemu o 25,6 %, což vede k rozpadu cínu na prášek. V době Velké Vlastenecké Války za silných mrazů se rozpadaly cínové plechovky na prášek. Říkali tomu „cínový mor“. Drolily se knoflíky na vojenských uniformách, cínové přezky, hrnky i lžíce. Ze stejného důvodu zemřela na „cínový mor“ i expedice Roberta Falcona Scotta (1868 – 1912), anglického vědeckého výzkumníka Antarktidy.

Při teplotách od pokojové do + 917 stupňů, a také mezi teplotami + 1394 až + 1535 stupňů je stálost - Fe s kubickou plošně centrovanou mřížkou T ($a = 0,36468$ nm.).

Železo má také možnost stejného přechodu, ale při vyšší teplotě. Ale teploty fyzikálně-chemických reakcí lze měnit (snižovat) pomocí katalyzátorů, kterými mohou být buď chemické katalyzátory, nebo vlnové prostředí - světlo, záření atd.

Je třeba předpokládat, že destrukce kovů může být důsledkem působení vln na pozadí změny vln v okolním prostředí, ke které dochází od začátku roku 1983.

Ke změně vlnového prostředí směrem ke zvýšení frekvence vlnového pole při současné modulaci na nízkou frekvenci dnes dochází po celém světě.

To znamená, že vysoce zatížené díly, součásti, sestavy zařízení, které jsou vystavovány dynamicky střídavým účinkům budou vystaveny většímu riziku zničení. Jsou to: automobily, letadla, železniční soupravy, tanky, zbraně, lodě, ponorky, nástroje, elektrogenerátory, výtahová ústrojí apod.

Pohyb vzduchem, všechny druhy pozemní dopravy a dokonce i používání výtahů se tak mohou časem stát životu nebezpečné.

Kovové konstrukce provozované při statickém zatížení (mosty, ocelové rámy a armatury železobetonových budov a konstrukcí, výškové potrubí, stožáry) jsou méně náchylné k destrukci. Jak však tyto konstrukce samotné, tak kovová výztuž vysoce zatížených kombinovaných (železobetonových) konstrukcí fungujících v podmínkách dynamického zatížení

(mostní konstrukce) a vibrací (vodní elektrárny) jsou vystaveny zvýšenému riziku zničení. Ze stejného důvodu může trpět bytový fond panelových domů.

Ředitel ústavu

člen – korespondent Akademie Věd SSSR

V.V.Migulin

rozesl. v 10 kopiích, tajné, zohledněno 1 oddělení

zasláno dle seznamu č. 1

PC operátor Artemenko V.G.

Přílohy, buď nezmíněny přímo v textu, nebo bez čísel :

Příloha

č.

1

(nekompletní...):

Приложение № 1

НАРОДНЫЙ КОМИССАР
УДАРСКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ

НКГБ СССР располагает информацией о том, что в руки наших контрразведчиков в Берлине, 4-5 мая 1945 года вместе с трупами семьи Министра пропаганды Германского Райха д-ра ГЕББЕЛЬСА (что не вызывает сомнения в его смерти, смерти его жены и детей) был подоброшен обгоревший труп неизвестного мужчины в возрасте 50 - 60 лет, выданный за Рейхканцлера Германии Адольфа ГИТЛЕРА.

Первоначально, обгоревший труп, который в последующем отнесли к Адольфу ГИТЛЕРУ обнаружил 4 мая 1945 года в 2-х метрах от входа в бункер ряд. 79^й стр. корпуса И. ЧУРАКОВ. (т. № 2 л. д. № 33). Он вытащил обгоревший труп изуродованный до неузнаваемости из воронки, который закапали снова, так как в это же время был обнаружен еще один труп, похожий на Адольфа ГИТЛЕРА в рваных шерстяных носках.

et
ММ

Пřeklad:

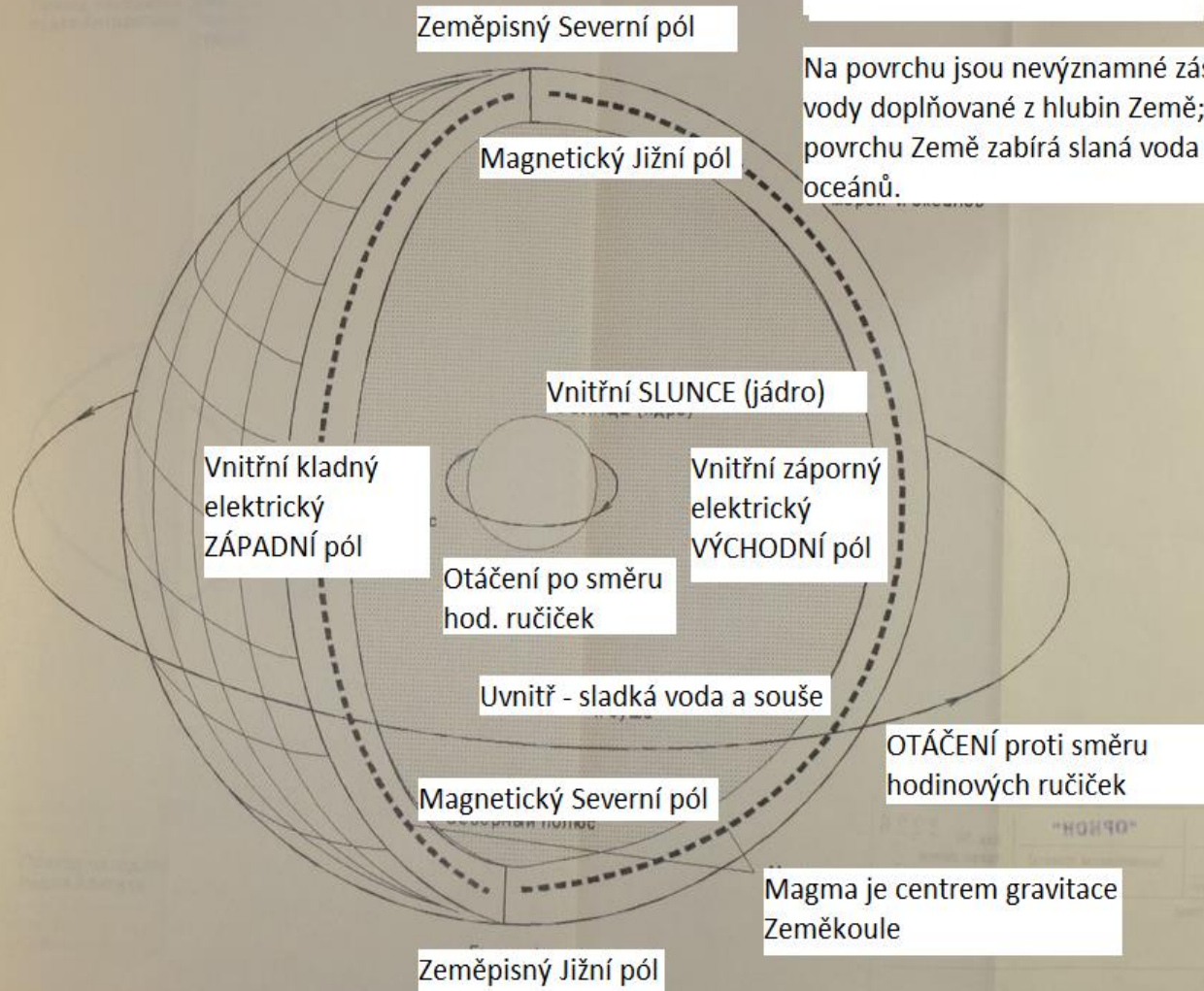
[NKGB](#) SSSR disponuje informací, že v rukou důstojníků naší kontrarozvědky v Berlíně, 4. - 5. května 1945, spolu s mrtvolami rodiny ministra propagandy Německé říše dr. Goebbelse (kdy není pochybnosti o jeho smrti, smrti jeho manželky i dětí) skončila nalezená ohořelá mrtvola neznámého muže ve věku 50 – 60 let, vydávána za Říšského Kancléře Adolfa Hitlera.

Nejprve byla ohořelá mrtvola, která byla později připsána Adolfu Hitlerovi, objevena 4. května 1945 2 metry od vchodu do Bunkru vojínem 79. strážního sboru I. Čurjakovem. (t. č.2 l.d. č. 33), který vytáhl zmrzačenou ohořelou mrtvolu z trychtýře, kde byla pak znovu pohřbena, protože ve stejnou dobu byla objevena další mrtvola podobná Adolfu Hitlerovi v roztrhaných vlněných ponožkách. *(pokračování nebylo naskenováno – velká škoda... p.p.)*

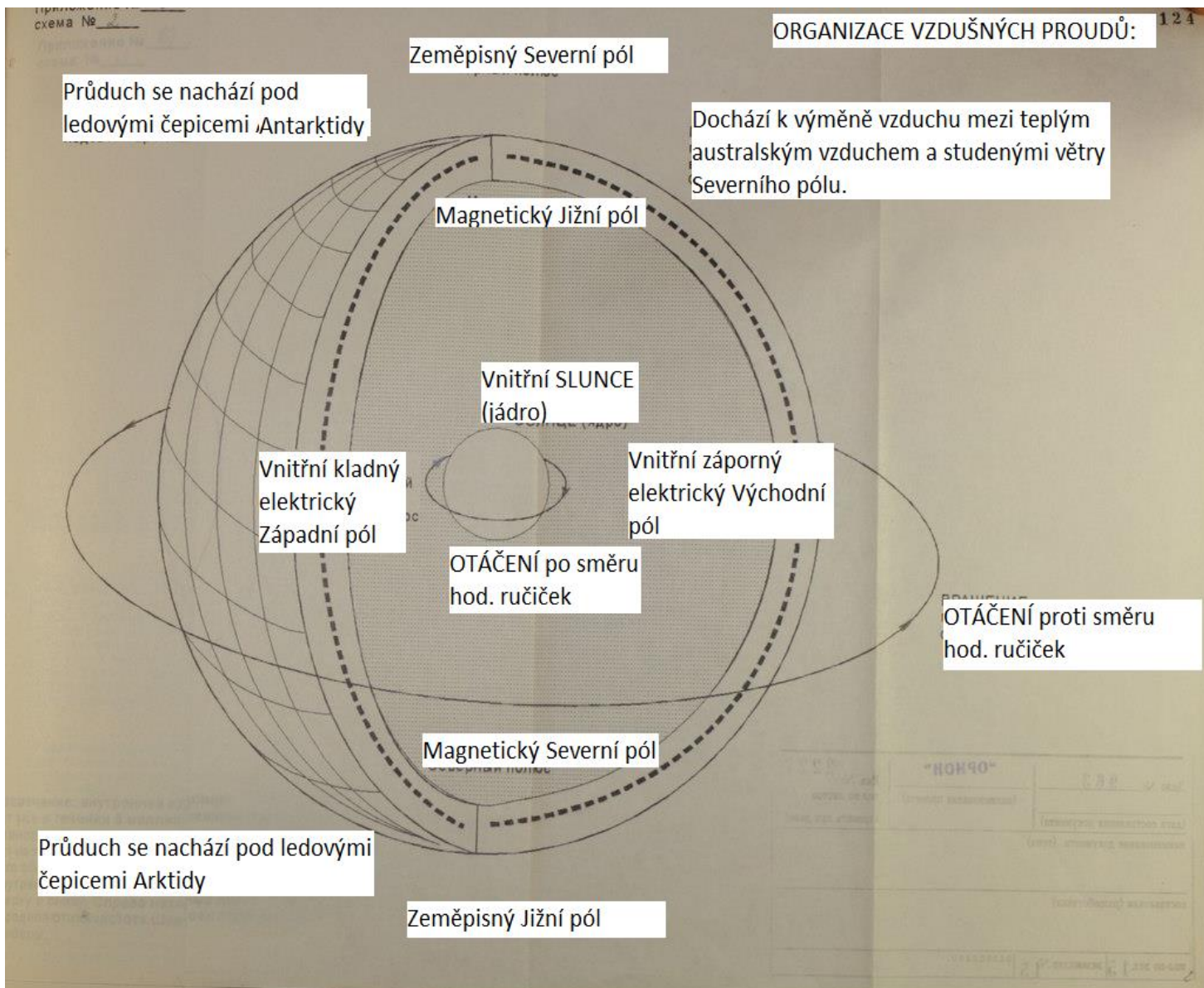
Příloha č. 12, schéma 1:

OBECNÉ SCHÉMA vnitřního uspořádání Zeměkoule:

Na povrchu jsou nevýznamné zásoby sladké vody doplňované z hlubin Země; 70% povrchu Země zabírá slaná voda moří a oceánů.

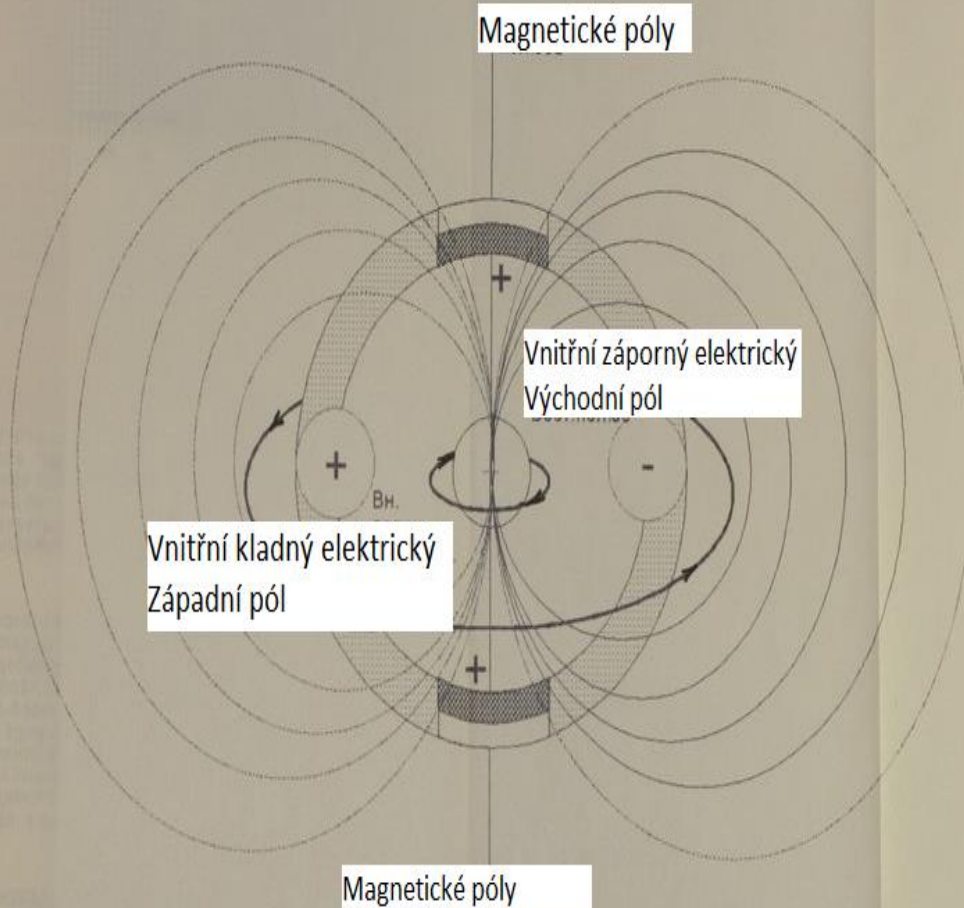

Příloha č.12, schéma 2:

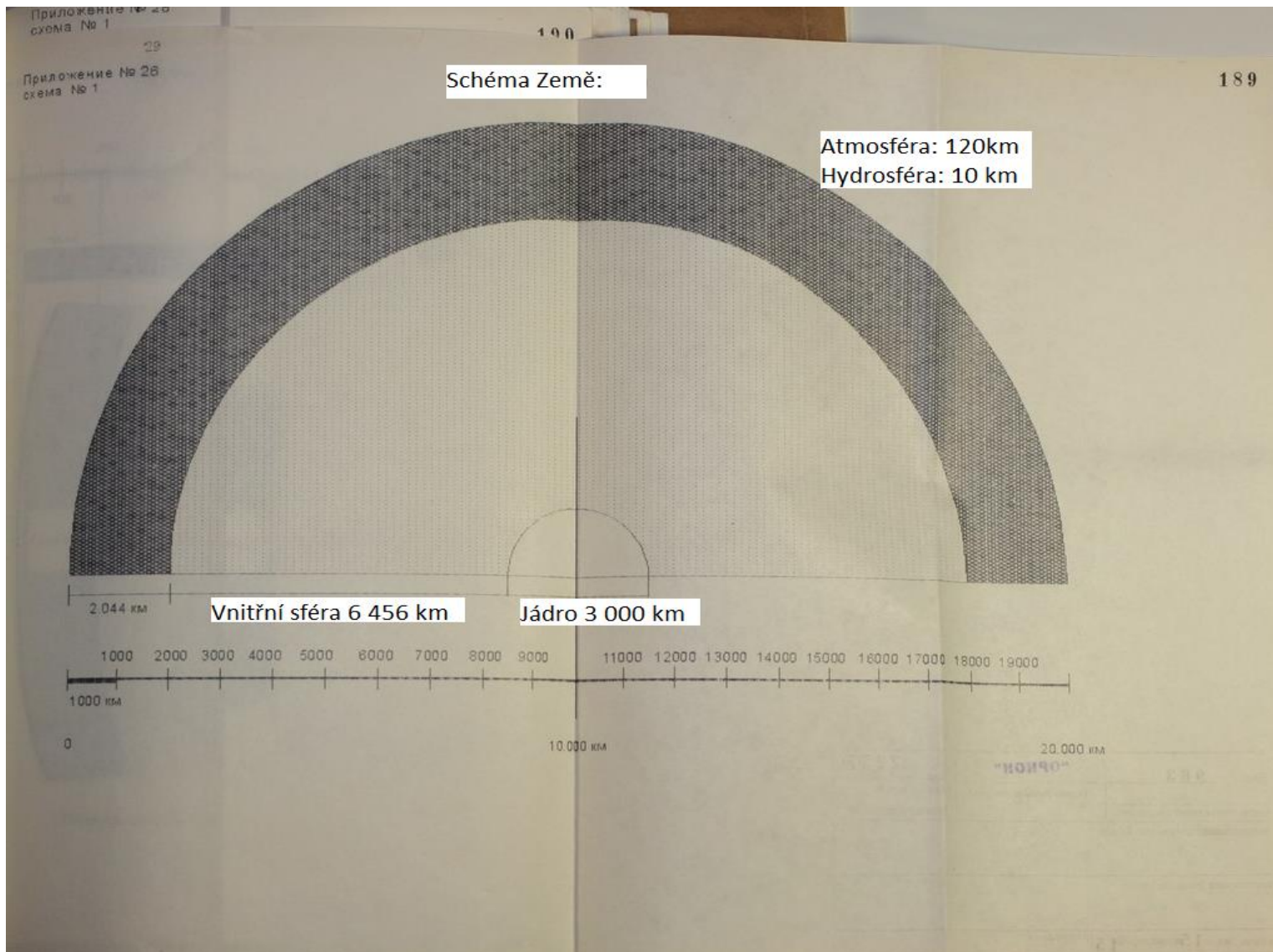
Příloha č. 15(?), schéma 3:

Schéma elektromagnetického systému Zeměkoule:

Poznámka: vnitřní jádro Země, ve kterém probíhá termojaderná reakce (vnitřní Slunce) se už celých 8 miliard 100 miliónů let otáčí po směru hod. ručiček v protisměru od vnější žulové kůry, která se otáčí proti směru hod. ručiček rychlostí 0,465 km/s. K oddělení polarity (změně směru) otáčení došlo před 1 miliardou 200 milióny let (neboli 6 miliard 200 miliónů let od výbuchu supernovy nové hvězdy Slunce) při ochlazení vnější žulové kůry a atmosféry Země, v důsledku čehož vznikly elektro - magnetické póly a bylo umožněno zrození různých forem života a rozmnožení biosféry vnější i vnitřní Země. Vnitřní jádro Země se otáčí ve vnitřní sféře mezi dvěma gigantickými elektromagnetickými póly, obrácenými stejnou polaritou nahoru i dolů. Zprava je vnitřní elektrický Východní pól, zleva vnitřní elektrický Západní pól. Tlukot srdce planety je řízen Schumannovou hřekvencí, která má hodnotu 7,83 Hz. Je natolik stabilní, že vojenští piloti všech zemí podle ní kalibrují své přístroje.

Příloha č. 26, schéma 1:

Příloha č. (není uvedeno):

od str. 168 originálu

Archeologické vykopávky (nálezy)

(obecná popisná mapa)

Éra/stáří nálezu v miliónech let	Místo nálezu	Popis nalezeného předmětu	Zdroj informací/ (objevitel)
1	2	3	4
2 miliardy 800 miliónů let	Ottosdal, Jižní Afrika	Kovová koule s drážkami	Jimmison, 1982
více než 600	Dorchester, Massachusetts	Kovová váza	Scientific American, 5.6. 1852
Kambrické období ...505 - 590	Antelope springs, stát Utah	Stopa nohy v obuvi	Meister, 1968
Devonské období 360- 408	Kingudi Kvori, Skotsko	Železný hřeb zasazený do kamene	Brewster, 1844
Karbon 320 - 360	Tweed, Anglie	Zlatá nit zasazená do kamene	Times, Londýn 22.6.1844
312	Wilburton, stát Oklahoma	Železný džbán	Rush, 1971
320- 360	Webster, stát Iowa	Kamenosochařství	Daily News, (Omaha, Nebraska), 2.4.1897
286 - 320	Macoupin County, stát Illinois	Lidská kostra	The Geologist, prosinec 1862

280 - 320	Rockcastle County, stát Kentucky	Stopy, které vypadají jako lidské	Burroughs, 1938
280 - 320	Wilburton, stát Oklahoma	Stříbrný předmět	Štajgr, 1979
260 - 320	Morrisonville, stát Illinois	Zlatý řetízek	Morrisonville Times, 11.6.1891
280 - 320	Heavener, stát Oklahoma	Cihlová zeď, zapuštěná v uhlí	Štajgr, 1979
Druhohorní období, trias 213 - 248	Nevada	Stopa nohy v obuvi	Balloy, 1922
Jurská éra 150	Turkmenská SSR	Stopa lidské nohy	Moskovskie Novosti č. 24, 1983
Období křídý 65 - 144	Saint Jean de Luz, Francie	Kovové trubky zapuštěné v křídě	Corliss, 1910
Kenozoická éra, Eocén 50 - 55	Lyon, Francie	Křídový dehet, štípané dřevo	Mayville, 1862
38 - 45	Delémont, Švýcarsko	Lidská kostra	De Mortillet, 1883
Oligocén 33 - 55	Montezumova jeskyně(štola), Stolová hora, Kalifornie	Neolity	Whitney, 1880
33 - 55	Stolová hora, Kalifornie	Lidská kostra	Winslow, 1873
26 - 54	Baraque Michel, Belgie	Paleolity	Ryuto, 1907

26 - 54	Baie Bonnat, Belgie	Paleolity	Ryuto, 1907
26 - 30	Bonsel, Belgie	Paleolity	Ryuto, 1907
Spodní miocén 20 - 25	Tenet, Francie	Paleolity	Bourgeois, 1867
Střední miocén 12 - 25	Santa Cruz, Argentina	Paleolity, stopy ohně, vyřezávané, nasekané a spálené kosti	F. Ameghino, 1912
12 - 19	Biji, Francie	Vyřezávaná kost	Losseda, 1863
12 - 19	Sansan, Francie	Rozdrcené kosti	Garrigou, 1871
12 - 19	Poinsets, Francie	Vyřezávaná kost	Bourgeois, 1867
12 - 19	Clermont, Francie	Vyřezávaná kost	Pomel a De Mortillet, 1876
Svrchní miocén 9 - 55	Stolová hora, Kalifornie	Sbírka mušlí, neolity, dokonalé paleolity, lidská čelist	Whitney, 1880
9 - 55	Štola Valentine, Stolová hora, Kalifornie	Neolit, fragment lidské lebky	Whitney, 1880
9 - 55	Důl společnosti Stanislav, Stolová hora, Kalifornie	Neolit	Whitney, 1880

9 - 55	Štola Sonora, Stolová hora, Kalifornie	Kamenné korálky	Whitney, 1880
9 - 55	Stolová hora, Kalifornie	neolit (palička, hmoždíř)	Becker, 1891
9 - 10	Haritaliengar, Indie	Eolit	Prasad, 1982
Více než 8,7	Placer County, Kalifornie	Lidské kosti	Whitney, 1890
7 - 9	Aurillac, Francie	Paleolity	Fairworn, 1905
5 - 25	Midi de France, Francie	Lidská kostra	De Mortillet, 1883
5 - 25	Údolí řeky Tagus, Portugalsko	Paleolity	Ribeiro, 1872
5 - 25	Dardanely, Turecko	Vyřezávané kosti, rozdrčené kosti, pazourkové střepey	Culbert, 1874
5 - 12	Yenang-Yaung, Barma	Paleolity	Netling, 1894
5 - 12	Pikermi, Řecko	Rozdrčené kosti	Von Ducker, 1872
5 - 12	Meziříční oblast, Argentina	Paleolity, stopy ohně, vyřezávané, rozdrčené, naostřené zuhelnatělé kosti	F. Ameghino, 1912

Více než 5	Důl Marshall, San Andreas, Kalifornie	Neolity	Whitney, 1880
Více než 5	Důl Smiley, San Andreas, Kalifornie	Neolity	Whitney, 1880
Pliocén 4 - 7	Antverpy, Belgie	Nasekané skořápky, paleolity, vyřezávané kosti, stopy prstů lidské nohy	Freudenberg, 1919
4 - 4,5	Kanapoi, Keňa	Lidské předloktí	Patterson a Howels, 1967
3,6 - 3,8	Laetoli, Keňa	Stopy lidské nohy	M. Leakey, 1979
3 - 5	Monte Hermoso, Argentina	Paleolit, stopy ohniště, opálené kosti a půda, lidská páteř	F. Ameghino, 1888
3 - 4	Castenedolo, Itálie	Částečně zachovalá lidská kostra, fragmenty lidských koster (3), lidská kostra	Ragazzoni, 1880
3 - 4	Savona, Itálie	Lidská kostra	Issel, 1867
2,5 - 5,5	Podzemní organická ložiska, Anglie	Kostěné pracovní nástroje, rozříznutá kost, eolit, neolit	Moir, 1917, 1929, 1935
2,2 - 3	Sterkfontein, Jižní Afrika	Lidská stehenní kost	Tardieu, 1981
2 - 4	Kentská plošina, Anglie	Eolity, paleolity	Prestwich, 1889

2 - 4	Roar, Belgie	Paleolity	Ryuto, 1907
2 - 3	Haritaliagar, Indie	Eolity	Sankhyan, 1981
2 - 3	San Valentino, Itálie	Provrtaná kost	Feretti, 1876
2 - 3	Monte Aperto, Itálie	Vyřezávané kosti, pazourková čepel	Capellini, 1876
2 - 3	Aquatraversa, Itálie	Paleolit	Ponzi, 1871
2 - 3	Janiculus, Itálie	Paleolit	Ponzi, 1871
2 - 3	Marimar, Argentina	Stopy ohniště, popel, opálená půda	Rot a další, 1915, S. Amegino, 1914, Boman, 1921
2 - 3	Marimar, Argentina	Lidská čelist	Boman, 1921
2,5	Hadar, Etiopie	Eolity	Johanson a Edey, 1981
2 - 2,5	San Giovanni, Itálie	Vyřezávané kosti	Ramorino, 1865
2 - 2,5	Red Rock, Anglie	Provrtané žraločí zuby	Charleours, 1873

2 - 2,5	Red Rock, Anglie	Skořápka pokrytá rytinami, řezbami	Stouls, 1881
2 - 2,5	Foxhall, Anglie	Paleolity, stopy ohně,	Moir, 1927, Collier, 1867
2	Údolí Són, Pákistán	Eolity	Banni, 1987
2	Nampa, Idaho	Hliněná soška	Wright, 1912
Svrchní pleistocén 1,8	Diring-Jurjach, Sibiř	Eolity	Danilov a Kopf, 1986
1,8	Sichudo, Čína	Paleolity, rozsekané a zuhelnatělé kosti	Seya Lanpo, 1980
1,7 - 2	Olduvai, Tanzanie	Eolity, paleolity, lovecká metací zbraň, kostěné nářadí (na opracování kůží), kamenný kruh (na spřádání příze)	M. Leakey, 1971, L. Leakey, 1960
1,7 - 2	Kanam, Keňa	Lidská čelist, eolity	L. Leakey, 1960
1,7	Yuanmou, Čína	Paleolity	Cza Lanpo, 1980
1,5 - 2,5	Upalinka, Sibiř	Eolity	Okladinov a Ragozin, 1984
1,5 - 1,8	Koobi Fora, Keňa	Lidská hlezenní kost (kost nohy)	Bud, 1974

1,5	Gombore, Etiopie	Lidské předloktí, eolity	Sinat, 1981
1,2 – 3,5	Dulwich, Anglie	Příkop ve vápenci	Fisher, 1912
1,2 – 1,5	Val d'Arno, Itálie	Vyřezávané kosti	De Mortillet, 1883
1,2 – 2	Saint-Preux, Francie	Vyřezávané kosti, eolity	Dénoyer, 1863, De Mortillet, 1883
1,15	Olduvai, Tanzánie	Lidská kostra	Rek, 1914
1 – 2,5	Monte Hermoso, Argentina	Eolity	Hrdlička, 1912
1 – 1,9	Trinil, Jáva	Lidský zub	McCurdy, 1924
1 – 1,8	Kromdraai, Jižní Afrika	Lidská loketní kost, lidské předloktí	Zuckerman, 1954, McHenry, 1973
1 – 1,5	Buenos Aires, Argentina	Lidská lebka	F. Ameghino, 1909
0,83	Trinil, Jáva	Lidské stehenní kosti	Dai a Molleson, 1973
Střední pleistocén 0,83	Trinil, Jáva	Roztříštěné kosti, dřevěné uhlí, stopy ohnišť	Kit, 1911

0,4 – 1,75	Ložiska v lese, Cromer, Anglie	Kostěné nástroje, vyřezávaná kost, řezané dřevo, paleolity	Moir, 1924, 1927
0,4 – 0,7	Kagera, Keňa	Fragmenty lidské lebky, paleolity	L. Leakey, 1963
0,4	Olduvai, Tanzánie	Dokonalé paleolity (současného lidského typu)	L. Leakey, 1963
0,33 – 0,6	Ipswich, Anglie	Lidská kostra	Kit, 1928
0,33	Galley Hill, Anglie	Lidská kostra (pohřbená?), paleolity	Newton, 1985
0,33	Moulin-Kinon, Francie	Lidská čelist a paleolity (falsifikace?)	Kit, 1928
0,33	Clichy, Francie	Částečně zachovalá lidská kostra (falsifikace?)	Bertran, 1868
0,3 – 0,4	Terra Amata, Francie	Přístřešky, stopy ohnišť, kostěné nástroje, paleolity, otisky lidských stop	De Lumley, 1969
0,25 – 0,45	Vértesszőlős, Maďarsko	Fragmenty lidské lebky	Pilbim, 1972
0,25	Huayatlaco, Mexico	Dokonalé paleolity	Stin-MacIntyre, 1981
0,25	Jeskyně Sandia, Nové Mexiko	Dokonalé paleolity	<i>Smithsonian Misc. Coil</i> , t.99, č.23

0,2 – 0,4	Loon Ridge, Illinois	Kovová mince (u nejstarší ze známých mincí je udáván rok 1000 před n.l.)	Duboa, 1871
0,1 – 1	Tuntsey, Čína	Lidské zuby	Tsu Zhonlan, 1985
0,1 – 1	Luntzan, Čína	Částečně zachovalá lidská kostra	Hani Su, 1985
0,1	Trenton, New Jersey	Lidská stehenní kost, fragmenty lidské lebky	Falk, 1911
Svrchní pleistocén 0,08 – 0,12	Piltdown, Anglie	Lidská lebka	Dawson a Woodworth, 1913
0,03 – 2	La Denis, Anglie	Fragmenty lidské lebky	De Mortillet, 1883
Střední pleistocén 0,3 – 0,75	Poušť Anza Borrego, Kalifornie	Vyřezávané kosti	Graham, 1988
0,28 – 0,35	El Horno, Mexiko	Paleolity	Stin-MacIntyre, 1981
0,2 – 0,5	Calico, Kalifornie	Eolity	Simpson, 1986
0,2 – 0,3	Toca da Esperanza, Brazílie	Eolity	De Lumley a další, 1988
0,12 – 0,19	Řeka Black Fork, Wyoming	Paleolity	Reno, 1940

0,08 – 0,09	Texas street, San Diego, Kalifornie	Eolity	Carter, 1957
0,08	Řeka Old Crow, Kanada	Vyřezané kosti	Morlan, 1986
0,07	Timlin, New York	Paleolity	Remish, 1977
0,06 – 0,12	Shegayanda, Kanada	Paleolity	T. Li, 1972
> 0,05	Whiteside county, Illinois	Měděný kroužek	V. Duboa, 1872
> 0,04	Ostrov Santa Barbara, Kalifornie	Ohniště, eolity, kosti savců	<i>Science News</i> , 1977
0,04	Louisville, Texas	Paleolit	Alexander, 1978
0,03	El Cedral Mexiko	Stopy ohnišť, kosti savců	Lorenzo, 1986
0,03	Boqueirao do Sitio da Pedra Furada, Brazílie	Stopy ohnišť, eolity, skalní kresby	Guidon a Delibria, 1986

Vysvětlení pojmů:

Eolity: úlomky kamene přírodního původu s hranou nebo hranami záměrně nabroušenými nebo obroušenými dlouhodobým používáním

Paleolity: kameny opracované takovým způsobem, že je lze identifikovat jako pracovní nástroje

Neolity: nejpokročilejší kamenné pracovní nástroje a příslušenství

Lidský: klasifikován alespoň několika výzkumníky jako odpovídající moderní lidské anatomii

Vyřezávané, rozřezané, s rytinami nebo naostřené, zaostřené kosti – kosti živočichů, opracované pro konkrétní účel

Od strany 176 originálu:

Stáří artefaktu v miliónech let:	Místo nálezů, krátká historie a charakteristika nálezů	Zdroj informací	Poznámka
2 miliardy 800 miliónů let	<p>Archaická éra</p> <p>Nejtajemnějšími archeologickými nálezy, jejichž stáří je asi 2 miliardy 800 miliónů let jsou KOVOVÉ KOULE, jež byly objeveny jihoafrickými horníky v průběhu několika posledních let. Koule nacházejí horníci v pyrofylitu, měkkém sekundárním minerálu. Tato sedimentární hornina vznikla přibližně před 2 miliardami 800 milióny let.</p> <p>Bylo objeveno okolo stovky koulí dvou druhů: prvním je plná koule z neznámé tvrdé namodralé slitiny s bílými skvrnami, druhý druh je dutý, s vláknitou houbovitou strukturou bílé barvy uvnitř. Nálezy jsou uloženy v jihoafrickém muzeu ve městě Klerksdorp. Plná koule má tři rovníkové zářezy. Předpokládá se, že tyto koule jsou stopy vysoce rozvinuté civilizace, která navštívila Zemi v dávných dobách, než se objevili lidé, o čemž svědčí následující nález (č. 2) ▼</p>	<p>Jižní Afrika, doly v okolí městečka Ottosdal v Západním Transvaalu, v letech 1978 - 1983, zdroj: Jimison, Marks, 1982</p>	 <p>Fotografie kovové koule s třemi rovníkovými zářezy</p>

<p>Více než 600 miliónů</p>	<p>Proterozoická éra</p> <p>V červnu roku 1852 v městě Dorchester (stát Massachusetts , SSA), během odstřelovacích prací na místní skále Roxbury, jejíž stáří je datováno do prekambričké éry (více než 600 miliónů let) byla objevena nádoba, kterou výbuch roztrhl na dvě části. Po sestavení obou částí to byla váza s rozměry 11,3 x 16,5 cm s tloušťkou stěn 0,3 cm. Váza je vykládaná stříbrem a pravděpodobně vyrobena ze zinku. Nyní se nachází v muzeu státu Massachusetts.</p>	<p>SSA, stát Massachusetts, město Dorchester, rok 1852 (zdroj: časopis „Scientific American“ 5.6.1852</p>	 <p>Fotografie kovové vázy</p>
<p>505 – 590</p>	<p>Paleozoikum Kambrické období</p> <p>V roce 1968 badatel a sběratel vyhynulé třídy mořských členovců (trilobitů) William Meister při vykopávkách u Antelope Spring (Utah, USA) ve vrstvené houbovitě hlíně pocházející z období paleozoika (505 - 590 mil. let) objevil otisky obuvi, na kterých byly stopy zkamenělých trilobitů, vyhynulých před 280 mil. lety.</p>	<p>Antelope Spring (Utah, USA), 1968, zdroj: William Lee Stokes, biolog a geolog University státu Utah</p>	 <p>Fotografie otisku obuvi „Meistera“ se stopami zkamenělých trilobitů</p>

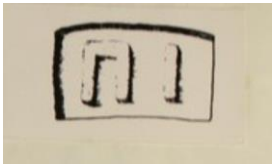

360 – 408	<p>Období devonu</p> <p>V roce 1844 skotský fyzik a autor významných objevů v oblasti optiky sir David Brewster našel v kamenolomech Kingudi ve Skotsku v červeném pískovci, datovanému do devonského období kovovou skobu (hřebík), zatlučenou podle vědce do zkamenělé desky před 360 - 408 milióny lety.</p> <p>Tloušťka desky, do které byl hřebík zatlučen je 22,5 cm.</p> <p>Předpoklad, že hřeb byl do desky zatlučen vychází z vodorovného umístění hřebu vůči povrchu kamene a zahloubení jeho hlavice do vrstvy kamene 2,5 cm. Vzhledem k tomu, jak byla hlava hřebu zapuštěna do kamene, vědec vyloučil možnost, že by hřebík mohl být zaražen do desky poté, co byla vyjmuta z lomu.</p>	Skotsko, kamenolom Kingudi Kvori, 1844 (vědec sir David Brewster)	 <p><i>Fotografie kovové skoby</i></p>
320 - 360	<p>Období karbonu</p> <p>V červnu roku 1844 publikovaly londýnské Times zprávu o nálezu zlaté nitě v kamenolomu poblíž Tweed vedle Rutherford Mill, jež byla v kameni, vytěženém z hloubky 2,4 m. Daná vrstva odpovídá stáří 320 – 360 miliónů let.</p>	Kamenolom poblíž Tweed vedle Rutherford Mill. <i>Zpráva londýnských Times.</i>	<p>Zlatá nit' zarostlá do kamene stáří 320 miliónů let</p> <p><i>(Fotka v originálu chybí...)</i></p>
312	<p>Období karbonu</p> <p>V roce 1912 ve městě Thomas pracovník místní elektrárny našel v masívním uhelném bloku, které se těžily v dolech ve Wilburtonu (Oklahoma) a jejichž stáří je okolo 312 miliónů let železný džbáněk. V nynější době je artefakt vystaven v soukromém muzeu v Jižním Missouri.</p>	Město Thomas, uhelná kotelná místní elektrárny, Oklahoma, 1912. <i>Zpráva Franka Marshe, vědeckého pracovníka Andrewsovy University,</i>	

		Michigan, 30. ledna 1949.	Fotografie železného džbánu
320 - 360	Období karbonu V dubnu 1897 byl poblíž Webster City (Iowa) při vrtání pod zemí v hloubce 39,5 m nalezen leštěný blok tvrdé horniny tmavě šedé barvy o rozměrech 61 x 30 cm a tloušťce 10 cm, na jehož povrchu je rytina protínajících se čar a obličejů starců, hledících různými směry. Přibližné stáří uhelných vrstev dolu Leigh je 320 – 360 miliónů let.	Webster City, důl Leigh (Iowa). Zpráva novin Daily News, Nebraska, 2. dubna 1897.	Leštěný blok tvrdé horniny s rytinami stáří 320 – 360 miliónů let. (Fotka v originálu chybí...)
286	Období karbonu V prosinci 1862 byla poblíž města Macuppee (Illinois) v hloubce 27 m horníky objevena lidská kostra stáří 286 miliónů let. Fragmenty kostí lebky nalezené kostry odpovídají struktuře lebky současného člověka.	Žurnál The Geologist, prosinec 1862, Illinois	 Fotografie fragmentu lebky
210	Období karbonu Profesor Burrows, děkan katedry geologie na Burrea College v Kentucky v roce 1938 oznámil objev řetězce lidských stop na písčité pláži v Rockcastle County, jejichž stáří bylo 210 miliónů let. Profesorovo prohlášení vyvolalo zmatek v konzervativních vědeckých kruzích, jež se držely tradiční Darwinovy teorie o původu člověka z opice. Podle Burrowse mají stopy v Rockcastle charakteristické znaky lidí, kteří nenosili boty - kvůli široce roztaženým prstům, a stopy po vyklenutí a linie rozptylu půdy vylučují padělky.	Pláž v Rock Castle County (Kentucky), 1938 (objev geologa profesora Williama Burrowse)	

			 <p data-bbox="1201 815 1477 882"><i>Fotografie fragmentů stop nohy člověka</i></p>
320 – 280	<p data-bbox="384 920 592 949">Období karbonu</p> <p data-bbox="384 1032 962 1697">V roce 1928 horník A. Elmon Metis v dole č. 5, nedaleko od města Heavener (Oklahoma) v hloubce 3000 m, v sále č. 24 po provedení odstřelovačích prací objevil desítky leštěných betonových bloků přísně krychlového tvaru. Každá strana měřila 30 cm. Povrch bloků byl tak vyleštěn, že každou jejich stranu šlo použít jako zrcadlo. Jako další byla v tomtéž sále objevena stěna z těchto leštěných bloků. Horníci, pracující o 90 – 130 metrů níže také narazili na takovou stěnu, jež byla tvořena taky tak hladce leštěnými krychlovými bloky. Uhlí vrstva, která byla dobývána v tomto dole náležela do období karbonu. Těžené uhlí vzniklo před 320 – 280 milióny let. Vedení těžební společnosti nařídilo evakuaci horníků a na podzim 1928 byly těžební práce v dole zastaveny. Přivolaní archeologové našli v šachtě č. 5 stříbrný sud s otiskem bednářského kladívka.</p>	Důl č. 5, Heavener, Oklahoma (<i>zdroj informací: Štajger 1979</i>)	Desítky leštěných betonových bloků přísně krychlového tvaru stáří 320 – 280 miliónů let.

			(Fotka v originálu chybí...)
260 – 320	<p>Období karbonu</p> <p>V červnu 1891 objevila paní Calpová v uhelné kotelně svého panství v kousku uhlí staromódní zlatý řetízek, asi 25,4 cm dlouhý, o váze 12,4 g z osmikarátového zlata. Podle Illinoiského vedení geologického výzkumu se stáří uhlí, ve kterém byl řetěz nalezen, jež bylo těženo v dolech Taylorville nebo Pánvi (Jižní Illinois) odhaduje na 260 - 320 milionů let.</p>	<p>Zpráva v novinách Morrisonville Times 11.června 1891</p>	<p>Zlatý řetízek starý 260 až 320 miliónů let</p> <p>(Fotka v originálu chybí...)</p>
213 – 248	<p>Mezozojské období (druhohory)</p> <p>Období triasu</p> <p>Začátkem září roku 1922 důlní inženýr a geolog John Reid, zabývající se vykopávkami v Nevadě narazil na kousek kamene, ve kterém se čitelně obtiskla zadní část podešve boty. Na otisku v kameni byly jasně rozeznatelné stehy nití, spojující botu s podešví. Ve středu, kde se nachází noha, byla charakteristická prohlubeň odpovídající tomu, jakou lidské kosti v oblasti paty vytvoří při dlouhodobém nošení.</p> <p>Reid ukázal zkamenělý nález geologům Kolumbijské University Dr. Jamesovi Kempovi a profesorům Osborneovi, Matthewovi a Howeovi – vědeckému pracovníkovi muzea přírodní historie SSA. Učenci došli k závěru, že kameny s otisky podrážek obuvi náleží do období triasu s ohraničením v době před 248 až 213 milióny let. Konzultace s obuvníky vyjevily, že lem podešve byl bezpochyby vyroben ručně. Mikrofotografie pořízené při dvacetinásobném zvětšení, ukazující nejjemnější detaily kroucených nití stehů, jejich deformace a zkreslení, svědčily o precizní práci a eliminovaly faktor „přirozené imitace (přírodního jevu)“.</p>	<p>Zpráva v časopise New-York Sunday, 8. října 1922</p>	

			<i>Fotografie fragmentu zadní části podešve</i>
150	Na území Turkmenské SSR, v horské oblasti, která vznikla v období jury před 150 milióny let byly nalezeny stopy člověka a gigantického dinosaura. Člen-korespondent Akademie věd Turkmenské SSR profesor Aman Njazov potvrdil, že stopy, objevené archeology jsou bezpochyby lidské. Pokud se podíváme na dráhu stop, je jasně viditelné, že lidské stopy, jež se nachází vlevo, jasně následují stopy tříprstého gigantického dinosaura. Vzniká domněnka, že se člověk „procházel“ s dinosaurem.	Moskovskie Novosti č. 24, 1983 (<i>odpověď Akademie věd Turkmenské SSR</i>)	Příloha č. (<i>neuveдено</i>) Zpráva o objevu cestičky stop AV Turkm. SSR
150	V roce 1868 James Parsons se svými dvěma syny našli v uhelném dole Hammonville (Ohio) stěnu, vykládanou leštěnou břidlicí. Ohromná hladká stěna se objevila poté, co se zhroutil masivní kus skály, který ji zakrýval. Povrch stěny byl pokryt několika řadami reliéfních hieroglyfických obrazů, jež byly analogické s hieroglyfy v podzemí tibetského paláce Potála v Lhase, které byly popsány v almanaších Ahnenerbe.	Knihy geologa M. Jissala vydaná v roce 1957 nakladatelstvím Citadelpress „ <i>Důkazy o UFO</i> “	Leštěná stěna stáří 150 miliónů let (<i>Fotka v originálu chybí...</i>)
150	V roce 1788 dělníci v lomu poblíž města Aix-en-Provence (Francie) těžili vápenec a v hloubce 15 – 20 metrů našli desítky fragmentů sloupů a úlomky opracovaného kamene. Přivolání archeologové našli desítky mincí neznámé kultury, dřevěné nástroje, rukojeti seker a kladiv. Objevené opracované bloky a kameny nepodlehly změnám. Fragmenty dřevěných nástrojů a stavebních desek se v průběhu času přeměnily na achát.	Americký Journal of Science, 1820	Desítky fragmentů sloupů a úlomků opracovaného kamene, desítky mincí neznámé kultury, dřevěné nástroje, rukojeti seker a kladiv, fragmenty dřevěných nástrojů a stavebních desek, stáří 150 miliónů let.

	Nalezený komplex dosvědčuje o provádění stavebních prací před 150 milióny let.			Fotografie: fragment kladiva (perlíku)
150	V roce 1830 v severozápadní oblasti Filadelfie, uvnitř mramorového bloku, vytěženého z hloubky 21 metrů byl nalezen logotyp s rozměry 3,8 x 1,6 cm s reliéfními písmem I P, pokud se něj budeme dívat v zrcadlovém zobrazení. Popsaný náleží je více než 150 miliónů let starý.	Americký Journal of Science, 1831		Fotografie kresby logotypu
65	V roce 1968 byly ve Francii v Saint-Jean-de-Livet nalezeny kovové trubky různých rozměrů a polooválných tvarů vrostlé do křídly, jež byly datovány do období křídly. Stáří křídlové vrstvy je odhadováno na 65 miliónů let.	Knihá Williama Corlisse, vydána v r. 1978. (William R. Corliss: „Starověký člověk: průvodce po tajemných předmětech hmotné kultury“)		Fotografie kresby kovové trubky
45 - 55	V srpnu 1861 v Laonu (Francie) horníci, dobývající hnědé uhlí ve větší vzdálenosti od hlavní sloje dolu našli kruhový předmět, který spadl shora (štoly). Byla to koule o váze 310 gramů a průměru 6 cm. Nacházela se v popelnatém uhelném prachu ve vrstvě, jejíž stáří odpovídá spodnímu eocénu.	Žurnál The Geologist, duben 1862 (francouzský geolog Maximilien Melleville)		Fotografie koule z křídly

3,6	<p>V roce 1978 skupina výzkumníků vedená Mary Leakey v severní Tanzanii, v oblasti Olduvajské soutěsky objevila Letolipovy fosilní otisky, které zanechaly před více než 3,6 milióny lety tři lidské bytosti. Celkem bylo nalezeno 50 stop. Otisky nohou mají anatomickou shodu se stopami současných lidí.</p> <p>Tito lidé prošli po čerstvě napadaném sopečném popelu, s největší pravděpodobností prchali před sopečnou erupcí.</p>		 <p>Fotografie stezky lidských stop, starých 3,6 miliónů let.</p>
2	<p>V roce 1889 byla v Nampě v Idahu nalezena umně vyrobená malá hliněná figurka (3,8 cm vysoká) zobrazující člověka.</p> <p>Figurka byla vyzvednuta z hloubky 97,5 metrů při vrtání studny, jejíž vrstvy pochází z období plio-pleistocénu.</p>	<p>Knihy G.F. Wrighta „Origin and Antiquity of Man“</p> <p>Knihy H. Holmse: „Handbook of Aboriginal American Antiquities“, vyd. Smithsonian Institut, 1919</p>	 <p>Fotografie fragmentu hliněné figurky a fotografie zobrazení jejích rysů</p>
200 – 400 tisíc let	<p>V roce 1870 vrtač J. Moffit našel v hloubce 38 metrů ve městě Lawn Ridge, Illinois, Marshall County, Severní Amerika kulatou měděnou minci. Stáří ložisek v této hloubce odpovídá jarmutské meziledové době, tzn. době asi před 200 - 400 tisíci lety.</p>	<p>William Dubois, zpráva Smithsonianova Institutu, 1871</p>	<p>Mince stáří 200 – 400 tisíc let.</p> <p>(Fotka v originálu chybí...)</p>

200 – 400
tisíc let

V roce 1927 dcera archeologa F. A. Mitchella-Hedgese Anna při vyčišťovacích pracích po požárech džungle na poloostrově Yucatán (britský Honduras, nyní Belize) v ruinách dávných měst Májů objevila pod troskami starověkého oltáře lidskou lebku bez spodní čelisti, jež byla zhotovena z průzračného křemene, ve skutečné velikosti, váhy 5,13 kilogramů, š. v. d. = 124 x 147 x 197 mm. Ta tři měsíce se v témže místě našla i spodní čelist., která byla ke zbytku lebky připevňována na ideálně hladkých pantech a hýbala se při sebemenším doteku. Pověsti starobylé Májské kultury hovoří o třinácti identických lebkách „Bohyně Smrti“, jež jsou uloženy odděleně od sebe pod dohledem žreců (kněží) a bojovných kmenů. Prizmatem lebek mohli kněží vidět jakákoliv tajemství, události odehrávající se na jiných místech i minulost a budoucnost až do konce časů. Lebky byly předpovědače (upozorňovače) návratu bohů.

Vědci poznamenávají, že lebka působí na lidi různými způsoby, má léčivé účinky a způsobuje hypnotické reakce, doprovázené neobvyklými pachy, zvuky a vizuálními halucinacemi.

Studia lebky, která je v současnosti uložena v londýnském muzeu, se ujal historik umění Frank Dordland. Objevil celý systém čoček, hranolů a kanálků uvnitř lebky, které vytvářejí neobvyklé optické efekty. Při použití mikroskopu se speciálními nástavci pro maximální zvětšení zjistil absenci jakýchkoliv stop leštění a zpracování.

V roce 1964 studie mayské krystalové lebky, jež byly provedeny v laboratoři firmy „Hewlett-Packard“ nedokázaly určit zdroj jejího původu. Podle odborníků byla zkoumaná lebka vyrobena přibližně před 200 - 400 tisíci lety, tedy dlouho před příchodem civilizace Májů a je proti všem v přírodě existujícím pravidlům krystalografie a vláknové optiky. Zhotovitel lebky ignoroval osy symetrie, protože řezy musí být přísně orientovány vzhledem k osám růstu krystalů a podle všech existujících pravidel se lebka měla rozpadnout už během prvotního zpracování. Přitom známá ložiska křemenných žilných hornin se nacházejí v Kalifornii. Přitom ani v Mexiku, ani ve Střední Americe není žádné naleziště křišťálu. Navíc ložiska horského křišťálu v Kalifornii však nemají tak vysokou kvalitu a průhlednost jako

Křišťálová lebka z
pevného
horského křišťálu
vysoké
průhlednosti,
přibližně 200 -
400 let stará,
Londýnské
Muzeum

*Fotografie
křišťálových lebek*

	<p>hornina, ze které je lebka vyrobena. Charakteristickým se jeví to, že je vyrobena z jednoho krystalu, ze tří až čtyř srůstů. Na škále Mohsovy stupnice má horský křišťál vysokou tvrdost, rovnající se 7 jednotkám a je tvrdší než topaz, korund a diamant. V krystalech, sestávajících se z více než jednoho srůstu dochází k tzv. vnitřnímu napětí. Pokud na krystal zatlačíte hlavou frézy, může se vlivem vnitřního pnutí rozlomit na kusy. Zdá se, že při výrobě této lebky se na ni nesahalo. Při zkoumání povrchu byly nalezeny stopy působení tří různých druhů brusiv. Konečná úprava je provedena neznámým způsobem leštění, jelikož ani při největším zvětšení nebyly nalezeny žádné prasklinky ani stopy oděrek. Na zadní straně lebky je náznak hranolu (prizmy) u jejího základu. Jakýkoliv paprsek světla, vstupující do očních důlků se odráží přes hranol. Když se podíváte do očních důlků lebky, můžete vidět všechny prostory.</p>	
80 tisíc let	<p>V roce 1938 objevil archeolog Wilhelm Koenig během vykopávek v oblasti Bagdádu 15 cm hliněné baterie, které produkují 1,5 voltu a jsou staré přibližně 80 tisíc let. Uvnitř hliněných kapslí v měděném válci byla umístěna kovová tyč v neznámém elektrolytu. V horní části válce se zachovaly stopy po těsnění asfaltovou zátkou.</p>	 <p><i>Fotografie hliněného akumulátoru</i></p>
80 tisíc let	<p>V roce 1833 byla ve Francii v jeskyni Chaffaut objevena kostěná deska s vyobrazením dvou jelenů, stará přibližně 85 tisíc let. Deska je v současné době uložena ve Francouzském muzeu národních památek.</p>	 <p><i>Fotografie kostěné desky</i></p>

80 – 85 tisíc let

V roce 1908 byla v Rakousku, v regionu Willendorf na levém břehu Dunaje nalezena 11 cm vysoká figurka ženy z jemnozrnného hustého vápence, která je uložena v Rakouském přírodovědném muzeu ve Vídni. Rakouští archeologové nazvali tuto figurku „Willendorfská Venuše“.

Podobná figurka nahé ženy, vysoká 11,4 cm, vyrobená z mamutího klu, byla objevena v roce 1936.

Do tohoto období spadá také objev „dámy v kápi“ z mamutího klu, vysoké 3,7 cm, nalezené v roce 1894 archeology E. Pettem a J. Laporterou.

V roce 1924 byla v České republice v osadě Dolní Věstonice nalezena podobná figurka „Wilendorfské Venuše“, vysoká 11,4 cm, z pálené černé hlíny, stará asi 30 tisíc let. Nález je uložen v muzeu "Anthropos" ve městě Brno.

Podle vědců z Ahnenerbe tyto figurky symbolizují „ženský princip“ v lidské přirozenosti. Takové byly Amazonky, které se poprvé objevily na Zemi v době Lemurie z Ikaru (planety Bohů) před 18 milióny lety.

Fotografie „amazonských Venuší“

Zpráva

Od strany 202 originálu:

O slavných antropologických nálezech koster lidí vysokého vzrůstu.

V roce 1879 byly ve Wisconsinu v SSA během stavebních prací nalezeny obratle a kosti lebky ohromných rozměrů i tloušťky, o čemž informoval místní tisk.

V roce 1821 byly ve státě Tennessee v SSA pod rozvalinami starověké kamenné zdi nalezeny dvě kostry lidí vzrůstu 2 metry a 15 centimetrů.

V roce 1877 byl ve státě Nevada pracovníky zlatokopeckého uskupení objeveny lidské kosti rostlé v křemenné hornině. Při prozkoumávání zchovalých zbytků kostí bylo zjištěno, že v odkrytých úlomcích kostí pravé nohy je zlomenina. Rozměr nohy od kolena k chodidlu byl 97 centimetrů. Majitel takovéto končetiny za života měřil 3 metry a 60 centimetrů. Stáří křemene, ve kterém byly zkameněliny nalezeny bylo 185 miliónů let.

V roce 1833 bylo ve státě Utah nalezeno několik mohylových hrobů s pohřbenými lidmi vzrůstu od 1 metru a 95 centimetrů výše.

V roce 1885 byla v Gusterville (Pennsylvánie) ve velké mohyle objevena krypta, ve které se nacházela kostra člověka vzrůstu 2 metry a 15 centimetrů. Na stěnách krypty byla vytesána zobrazení lidí, ptáků a zvířat.

V roce 1890 byl v Egyptě archeology objeven sarkofág, uvnitř kterého byla hliněná rakev, ve které byla mumie dvoumetrové rusovlasé ženy s dítětem. Kostra mumie se charakterem liší od koster

dávných Egyptanů.

V roce 1899 objevili horníci z Porúří v Německu zkamenělé kostry lidí výšky od 2,10 do 2,40 metrů.

V roce 1912 byly v Lovelocku (Nevada) v jeskyni vytesané ve skále objeveny ostatky mumifikované ženy, jejíž výška byla za života 2 metry a muže, jež měřil okolo 3 metrů.

V roce 1930 horníci během těžby v jaspisových dolech v oblasti Bassovského průlivu v Austrálii objevili zkamenělé stopy člověka obrovských rozměrů, náležející rase Meganthropů vzrůstu od 2,10 do 3,65 metrů. Poblíž, v říčních sedimentech byly archeology objeveny nože a sekery, palice a pluhy o hmotnosti od 4 do 9 kilogramů. Objevené stopy lidských nohou se podobají stopám gigantopitéků, objevených čínskými archeology. Dle fragmentů čelistí a zubů byl vzrůst čínských gigantopitéků od 3 do 3,5 metru a jejich váha byla 400 kilogramů.

V roce 1985 byla australskými archeology zorganizována expedice s cílem průzkumu a nalezení ostatků megantropů v oblasti těžby (jaspisů). V hloubce tří metrů pod povrchem byl nalezen zkamenělý lidský zub s rozměry 67 x 42 mm. Člověk, jež byl majitelem takového zubu by měl být vysoký nejméně 7,5 metrů a vážit okolo 370 kilogramů. Uhlíková analýza určila stáří tohoto nálezu na dobu před 9 milióny lety.

V roce 1936 německý paleontolog a antropolog Larsson Kohl objevil 12 mužských koster megantropů pohřbených v masovém hrobě na břehu jezera Eliza ve Střední Africe. Za života měli tito lidé výšku mezi 3,5 a 3,75 metry. Jejich lebky měly zkosené brady a dvě řady horních a dolních zubů.

V roce 1939 byla v Polsku při pohřbívání popravených osob objevena zkamenělá lebka vysoká 55 centimetrů. Člověk, jemuž náležela, byl vysoký ne méně než 3,5 metru.

V roce 1950 dělníci, jež budovali cestu na Aljašce objevili v jednom z mohylových hrobů dvě zkamenělé lebky, obratle a kosti nohou, náležící rase megantropů. Lebky měly rozměry 58 x 30 centimetrů, dvě řady zubů a byly neproporcionálně zploštělé. V horní části měly lebky kruhové otvory, jež byly vytvořeny chirurgickým zásahem během života. Délka kostí dolních končetin byla od 150 do 180 centimetrů.

V roce 1950 byla v Jižní Africe poblíž Kinshasy (Zair) v diamantových dolech objevena část obrovské lebky výšky 45 centimetrů. Na lebce nad nadočnicovými oblouky byly dva výběžky, připomínající rohy. Anropology bylo stáří lebky určeno na 9 miliónů let.

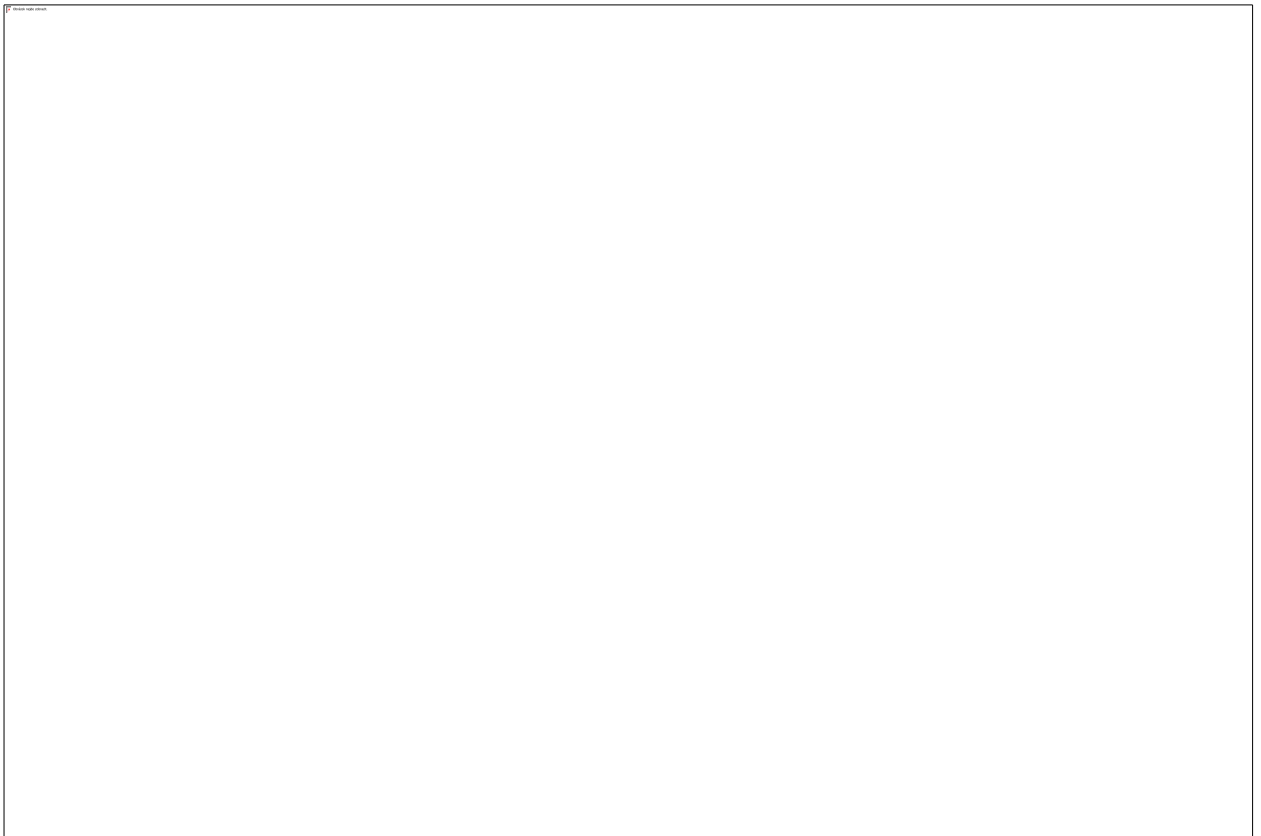
V roce 1971 v Queenslandu (Austrálie) farmář Stephen Walker na svém poli vykopal velký fragment lidské čelisti se zuby výšky 5 centimetrů.

V roce 1979 byl v Megalong Valley v Austrálii v Modrých horách u pramene potoka nalezen

místními obyvateli vyčnívající kámen, na kterém je zřetelně vidět otištěných pět prstů, jejichž příčný rozměr je 17 centimetrů. Pokud by byla stopa zachována zcela, byla by 60 centimetrů dlouhá, z čehož vyplývá, že člověk, zanechavší tuto stopu byl 6 metrů vysoký. V témže roce byly v ústí řeky Mulgoa Creek nalezeny tři otisky lidských stop zachované ve zkamenělé lávě, jejichž rozměry byly 60 x 17 centimetrů s délkou kroku 130 centimetrů. Stejně stopy velikosti 10 x 25 cm byly nalezeny ve vápencovém korytě řeky Upper Maclay.

Množství ostatků rasy megantropů – gigantopitéků bylo nalezeno na ostrově Jáva, v Číně, Barmě a Polynézii. Kostry lidí třímetrového vzrůstu byly nalezeny v jeskyních v Ekvádoru (1928) a Mexiku (1938). V alpských jeskyních Švýcarska (1577) byla nalezena kostra výšky 4,5 metru, jež byla vystavována na výstavách v Lucernské universitě.

V roce 1980 bylo sovětskými archeology na náhorní plošině poblíž Turkmenské vesnice Hodža-Pil-Ata ve zkamenělé lávě nalezeno okolo 2500 stop dinosaurů, mezi kterými se nacházely dvě řady pětiprstých stop, patřících člověku. Jedna z nich se sestávala ze stop délky 26 centimetrů, což odpovídá stopám dnešního člověka s výškou do 2 metrů. Druhá řada byly stopy o délce 60 centimetrů, člověk, který je zanechal byl vysoký okolo 5 metrů.

Od strany 207 originálu:

Technické zadání:

Parametry planety Země

Země se otáčí kolem své osy proti směru hodinových ručiček rychlostí 0,465 km/s a pohybuje se proti směru hodinových ručiček po oběžné dráze kolem Slunce rychlostí 30 km/s. Doba oběhu kolem Slunce je rovna 1 roku. Za 1 rok Země urazí 7884 miliard kilometrů. Vzdálenost Země od Slunce je 1 au (astronomická jednotka), jež se rovná 149 600 000 +/- 150 000 000 km, vzdálenost v apogeu (největší vzdálenosti) je 152 100 000 km, v perigeu (nejbližší vzdálenosti) je 147 100 000 km, den trvá 23,934 hodin, rok 365,256 dní.

Četné geologické a antropologické nálezy vyvrací všeobecně přijímané vědecké teorie a zcela zapadají do celkového obrazu výzkumů, provedených vědci z Ahnenerbe.

Tyto výzkumy zcela zapadají do obrazu, jak si vědci z Ahnenerbe představovali vnitřní strukturu Země. Pevná kůra Země má tloušťku 2044 kilometrů. Je složena z:

- vnější úrodná půdní vrstva Země - 10 km
- žula - 184 km
- čedič - 283 km
- kapalný čedič s rozžhaveným plynem - 140km
- magma, nacházející se ve stavu postupného rozkladu v reakci na jadernou syntézu jádra, které se stejně jako ve Slunci účastní kovy teroidní skupiny při teplotě 3500 stupňů. Magma je zdrojem zemské gravitace. Šířka vrstvy je 930 km.

Dále následuje:

- kapalný čedič s rozžhaveným plynem - 141 km
- čedič - 283 km
- žula - 184 km
- vnitřní vrstva půdy - 10 km

Vzdálenost od vnější hranice půdní vrstvy do zemského jádra je 6456 km.

Obvod vnitřního jádra je 3000 km.

Ve vnitřním jádru probíhá neustálá konstantní reakce rozpadu kovů teroidní skupiny termonukleární syntézou, stejně jako v Slunci.

Stručná charakteristika meziplanetárních katastrof

Před 1 miliónem 500 tisíci lety došlo ve Sluneční Soustavě k „přestavbě“ struktury uspořádání planet jejího vnitřního okruhu kvůli katastrofě, jíž byla kolize „Železné planety“, jež obíhá po elipsovité oběžné dráze kolem Slunce ve vzdálenosti 820,4 au (astronomické jednotky), což je 123,06 miliard kilometrů s planetou „Ikar“, která obíhala po orbitě kolem Slunce ve vzdálenosti 2,3 au. Její úlomky následně vytvořily „pás steroidů“ a ledová pokrývka jeho pólů dala vznik kometám. Jádro „Ikaru“ se stalo novou planetou, Venuší (0,72 au), jež zaujala bývalou oběžnou dráhu planety Mars, která se vzdálila od Slunce na vzdálenost 1,52 au. Země, která do katastrofy „Ikaru“ obíhala na oběžné dráze ve vzdálenosti 1,8 au se posunula na bližší orbitu ve vzdálenosti 1,5 au od Slunce. Bývalá oběžnice „Ikaru“, planeta Měsíc se stala novou oběžnicí Země a její dva původní měsíce, Pel a Faeton byly při této katastrofě zničeny. Trosky Faetonu se zřítily na Zemi v oblasti jejího rovníku, zničily Lemurský kontinent a způsobily vyhynutí většiny živočišných druhů i dinosaurů. Měsíc díky své vzdálenosti přežil, ale dodnes jsou následky této katastrofy na jeho povrchu patrné prostým okem. Během následujících staletí po této katastrofě podstatná část Lemurijců během zuřících přírodních katastrof zahynula.

Před 850 tisíci lety vůdci Atlantidy zorganizovali povstání proti Bohům kvůli nesouhlasu s rozdíly v počítání a měření mezi lidskou desetiprstou desítkovou číselnou soustavou a dvanáctkovou číselnou soustavou (6-12, 14,4) dvanáctiprstých Bohů, se kterou bylo lidem obtížné se vyrovnat. Dvanáctkový systém měření vnucený „Bohy“ lidem vyvolal významný spor, vedoucí k povstání, které vyústilo v největší katastrofu v dějinách Země.

Vůdci Atlantidy, kteří vyzvali „Bohy“ k boji udělali nenapravitelnou chybu, jež vedla ke změně času a zániku větší části Atlantského ostrova.

Vyslali své letce na vimanách, aby zničili „Agarthu“, útočiště „Bohů“ ve vnitru Země.

S pomocí zbraňového systému „Bohů“ vimany vyslaly paprsek mocného vesmírného krystalu do centra Země, což vedlo k výbuchu a rozpadu ostrova Atlantidy, jehož hlavní část se potopila do oceánu. Většina „Bohů“, jež žili pod zemí a užívali si výhod jimi vytvořeného Ráje zahynula během termojaderného výbuchu zemského vnitřního jádra.

Po této tragédii Země změnila svou oběžnou dráhu kolem Slunce na vzdálenost rovné 1 au. Dny se zkrátily z tehdejších 48 hodin na našich dnešních 24 hodin. Z části přeživších Atlantánů vzniklo dnešní lidstvo.

199 586 let před n.l. okolo pásu asteroidů prolétala „Železná planeta“. Na Zemi, jež k ní byla obrácena stranou, na které je Tichý oceán v důsledku působení obrácené přitažlivosti a antigravitace proběhl Armageddon, během kterého byly vodstva zevnitř Země vytěsněny na její povrch. Přemístily se elektromagnetické i geografické zemské póly a nastala první doba ledová.

Z textů Almanachů vyplývá, že se zemský zeměpisný Severní pól přemístil už pětkrát v důsledku globálních katastrof. A to před 1,5 miliónem let - kvůli přeuspořádání vnitřního planetárního okruhu Sluneční Soustavy, dále při zániku „Ikara“ před 850 tisíci lety, při povstání a následné válce Atlantánů s „Bohy“ a také při třech Velkých Potopách, proběhnuvších před 200 tisíci, 84 tisíci a 12 tisíci lety.

Němečtí výzkumníci vypracovali modely Zeměkoule v uvedených časových obdobích.

Do zániku Ikara existoval níže pod rovníkem na polokouli, kde se nyní nachází Tichý oceán kontinent Lemurie. Severním pólem bylo místo, které je známo v Severoamerických státech jako „Dáblova hora“, která je 2,5 krát vyšší než „Cheopsova“ pyramida. Její stáří je okolo 250 miliónů let. Úhel sklonu zemské osy byl 30 stupňů vpravo. Pozemské dny trvaly 72 hodin. (Příloha č. 19, kresba č. 1):

Před 1,5 milióny let se zemská osa posunula o 90 stupňů doleva.

Dalším historickým Severním pólem časů vzestupu a pádu atlantské civilizace byl vrcholek „svastikové“ Hory Kangriboče (Kailás) v Transhimálaji, jejíž výška je 6 696 metrů. Vyznavači čtyř buddhistických náboženství: Buddhisté, Bonité, Džinisti a Hinduisté považují posvátnou horu za

Lemurie po zkáze Ikara před 1,5 milióny let

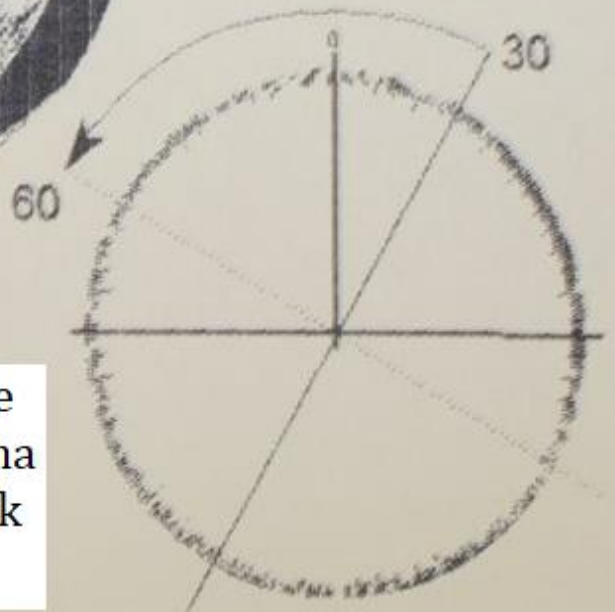
Рис. No 1

Před 1,5 miliónem let se zemská osa přemístila na 90 stupňů vpravo - zánik Lemurie

1,5 млн

Рис. No 2

osu země, na jejímž vrcholu se nachází vchod do Šambaly. Během několika let výzkumů byla pro německé vědce zeměpisná poloha Atlantidy neřešitelnou hádankou. V Almanáčích z roku 1938 byla Atlantida popisována jako zmizelý ostrov v Sargasovém moři v Tichém oceánu. Začátkem roku 1941 nabyli přesvědčení, že Atlantida byla velkým souostrovím ostrovních států na severozápadě Afriky v Atlantickém oceánu, založených před 1 miliónem let dole pod rovníkem a že v nynější době z Atlantidy zbyly Azorské a Kanárské ostrovy. Přitom dnešní kontinentální kontura Afriky byla otočena okolo zemské osy v pro nás neznámém pohledu na ní. Zemské dny trvaly 48 hodin a zemská osa byla nakloněna doleva o 60 stupňů.

Po zkáze Atlantidy během termojaderného výbuchu Zemského jádra se zemský zeměpisný pól posunul o 90 stupňů a vrátil se na své původní postavení – vrchol „Ďáblovy Hory“. Místo v Syrské poušti, kde 450 tisíc let před n.l. Annu – Enki vybudovali síť měst a kolonií s královstvím v Eridu se nacházelo dole pod linií rovníku. Zemská osa byla nakloněna doprava o 30 stupňů.

Po První potopě, která proběhla 199 586 let před n.l. se zemská osa posunula o 60 stupňů vlevo. Severním pólem se stalo místo v Grónsku. Zemská osa byla nakloněna vlevo o 30 stupňů. Spolu se změnou sklonu Zemské osy se měnila i zeměpisná tvář Země. V toto časové období se starověký Misr v Egyptě, tzv. Meziříčí nacházelo dole pod linií rovníku a Středozevní moře se rozkládalo na místě dnešní Evropy.

Po Druhé potopě, která proběhla 84 386 let před n.l. se zemská osa posunula o 15 stupňů doprava. Severní pól se nacházel v oblasti Severního polárního kruhu. Na mapách tehdejší doby se objevila Evropa a Euroasijský kontinent byl připojen k Severní Americe velkou částí souše. Jižní Amerika byla spojena s hustě osídlenou Antarktidou a oblast Jihovýchodní Asie s Mikronésií a s Šalamounovými ostrovy vytvářela kontinentální pevninu, jež hraničila se současnou Austrálií. Oblast Severního polárního kruhu byla hustě obydlenou souší.

Severní ledový oceán vznikl po Třetí potopě, jež proběhla 12 386 let před n.l. Zemská osa se posunula o 15 stupňů doprava. Nulovým bodem Severního pólu se stal tzv. Pupek Země – přibližně stejný přírodní úkaz jako Ďáblova Hora - který se nacházel ve středu zformovavší se Borejské pevniny, jež byla rozdělena velkými řekami na čtyři části.

Ve studiích německých vědců jsou popisovány přirozené charakteristiky událostí předcházejících globálním kataklyzmatům spojeným s průchodem „Železné planety“ ve Sluneční Soustavě.

Pro pochopení těchto událostí je nezbytně nutné vzít v úvahu souhrn globálních aspektů elektromagnetických disfunkcí, které se dějí v hlubokém vesmíru a které mají přímý vliv na otáčení jádra Země.

Existující systém šroubovitého spirálovitého vzájemného oběhu kosmických těles a planet ve Vesmíru připomíná složitý hodinový strojek, ve kterém veškeré malinké i velké součástky mají významnou roli na dynamiku mechanického procesu.

Slunce i Země jsou současně účastníky ve tříúrovňovém dopředném procesu otáčení. Země se otáčí kolem Slunce, Slunce se otáčí kolem Centra Místní Skupiny Hvězd, která se, ve svém pořadí, stejně jako Sluneční Soustava spirálovitě otáčí kolem Centra Hvězdokupy pásu „Guldy“ v místní struktuře pásu „Orionu – Labutě“ galaxie „Mléčná Dráha“. Ta se otáčí kolem Centra „Mlhoviny Andromedy“, která zase kolem Centra Superkupy hvězd „Panna“ a tak dále do nekonečna. Všechna dynamicky se otáčející vesmírná tělesa vydávají elektromagnetické vibrace různých frekvencí, jejichž změna způsobuje narušení rytmiky vibrací ostatních objektů dle principu: od velkých po malé objekty. Změna frekvence pulsování Zemského jádra nemůže způsobit elektromagnetické disfunkce ve Slunci ani ve velkých hvězdných uskupeních.

Stálá a rytmická rotace vnitřního jádra Země závisí na absenci globálního elektromagnetického rušení, vznikajícího jak v hlubokém vesmíru, tak i ve Sluneční Soustavě.

Průlet takového tělesa, jakým je „Železná planeta“ (padesátkrát větší než Země), které „vtrhne“ do vnitřního okruhu Sluneční Soustavy jednou za 3600 let, otáčející se ve směru hodinových ručiček vyvolá velké elektromagnetické toky a rušení frkvencí planet a objektů Sluneční Soustavy, jež se otáčejí proti směru hodinových ručiček a nepochybně zapříčiní narušení oscilace Zemského jádra.

Přibližně 100 let před vstupem „Železné planety“ do vnitřního okruhu Sluneční Soustavy dojde na Zemi k postupné změně klimatu a ke snižování úrovně kyslíku, což způsobí prudký nárůst oslabení imunity živých tvorů. Hmyz a včely upadnou do dlouhé hibernace, v důsledku čehož bude několik úrod neopyleno. To povede k nedostatku základních živin. Když „Železná planeta“ bude dosahovat hranice vnitřního okruhu Sluneční Soustavy, ve všech částech světa budou lidé pozorovat elektromagnetické anomálie a polární záře, doprovázené nekonečnými blesky a hromy bez deště. Změna elektromagnetického pozadí Země bude ovlivňovat vnitřní psychofyzický stav lidí. Vzedme se masivní vlna sebevražd a nepokojů. Lidé budou trpět nespavostí a psychickými poruchami. Elektromagnetické bouře a zvýšená radiace budou příčinou nadměrného úmrtí lidí s poruchami srdce. Vznikne vážný nedostatek potravin. Při postupu „Železné planety“ směrem k Slunci na Zemi začnou zemětřesení a bude na ni dopadat velké množství meteoritů. Dojde k posunu kontinentálních desek. Lidé budou hledat útočiště ve vysokohorských jeskyních. Po následných erupcích vulkánů a zemětřeseních bude 1/3 pozemské i mořské fauny zničena. Až „Železná planeta“ dosáhne pásu asteroidů, na Zemi dopadne asteroid, následkem čehož bude zničena velká část zdrojů sladké vody. To způsobí smrt další 1/3 obyvatelstva a živočišstva. Pád dalšího asteroidu způsobí nadzdvihnutí tektonické desky, magma zaplaví velké části souše. Poslední 1/3 lidí zemře v důsledku nemocí, způsobených otravou sírou kontaminovaného vzduchu a otrávenou vodou. Lidem budou vypadávat vlasy a zuby, budou pokryti vředy a leprou. Teprve poté vody Potopy smyjí souš z tváře Země. Z přeživších lidí se zachrání pouze ti, jež se budou umět skrýt v horských jeskyních a také část těch „vyvolených“, které bohové, přiletivší z „Železné planety“ zvolí k znovuvytvoření lidstva.

Tento scénář má hluboké historické kořeny a vědecká odůvodnění.

Pokud vezmeme v úvahu skutečnost, že Bůh Ptah 30 000 let před třetí Potopou zorganizoval a postavil celosvětový systém pyramid, účel kterého byl udržení sklonu Zemské osy tak, aby se nacházela v rámci Severního polárního kruhu předcházejícího zeměpisného pólu, tak obraz nadcházejícího Armageddonu bude mnohem strašnější, protože systém pyramid je zničen a

lidstvo je nepřípraveno na takovou událost.

Pyramidy byly mocným rezonančním přijímacím zařízením z vesmíru neustále proudící vysokofrekvenční energie, která, přez ně procházejíce se rozptylovala v širokém rozsahu a nízkofrekvenčním výkonem působila na Zemské jádro tak, že zachovávala jeho frekvenci a stabilitu. Zpomalovala rychlost jeho otáčení, snižovala intenzitu elektromagnetických toků, hromadících se uvnitř Země. Při absenci tohoto systému v důsledku vlivu vysokofrekvenčních krátkých vln na Zemskou atmosféru vzroste její jonizace a napětí elektrického pole, což povede k narušení rytmu otáčení jádra. Země dostane dodatečné zrychlení. Síla budících proudů poroste postupně, což povede k seizmické a geotektonické aktivitě.

Dle dat německých vědců následující Armageddon přijde v roce 2014.

První Armageddon proběhl	199 586 let před n.l.
Druhý Armageddon proběhl	84 386 let před n.l.
Třetí Armageddon proběhl	12 386 let před n.l.

Mezi prvním a druhým Armageddonem je 8 cyklů po 14 400 let, počítáno 3 600 x 4, to znamená, že každý čtvrtý cyklus je zakončen Potopou v případě, že se Země nachází natočena stranou, na které je Tichý oceán k orbitě prolétající „Železné planetě“.

Mezi druhou a třetí potopou je 5 cyklů. Pokud budeme brát jako základní bod rok 2014, tak nám vychází, že mezi třetím Armageddonem je 1 cyklus, celkem $8 + 5 + 1 = 14$.

K takovýmto „náhodám“, souvisejích s číslem 14, popřípadě 14,4 se vztahují výzkumy německých vědců, které provedli na fotografických materiálech, jež dodala expedice Ernsta Schaffera.

Parametry planety „X“

Jak vyplývá z textů Almanachů vědeckého oddělení organizace SS „Ahnenerbe“, planeta „X“ je padesátkrát větší než Země, tj. délka jejího obvodu je 1 milión kilometrů (délka obvodu Země je 40 000 kilometrů). Rychlost oběhu planety „X“ okolo Slunce je 2,88

km/s , +/- 3 km/s. Její vzdálenost od Slunce činí 820 au. Narozdíl od planet Sluneční Soustavy se otáčí po směru hodinových ručiček. Planeta má mohutné vnitřní jádro, které ji zahřívá v chladu mimo Sluneční Soustavu. Je známo, že její povrch, narozdíl od Země tvoří železo a wolfram. Průměr planety je 500 tisíc kilometrů. Poloměr jejího vnitřního jádra činí 50 000 kilometrů. Vzdálenost od vnější vrstvy jádra k hranicím vnitřní tvrdé vrstvy je 130 tisíc kilometrů. Šířka tvrdé vrstvy je od vnější hranice po vnitřní 70 000 kilometrů.

Orion

Zadání:

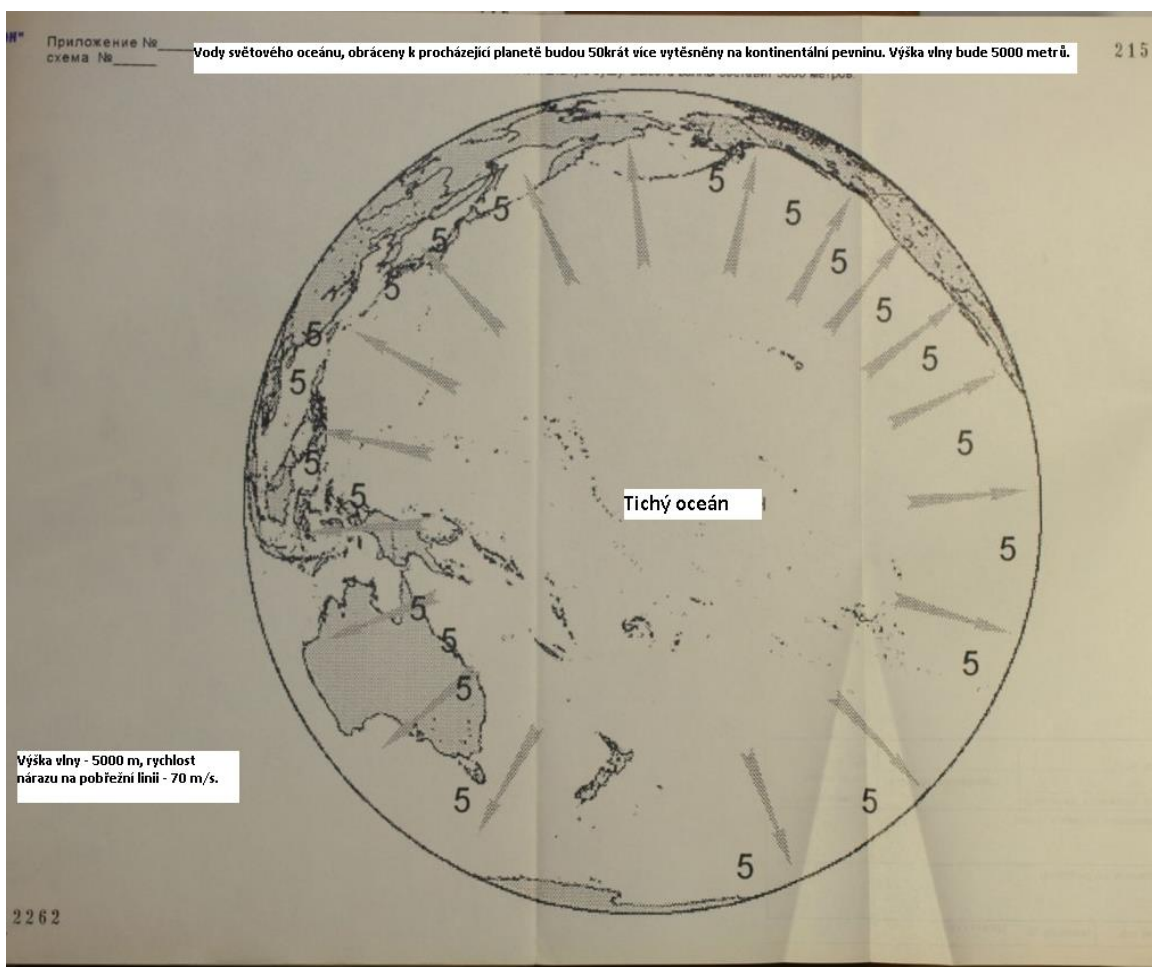
- Vypočítejte přibližnou hustotu pevných vrstev Země na základě vstupních dat z materiálů Ahnenerbe.

- Vypočítejte přibližnou hustotu pevných vrstev planety „X“.

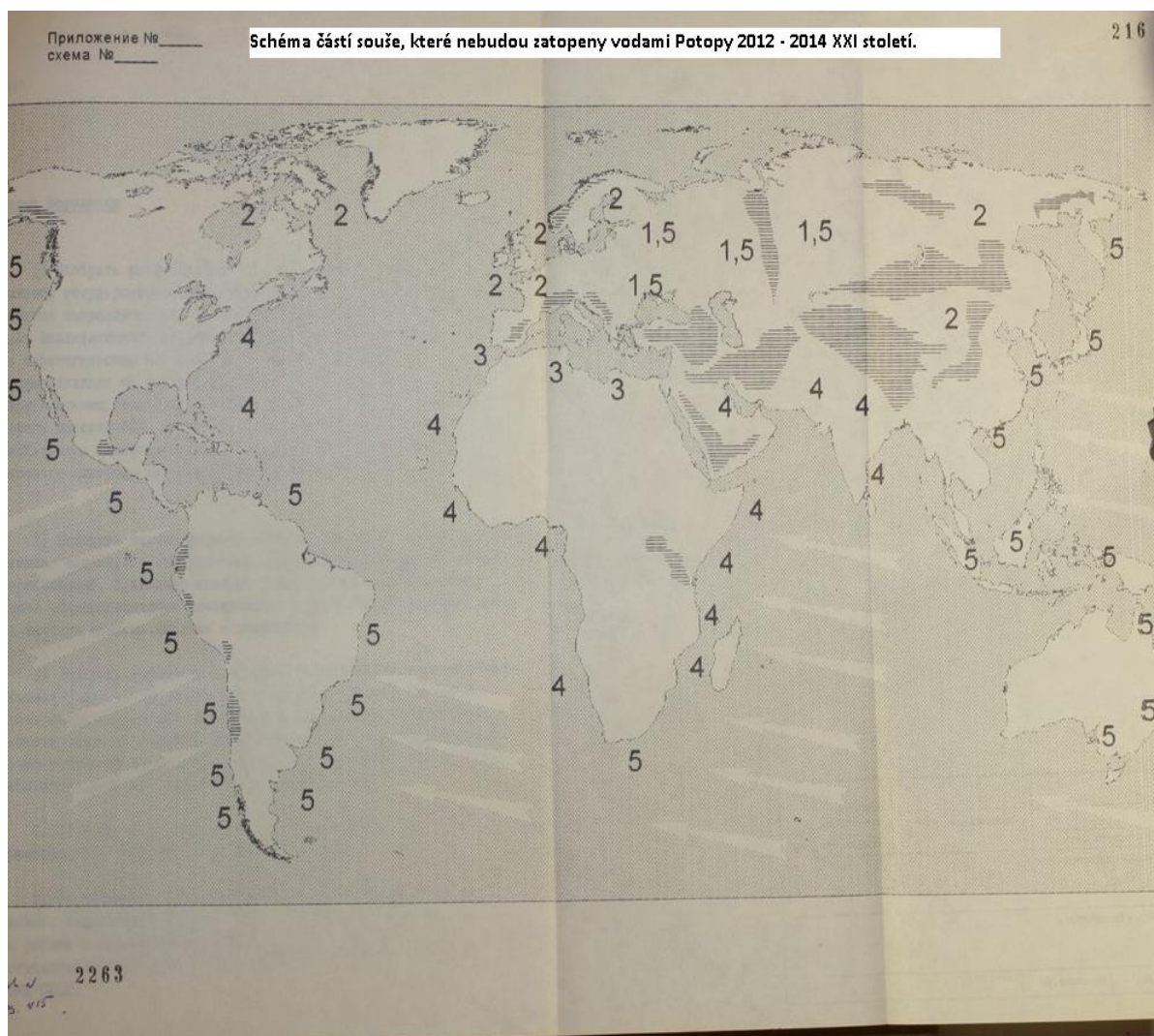
- Vypočítejte přibližnou hustotu, podmínky a následky způsobené meziplanetární destrukcí v důsledku vlivu planety „X“ na vodstvo Tichého oceánu Země za předpokladu, že planeta „X“ obíhá kolem Slunce ve směru hodinových ručiček ve vzdálenosti od Slunce, která se rovná 2,3 a.u. (tj. v zóně pásu Asteroidů) a kdy je Země v tuto chvíli obrácena k planetě „X“ stranou Tichého oceánu. (*Odpovědí je 47-stránková zpráva na konci příloh... p.p.*)

Příloha (bez čísla):

Příloha (bez čísla):

Od strany 217 originálu:

Orion

Návrh usnesení:

1. Schválit a zohlednit ve zprávě místopředsedy výboru V.A. Krjučkova hlavní směry pro nejrychlejší extrakci (získání) výsledků otevřené analýzy a prognózování mnohostranných hrozeb pro strategické zájmy a bezpečnost SSSR, které se objeví na přelomu 20. a 21. století od skutečných spontánních destruktivních přírodních procesů a skrytých podvratných akcí SSA, které se snaží maskovaným a propojeným způsobem použít destabilizační prostředky k nastolení strategické kontroly nad geoprostorem Eurasie a SSSR.
2. Upozornit na vysoce odbornou, z vlasteneckých pohnutek realizovanou pomoc autorit a představitelů vědních oborů a organizací, díky níž bylo možné proaktivně provádět tento mezioborový výzkum a získávat výsledky, které mají vysokou míru novosti a významu.
3. Urychlit kompletaci a realizaci příslušných hlášení a materiálů pro jejich předložení zainteresovaným orgánům systému veřejné správy, následně i prosbu na plánované otevření a financování komplexního meziresortního výzkumného programu a organizované zapojení potřebných resortů, institucí a specialistů.
4. Seznámit s výsledky studie struktury, zainteresované v získávání těchto informací.
5. Aby se předešlo nežádoucím společenským důsledkům (panika, sociální bouře apod.), považuje se za účelné veškeré práce a výzkumy v této oblasti dále utajit a provádět pod vedením KGB.

2264

Orion

Od strany 218 originálu:

Výbor státní bezpečnosti SSSR

vědeckovýzkumný institut

Rozkaz

12. května 1983
Město Moskva

Číslo: 528/s

V souladu se Směrnicí zástupce Předsedy Výboru státní bezpečnosti SSSR armádního generála soudruha V.A. Krjučkova ze dne 28. dubna 1983, taktéž v souladu s dopisem Generálního Tajemníka Ústředního Výboru KSSS, Předsedy Nejvyššího Sovětu SSSR soudruha J. V. Andropova z 12. dubna 1983 o organizaci výzkumných prací v oblasti geofyzikálních procesů, spojených s globálními a lokálními astro-geofyzikálními, meteorologickými, bio-psycho-fyzikálními a technogenními destrukcemi na přelomu XX – XXI století, které ovlivní život biosféry Země a existující civilizace, p ř i k a z u j i:

1. Vytvořit skupinu vědeckých pracovníků pro prostudování a zobecnění materiálů, předložených vedením KGB SSSR pro vypracování příslušných doporučení a závěrů před "... " listopadem 1983.
2. Poskytnout skupině prostory, telefony pro městskou, speciální a vládní komunikaci (ATS-2, OS), speciální techniku a vozidla.
3. Zařídit odpovídající peněžní příspěvek pro zapojené specialisty a výzkumné pracovníky - o 60 % výše, než je základní plat na hlavním pracovišti (místě služby).
4. Zajistit položku výdajů na výzkum ve výši 20 tisíc rublů.
5. Přidělit projektu Orion kódové jméno.
6. Jmenovat vedoucím projektu staršího výzkumného pracovníka Výzkumného Centra PhDr. kapitána V. V. Jegorova.

Náčelník Institutu (*podpis nečitelný*)

Ověřen náčelník oddělení výzkumného ústavu (razítko Vojenský útvar 52609)

Vytištěno ve 2 exemplářích

Exemplář č. 1 – speciální oddělení

Exemplář č. 2 – pracovní

Stroj: O.A Šiškina

12.5.1983

Orion

Od strany 219 originálu:

Ministerstvo obrany SSSR

VOJENSKÝ ÚTVAR

52609

Datum: 198...

Moskva

PRVNÍMU TAJEMNÍKOVI NÁČELNÍKA

GENERÁLNÍHO ŠTÁBU OZBROJENÝCH

SIL SSSR

V souvislosti se služební nutností Vás žádám o pokyn k rekultivaci archivních fondů a materiálů uložených v ústředním archivu Ministerstva Obrany SSSR ve městě Podolsk, týkající se:

- zajištění vyšších důstojníků Wehrmachtu, Luftwaffe a vojensko-námořních sil Německa v květnu – červnu 1945 rudoarmějci v Berlíně i dalších regionech;
- ukořistěných archívů, pokud takové máme, o činnostech konstrukčních kanceláří i vědeckovýzkumných ústavů Německa z let 1933 – 1945;
- materiálů, týkajících se činnosti „Sonderbura-13“.

Vedoucí projektu

PhDr. plukovník

V. Jegorov

Vytištěno ve 2 exemplářích

Exemplář č. 1 – na adresu (osobně)

Exemplář č. 2 – pracovní

Věd. Jegorov – 27-ČRV-83

Orion

Od strany 220 originálu:

Tajné

Exemplář č. 2

VOJENSKÝ ÚTVAR

52609

Datum: 198...

Moskva

**KOMISI PREZÍDIA RADY
MINISTRŮ**

**SSSR PRO VOJENSKO-
PRŮMYSLOVÉ**

OTÁZKY

PhDr. generál-poručíkovi

O. K. GOROZINOVÍ

V souvislosti z rozpracováním vědeckovýzkumného projektu „Orion“ (vojenský útvar 52609) prosím o vybrání jeho účastníků z řad vedoucích specialistů vědeckovýzkumného institutu Ministerstva Obrany SSSR a jejich bezodkladné převelení k naší dispozici bez ohledu na to, kde vykonávají službu.

Telefony pro spojení: 224-40-36, 224-14-66, ATS-2 238-76, ATS-R II-33

Vedoucí projektu

PhDr. plukovník

V. Jegorov

Vytištěno ve 2 exemplářích

Exemplář č. 1 – na adresu

Exemplář č. 2 – pracovní

Věd. Jegorov – 27-05-83

Od strany 221 originálu:

Orion

Tajné

Exemplář č. 2

**Výbor Státní Bezpečnosti
Vědeckovýzkumný Institut**

**Viceprezidentovi Akademie
Věd**

SSSR akademiku soudruhovi

V. A. Kotelnikovovi

II790I, GSP, Moskva, V - 71,

Leninský prospekt, 14

Vážený Vladimíre Alexandroviči !

V souvislosti s prováděním vědeckovýzkumné práce na projektu „Orion“ (voj. útvar 52609) Vás prosím o vydání příslušného pokynu k přidělení (rozkazem) k dispozici vojenskému útvaru 52609 na dobu šesti měsíců přední vědce v oboru geofyziky, astrofyziky, geografie, meteorologie, vesmírného průzkumu a výzkumu šíření rádiových vln.

Telefon pro spojení: 224-40-36, 224-14-66, ATS-2 238-76

Vedoucí projektu

PhDr. plukovník

V. Jegorov

Od strany 222 originálu:

Orion

Vojenský útvar 52609

_____198__

Č._____

Moskva

Akademii věd SSSR,

akademiku soudruhovi

V.A. Kotelnikovovi

V souvislosti se stávající dohodou vás žádám o příkaz k umožnění přístupu k materiálům „SETKA“ Akademie věd SSSR našemu zaměstnanci Dimitrii Timofjejeviči VIKTJUKOVI.

Vedoucí projektu

PhDr. plukovník

V. Jegorov

Vytištěno ve 2 exemplářích

Exemplář č. 1 – na adresu

Exemplář č. 2 – pracovní

Od strany 223 originálu:

Orion

Vojenský útvar 52609

_____ **198** _____

Č. _____

Moskva

**Veliteli vojenského útvaru
67947**

**města Mitišče Moskevské
oblasti.**

V souvislosti se stávající dohodou vás žádám o příkaz k umožnění seznámení se s materiály výzkumu „SETKA“ Ministerstva Obrany Viktoru Viktoroviči DROBIŠEVSKÉMU.

Vedoucí projektu

PhDr. plukovník

V. Jegorov

Vytištěno ve 2 exemplářích

Exemplář č. 1 – na adresu

Exemplář č. 2 – pracovní

Orion

Vojenský útvar 52609

_____ **198** _____

Č: _____

Moskva

Viceprezidentovi Akademie Věd

SSSR akademiku soudruhovi

V.A. Kotelnikovovi

II790I, GSP, Moskva, V - 71,

Leninský prospekt, 14

Prosím Vás o radu, jakým způsobem je možno požádat o informace Akademii Věd Turkmenké SSR o nálezech zkamenělých lidských stop a stop prokazatelného dinosaura, náležejících do jurské éry, tj. do doby před 150 milióny lety. Dle našich zjištění se výzkumem zabývá profesor AMANIJAZOV.

Při kladné odezvě je vedení útvaru připraveno vyslat našeho zástupce na služební cestu do Turkmenké SSR.

Vedoucí projektu

PhDr. plukovník

V. Jegorov

Vytištěno ve 2 exemplářích

Exemplář č. 1 - na adresu

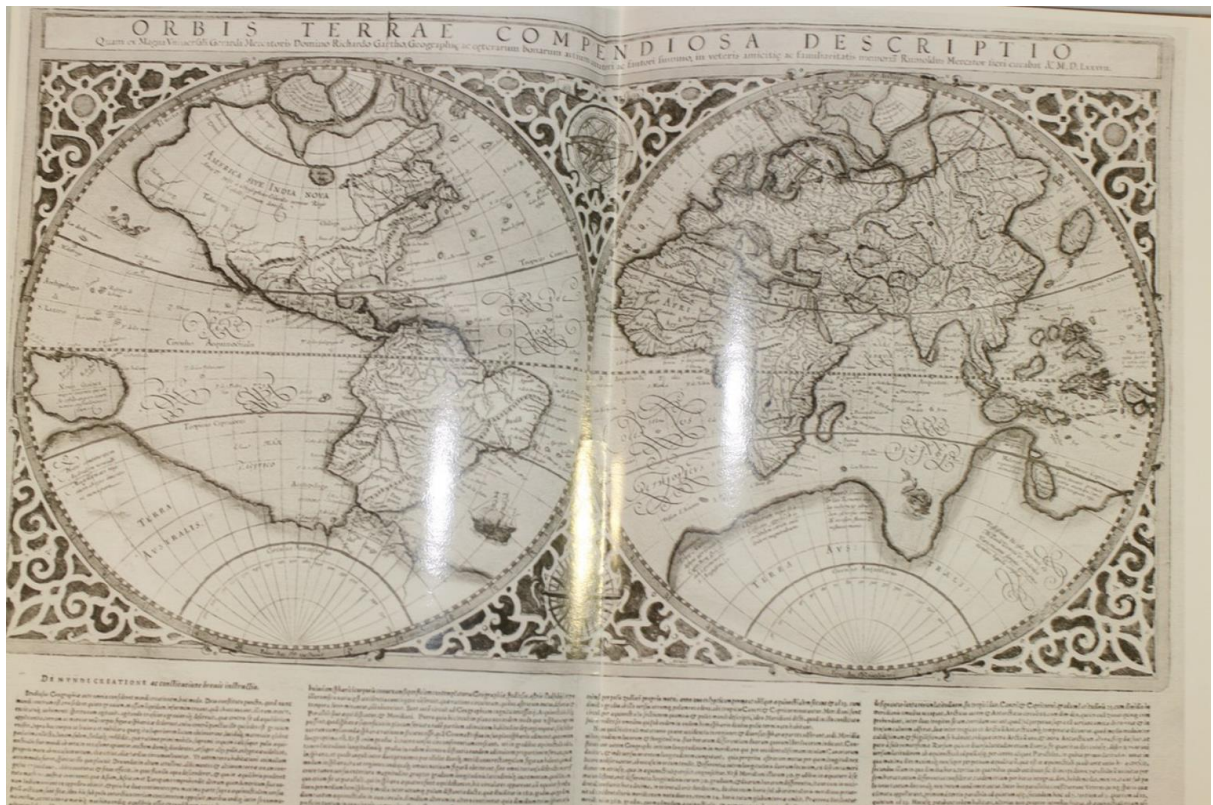
Exemplář č. 2 - pracovní, DSP

Věd. Jegorov - 10-II-83

**V tomto Díle je
očíslováno a svázáno
224 listů, zapečetěno.**

Odpověď na zadání ze strany 211:

Tajné, exemplář č. „2“

Orion

Z_P_R_Á_V_A

(Memorandum)

§ 1. Výpočty pro planetu Zemi.

$V_{země} = 1,08 \times 10^{21} \text{m}^3$ – objem Země

$M_{země} = (5,977 \pm 0,04) \times 10^{24} \text{kg}$ – průměrná hmotnost Země

R = hustota

$R_{země} = 5,517 \text{kg/m}^3$ – průměrná hustota Země

Přibližná průměrná hustota tvrdých vrstev Země vzhledem k uvedeným parametrům:

Půda:

$R_{\text{min/půdy}} = 0,05 \text{g/cm}^3$

$R_{\text{max/půdy}} = 1,5 \text{g/cm}^3$

$R_{\text{půdy}} = (1,5 + 0,05)/2 = 1,55/2 = 0,725 \text{g/cm}^3 = 725 \text{kg/m}^3$

$R_{\text{žuly}} = 2200 \text{kg/m}^3$

$R_{\text{čediče}} = 3300 \text{kg/m}^3$

$R_{\text{kapal. čediče}} = 3300/2 \text{kg/m}^3 = 1650 \text{kg/m}^3$

Celkově tvrdá vrstva:

Šířka: $\check{S} = 10 + 184 + 283 + 140 = 617$

Průměrná hustota tvrdé vrstvy:

$R = (10/617) \times 0,725 + (184/617) \times 2200 + (283/617) \times 3300 + 1650 \times (140/617) = 2544 \text{kg/m}^3$

Razítko: Výzkumný Institut KGB

vst. č. 1103 47

13. list. 1983

§ 2. Výpočty pro planetu „X“.

Dané parametry: oběh kolem Slunce jednou za 3600 pozemských let. Naposledy planeta „X“ proletěla v roce 1856 před n.l. Délka rovníku: 2 miliardy kilometrů (50 x více než Země). Každý její čtvrtý oběh okolo Slunce, tj. jednou za 14 400 let znamená zánik civilizace v případě, že je Země otočena v momentu průletu planety „X“ k ní stranou Tichého oceánu. Tehdy jsou vodstva Země vytlačeny z jejích hlubin antigravitačním polem planety „X“ a rychle zaplaví souše. Před tím i poté na Zemi dopadají desítky asteroidů i meteoritů, které do průniku planety „X“ do Sluneční Soustavy obíhaly v Páse asteroidů kolem Slunce.

Planeta „X“ prolétává kolem Slunce po směru hodinových ručiček ve vzdálenosti 2,3 au. Rychlost pohybu planety „X“: vzdálenost v apogeu je 820 au, vzdálenost v perigeu 569 au. Pro vypočítání rychlosti planety „X“ po oběžné dráze okolo Slunce jsou použity následující parametry:

D1 = vzdálenost v apogeu

D2 = vzdálenost v perigeu

V - (rychlost pohybu)

L = délka orbity planety „X“

T = doba pohybu

$$L = D1/D2 \times (D1 + D2)/2 \times \pi \text{ (číslo „\pi“)}$$

$$L = 3,14 \times (820+569)/2 = 2,180,173 \text{ au.}$$

Tedy:

Za 3600 let planeta „X“ proletí vzdálenost rovnou 327 miliardám 109 miliónům 500 tisíc kilometrů rychlostí, rovnající se:

$$V = L/T = 327.109.500.00/31.536.000 = 2,88 \text{ km/s} = \pm 3 \text{ km/s.}$$

Tyto výpočty se shodují s výpočty, které provedli specialisté z Ahnenerbe v roce 1942. Pro své vývody však použili jiné vzorce, ve kterých jsme my neuspěli.

V tomto čase (rok 1983) se planeta „X“ nachází ve vzdálenosti 12,1 au od Slunce = 1 miliarda 816 miliónů 473 tisíc 600 km.

(R = hustota)

$$R \text{ železa} = 7880 \text{ kg/m}^3$$

$$R \text{ wolframu} = 19300 \text{ kg/m}^3$$

$$R \text{ planety „X“} = (7880 + 19300)/2 = 13590 \text{ kg/m}^3.$$

Z daných výpočtů vyplývá, že se vzájemné gravitační působení obou planet umocní, což povede k zesílení vnitřních procesů v zemské kůře. Na Zemi je třeba se dívat jako na hmotný objekt, který se nachází v gravitačním poli planety „X“. Doba oběhu Země kolem Slunce je 24 hodin a tudíž je třeba provést výpočty, související s určením působení gravitačního pole planety „X“ na vodstvo Tichého oceánu v okamžiku průletu planety „X“ okolo Země Pásem asteroidů. Pro takováto kosmická časová měřítka je takovéto určení v nynější době buď nemožné, nebo vyžadující složitější matematické modely. Jestli budeme vycházet z toho, že průlet planety „X“ okolo Země bude nějakou dobu trvat, pak z těchto vstupních údajů vyplývá, že po celou tuto dobu bude Země vystavena agresivnímu vlivu gravitačního pole obří planety, dokud se nevzdálí do bezpečné vzdálenosti.

Navíc se připojí možné následné varianty pozemských katastrof, jejichž obecné následky budou v zásadě podobné. Není vyloučeno, že destruktivní vlivy planety „X“ na Zemi budou totožné. Vše je založeno na gravitačních zákonech i kosmických silách jiné povahy. Například ve fyzice známe nositele elektřiny – elektrony, ale dokud nebude objeven nositel magnetického a gravitačního pole a magnetické interakce mezi Zemí a planetou „X“, tak je třeba považovat působení dvou magnetických polí jako přitahování nebo naopak odpuzování. Vše záleží na tom, v jakém stavu se budou planety nacházet v okamžiku setkání. Je známo, že magnetické pole Země pravidelně mění svou polaritu.

Pokud budeme následovat logiku odpuzování se při přiblížení dvou elektromagnetických těles, přičemž planeta „X“ je padesátkrát větší než Země, pak bychom s největší pravděpodobností měli očekávat následující obrázek:

v momentu tohoto setkání Země, unikající před vlivem magnetického pole gigantické planety změni svou trajektorii ve směru od planety „X“ a chaoticky se vzdálí na minimální bezpečnou vzdálenost, ale blíže k Slunci, a až pak se během příštích několika tisíců let může její trajektorie vrátit směrem k původnímu kurzu, ovšem její oběžná dráha už v žádném případě nebude taková, na které se pohybuje kolem Slunce nyní. Dá se předpokládat, že se Země vzdálí od nynější orbity směrem ke Slunci o vzdálenost 15 – 20 miliónů kilometrů. Co to bude znamenat pro existující civilizaci je těžké předpovědět, každopádně zahyne 99% biosféry Země i lidstva a ti, jimž bude souzeno přežít v podmínkách Apokalypsy, budou nadále žít v „jiné atmosféře a na jiné Zemi“. Budou to tedy absolutně jiní lidé, od nás se odlišující, pravděpodobně menšího vzrůstu a s delší dobou trvání života.

§ 3. Možné scénáře katastrof.

3.1. Komety.

Nynější věda má dostatečné povědomí o kometách.

Jádro komety se skládá z „ledového“ bloku zmrzlé vody, kyslíčnicku uhličitého, čpavku a dalších látek, které se na Zemi při běžných teplotách nachází v tekutém nebo plynném skupenství. Složení tohoto ledu zahrnuje částice prachu, písku a kusy tvrdších, převážně kamenných hornin. Průměr takového jádra může být i několik kilometrů.

Kometa je od dávných časů považována za zvěstovatele bídy a zla na Zemi. Kometa ohlašovala smrt monarchů, králů a vůdců. „Kometa znamená smrt a válku. Komety dští

hněv na svět pod Měsícem“, - napsal akademik Krakovské akademie Kasper Čekanovský (1861). Nepopírá, že kometa může přinést i konec světa.

Jiný úhel pohledu zaujímají současní vědci, zejména docent kvantové fyziky Kolumbijské university v New Yorku Harold Urey, který vypočítal, že v okamžiku nárazu komety střední velikosti (s jádrem o průměru 10 kilometrů) do povrchu Země se uvolní energie rovnající se současné explozi půl miliónu vodíkových bomb. Se vši pravděpodobností by katastrofa nastala ještě před jejím nárazem do zemského povrchu. Vlétnuvší do zemské atmosféry by kometa před sebou vytvářela gigantickou vrstvu stlačených a rozžhavených plynů, ve které by došlo k výbušné reakci v důsledku odpařování hmoty komety, což by z dálky vypadalo jako ohnivá moře. Po dosažení povrchu Země by vlna rozžhavených plynů roztavila skály i kameny. Za vteřinu poté by následoval výbuch komety a části jejího jádra, rozžhaveny na teplotu několika tisíce stupňů by dopadly na pevninu nebo do moře. Sloupy vody a páry, vymrštny do velké výšky by dopadaly po určité době zpět v podobě přívalového deště. Spolu s deštěm by zpět na zemi padalo i masívní množství popela, jež bylo emitováno v důsledku nárazu. Barva deště by byla hnědé barvy, podobná barvě piva. Země byla zalita takovým „pivem“, jak o tom hovoří dávná egyptská legenda, ve které bohyně Sachmet (Sechmet), patronka ohně a bohyně Hathor přerušily svou ničivou práci při pohledu na tento nápoj, vylitý bohem Ra na Zemi. Dle mínění Ureyho může kolize Země s kometou nastat jednou za 50 miliónů let, což představuje stejně tak malou šanci na tento jev, jakým je srážka Země s asteroidem. Existují však důkazy, že Země již prožila podobné kolize, a to „nedávno“. Stopy takových srážek jsou dochovány v Evropě, Africe i na pobřeží Tichého oceánu – jsou jimi takzvané tektity, tajemné kameny, připomínající roztavené sklo, jejichž původ není věda schopna do dnešní doby uspokojivě vysvětlit. Do nedávné doby se soudilo, že jsou vesmírného původu. Ukázalo se však, že se jejich vnitřní struktura liší od meteoritů. Podle názoru Ureyho mají tektity pozemský původ a vznikly roztavením pozemských hornin v okamžiku nárazu meteoritu při teplotách, jež jsou za normálních podmínek na Zemi nedosažitelné.

Setkání Země s kometou nemusí vždy nutně skončit katastrofou planetárního měřítka. V průběhu historie (naposledy v roce 1910) prošla Země skrz ocas Halleyovy komety. Tehdy to vyvolalo velké nepokoje a paniku mezi obyvatelstvem, ovšem astronomové záhy zjistili, že hustota hmoty ocasu komety je menší než vakuum, které je možno vytvořit v laboratorních podmínkách. Vše by však bylo dopadlo jinak, kdyby se jádro komety objevilo v bezprostřední blízkosti Země.

Což se stalo 30. června 1908. Katastrofa, známá jako „pád Tunguzského meteoritu“, která se stala na Sibiři v oblasti řeky Podkamenná Tunguska (pravý přítok Jeniseje) v 8 hodin 15 minut místního času (v 17:15 světového času). Podle zpráv svědků, nacházejících se stovky kilometrů daleko od místa dopadu se na obloze objevil nezvykle zářící objekt, jehož jas se dal srovnat s jasným Sluncem; v průběhu několika minut proletěl značnou část oblohy přibližně směrem z jiho-východu na severo-západ, a pak explodoval po nárazu na Zemi. Výbuch byl slyšet ve vzdálenosti 1200 kilometrů, ve vzdálenosti 500 kilometrů se vysypaly okenní tabule. Tlaková vlna v atmosféře dvakrát oběhla Zemi, zaregistrovaly ji všechny meteorologické pozorovací stanice. Vzhledem k tomu, že tato oblast (dopadu) nebyla v té době osídlena, tak nebylo obětí na životech. Nejbližší svědek, jež se nacházel ve vzdálenosti 100 kilometrů byl odhozen do vzdálenosti 6 metrů a ztratil vědomí. V chatě, vzdálené 335 kilometrů od místa výbuchu byla sražena z pece starší žena a 425 kilometrů od místa výbuchu tlaková vlna shodila z lavičky dívku. Místem dopadu Tunguzského meteoritu se začala vážně zabývat až sovětská vláda po Velké Říjnové socialistické

revoluci. Četné expedice zdokumentovaly, jak velká byla zkáza tajgy. V nynější době lze stopy katastrofy pozorovat na ploše o rozloze 6000 čtverečních kilometrů a na místě o rozloze 2000 čtverečních kilometrů se nachází miliony povalených stromů. Směr jejich vývratu ukazuje místo, kde se „cizinec“ z kosmu srazil se Zemí. Nicméně i přes důkladné propátrání nebyly nalezeny žádné úlomky meteoritu, což vedlo k četným diskuzím a dokonce i k fantastickým předpokladům o tom, že to byla kosmická loď z jiné planety, na které v okamžiku přistávání vybuchly zásoby paliva. Mezi pracovními teoriemi je i jedna, která říká, že příčinou katastrofy byl obrovský meteorit, jehož podstatná část se vypařila při obrovské teplotě, která vznikla jeho třením o atmosféru. Jako důkaz se jeví fakt, že v průběhu dalších několika dní po dopadu byly ve vysokých vrstvách atmosféry pozorovány světélkující mraky prachu, vzniklé po výbuchu tělesa. V Polsku byla taková záře, že předměty v noci vrhaly stíny. Což ale spíše ukazuje na ionizaci vzduchu, pokud v temnotě svítí prach.

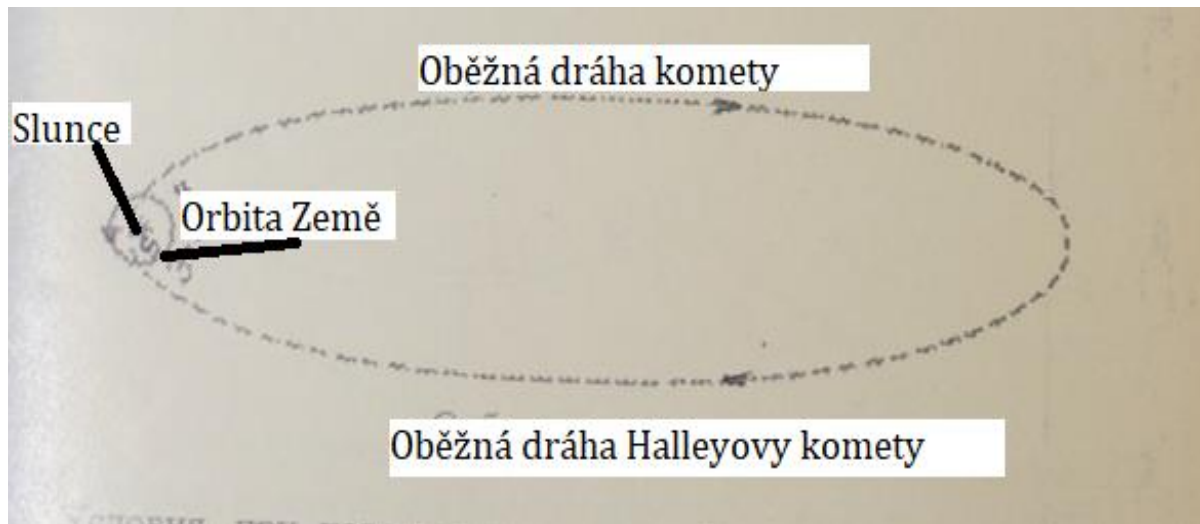
Jiný úhel pohledu na povahu tunguzského meteoritu nabídl americký astronom F. Whipple. Předložil hypotézu, že se jednalo o jádro nevelké komety s prachovým ohonem, který byl obrácen směrem od Slunce. Protože kometa přiletěla z oblasti, rozkládající se (v perspektivě) blízko Slunce, nebylo ji možno pozorovat před dopadem. Po katastrofě po ní zbyl ohon, který byl pozorován v průběhu řady následujících dní z odvrácené strany Země, neosvětlené Sluncem. Dle názoru Whippla i dalších astronomů se jádro komety skládalo z mnoha kusů různých rozměrů. Whippleova hypotéza však objasnila pouze podstatu záře noční oblohy, absence úlomků nadále zůstává nevysvětlena.

Materiály, publikované v poslední době skupinou sovětských vědců v čele s akademikem V. G. Fesenkovem nám předkládají celý obraz katastrofy. Nebeské těleso, jež dopadlo do sibiřské tajgy nemohlo být meteorem ze skupiny obíhající kolem Slunce v rovině blízké rovině pohybu planet. Tomu totiž odporuje pozorovaný směr jeho letu. Kdyby bylo částí „kosmického prachu“, který zaplňuje meziplanetární prostor a vzniklo by pravděpodobným rozpadem planety, obíhající někde okolo Slunce na oběžné dráze mezi Marsem a Jupiterem, byl by směr jeho pohybu před dopadem na Zemi podobný směru pohybu Země. Rychlost jeho pohybu vzhledem k Zemi by byla nevelká. Bylo zjištěno, že se před katastrofou pohybovalo v rovině téměř kolmé k oběžné dráze Země a ostatních planet, což je vlastní kometám. U případné komety bychom měli co do činění s mnohem vyššími oběžnými rychlostmi - proto ta obrovská rychlost objektu směrem k Zemi (podle Fesenkova asi 60 km/s), zatímco u meteoru by relativní rychlost byla asi 15 km/s. Kromě „planetárních“ meteorů samozřejmě existují i meteory „kosmické“, které vznikly v důsledku rozpadu komet. Věda zná řadu takových meteorických rojů, spojených se známými kometami. Podobnou hypotézu svého času prosazoval i první vědec Tunguzského meteoritu L. A. Kulik. Katastrofu spojil s kometou Pons-Winnecke, ale jeho hypotézu vyvrátily výpočty jiných astronomů. Fesenkov však operuje s důkazy - poukazuje na absenci kráterů po dopadnutím ledu a jiných zbytků hmoty kosmického tělesa. Tělo komety se podle něj nemusí sestávat tak jako u meteoru z velkých bloků kamene nebo železa. Složení komet ještě stále není dobře prozkoumáno, ale existuje mnoho důkazů, že se jejich jádro může skládat i ze zmrzlých plynných částic. Jestli tedy mělo jádro komety, jak předpokládají sovětské vědci průměr více než 150 metrů, a jeho průměrná hustota byla podobná hustotě vody, tak by jeho hmotnost dosahovala ohromné veličiny - miliónu tun. Jeho kinetická energie by při dopadu na Zem byla přibližně 100 000 000 000 000 000 (tj. 10 na sedmáctou) kg na m². Pro srovnání: kinetická energie hypotetického Mucova asteroidu se odhaduje na 2 x 10 na devatenáctou kg na m². Proto byla velikost i následky Tunguzské katastrofy pouze lokálního charakteru.

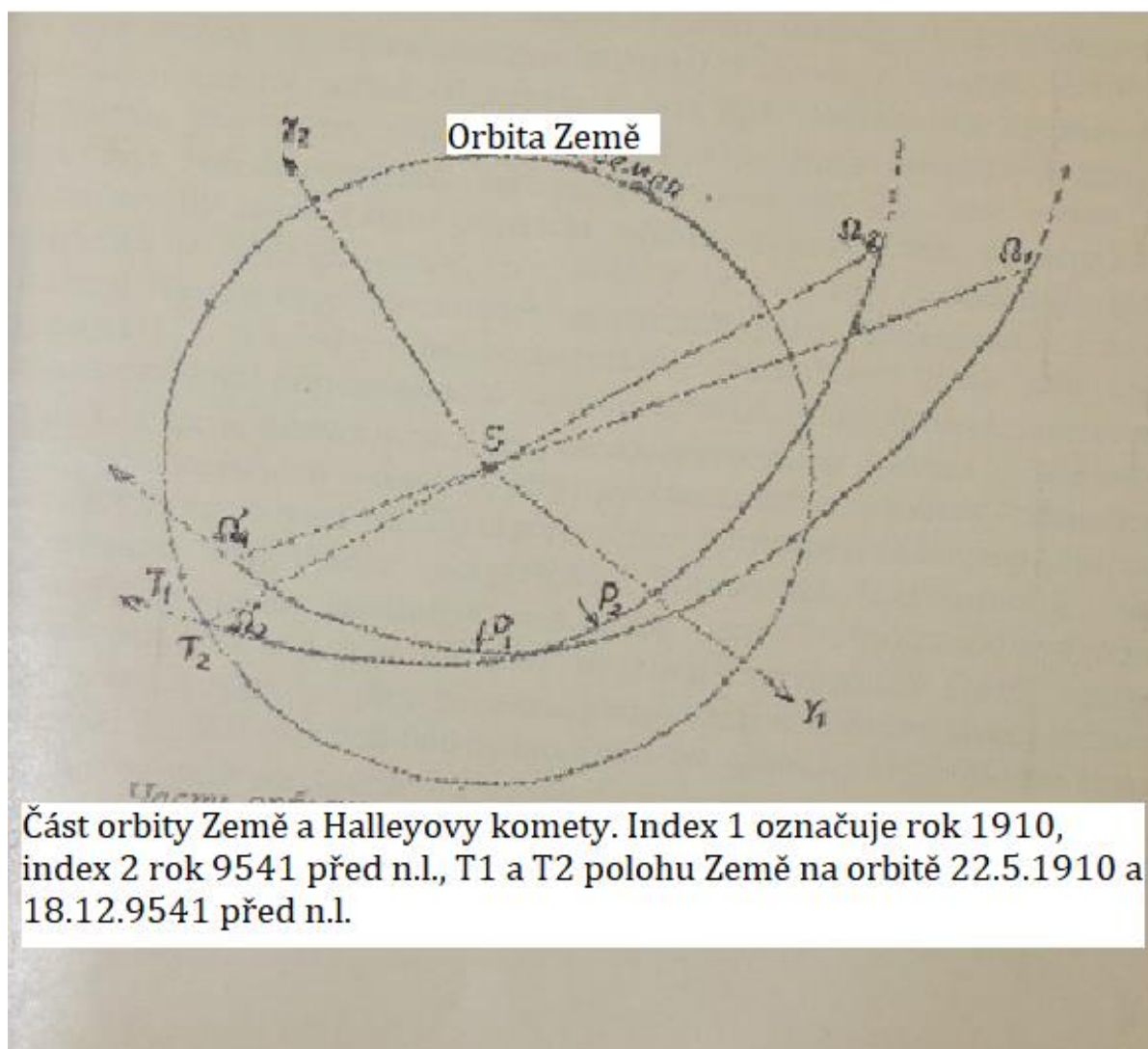
Popis katastrofy podle Fesenkova se shoduje s popisem Ureyho. Dopadu jádra komety předcházela silná rázová vlna, nesoucí zkázu a byl provázen hromovým zvukem, který slyšíme, když nadzvukové letadlo překonává zvukovou bariéru. Už to samo o sobě mohlo způsobit katastrofu, kterou lze vidět v sibiřské tajze. K tomu je třeba přidat i moře ohně. Jeden z očitých svědků hlásil, že se mu zdálo, že spadl kus Slunce. Ještě nedávno bylo možné na místě katastrofy nalézt stromy, které byly ohořelé ve svrchní části a ne v té spodní, jak by tomu bylo u lesního požáru. To svědčí o tom, že se na les zřítila vlna rozžhaveného plynu. Kdyby to ovšem byla Halleyova kometa, katastrofa by byla mnohem masivnější. O srážce s jádrem Halleyovy komety samozřejmě nemůže být ani řeč, protože ta stále obíhá kolem Slunce; mohlo by dojít pouze k blízkému přiblížení komety k Zemi a následně by na Zemi mohla dopadnout jen část jejího jádra. Takovouto hypotézu předložil slavný profesor M. Kamenský. Halleyova kometa patří k nejjasnějším a největším periodicky se vracejícím kometám a po mnoho staletí vyvolává paniku svým znovuobjevením (průměrně jednou za 75 - 77 let). V letopisech nacházíme množství odkazů o zjevení se různých komet, z nichž některé se podařilo ztotožnit s Halleyovou kometou. Astronomové dokázali určit, že v období mezi lety 621 před n.l. a rokem 1910 n.l. se tato kometa objevila 34 krát. Frekvence jejího návratu je neustále ovlivňována gravitační přitažlivostí velkých planet, jmenovitě Jupiteru a Saturnu. Porovnáním výpočtů se záznamy ve starověkých kronikách Kamenský vystopoval objevení se komety do roku 2312 před naším letopočtem. Na myšlenku spojit Halleyovu kometu a záhubu Atlantidy přivedly Kamenského dva roje „padajících hvězd“, nazývané „Aquaridy“ a „Orionidy“. S těmito roji se Země setkává každoročně. Představují tzv. „kosmický (vesmírný) prach“, jež se sestává z úlomků různé velikosti, od zrnka písku do několikátunových kusů. Takových rojů existuje v našem meziplanetárním prostoru několik tisíc. Stejně jako komety obíhají kolem Slunce po eliptických oběžných drahách. Některé z nich souvisí s určitými, periodicky obíhajícími kometami a mají stejnou dobu oběhu i oběžnou dráhu kolem Slunce. Do současné doby byly s kometami ztotožněny některé z těchto „rojů“, např. již dříve zmíněné „Aquaridy“ a „Orionidy“, které završují svůj oběh okolo Slunce jednou za 76 let. Materiál, z něhož jsou roje složeny, nepochybně pochází ze stejného zdroje jako materiál komet. Je tedy jasné, že zpočátku byl tento materiál součástí samotných komet.

Ve slavném díle „Historia Cometarum“, sepsaném v roce 1667 Stanislavem Lubeneckým a obsahujícím informace o kometách, pozorovaných od „potopy až do našich dní“ je zajímavá zmínka o tom, že „v druhém roce 78. olympiády byla v průběhu 75-ti dní na nebi vidět kometa, do řeky Ego spadl kámen ze Slunce a brzy poté začala Peloponéská válka“. Podobný příběh uvádí v díle „Cometographie“ v XVIII století astronom A. G. Pingre, které společně s prací Lubeneckého představuje základní materiál pro studium dávných komet. Pingre napsal: „Řekové říkají, že Anaxagorás z Klazomen ve druhém roce 78. olympiády díky svým znalostem oblohy předpověděl den, kdy ze Slunce spadne kámen. Stalo se tak odpoledne u města Ego – Potamos v Thrákii. Jeho velikost byla taková, že by dokázal zaplnit vagón. Jeho barva připomínala barvu sežehnutého kamene. Poté se objevila kometa, jež byla viditelná po mnoho nocí“. Kámen, o kterém se zmínky shodují, samozřejmě nemohl spadnout ze Slunce. Jeho zbarvení nepřipouští pochyby o tom, že byl meteorického původu. Dle výpočtů ruského astronoma M. Viljeva, které prověřil a potvrdil Kamenský, v roce 466 před n.l. bylo období průletu Halleyovy komety, je tedy třeba předpokládat, že kámen byl jejím fragmentem. Je-li průměrná doba oběhu komety za posledních 2500 let definována s přesností na polovinu dne (je to 76 let a 329 dní), pak pro dřívější období tato přesnost významně klesá, takže datum hypotetické katastrofy Atlantidy lze určit s odchylkou několika let. V roce 1961 Kamenský publikoval chronologickou tabulku, zahrnující údaje o 149 průletech Halleyovy komety přes

perigeum, což je bod její orbity, jež je nejméně vzdálen od Slunce. V posledním záznamu tabulky, odpovídajícímu jejímu nejstaršímu objevení se je uvedeno datum před 9540,6 lety, které koresponduje s koncem civilizace Mayů v roce 9541 (nebo 9542 před n.l.). Vědečtí pracovníci IKI vypočítali velikost odchylek v pohybu komety způsobených velkými planetami pro období 10 000 let před naším letopočtem. Z těchto výpočtů vyplývá, že nejen doba oběhu, ale i tvar oběžné dráhy komety podléhá periodickým změnám. V důsledku těchto periodických změn se taktéž při přiblížení kolísavě mění její vzdálenost od Země.

Podmínky, při kterých je možné přiblížení komety k Zemi, jež je zobrazeno na obrázku, kde je Slunce označeno písmenem S a oběžná dráha Země v podobě kruhu, po kterém oběhne Slunce v průběhu roku. Oběžná dráha Halleyovy komety má tvar silně protáhlé elipsy, kterou kometa proletí jednou za 76,9 let. Plochy obou orbit navzájem zaujímají úhel 18 stupňů, přičemž se kometa pohybuje po té své směrem opačným než Země (směry pohybu jsou naznačeny šipkami). Obě roviny se protínají na přímce $\Omega \Omega'$, nazývané linií uzlů. Aby proběhlo přiblížení se, kometa musí proletět takzvaným sestupným uzlem Ω' přesně v ten okamžik, kdy Země prolétá přes bod orbity, ležící na průsečíku s linií uzlů. Je lehké pochopit, že k něčemu takovému nedochází při každém oběhu komety okolo Slunce, protože doba jejího oběhu se nerovná úplnému počtu let. Nicméně při takových setkáních vzdálenost komety od Země v důsledku periodických změn tvaru a polohy její oběžné dráhy silně kolísá. Takže v roce 1910, kdy byla souhra okolností příznivě nakloněna setkání činila vzdálenost komety od Země 0,15 au, tj. o něco více než 20 miliónů kilometrů.

Na kresbě je vyobrazena část oběžné dráhy komety společně s orbitou Země v době jejího posledního průletu v roce 1910 a taktéž v době jejího průletu v roce 9541 před n.l. Z výpočtů autora je zřejmé, že v roce 9541 před n.l. sestupný uzel oběžné dráhy komety téměř sledoval orbitu Země ve vzdálenosti k ní pouhých 0,0025 au, což je vzdálenost Měsíce od Země. V případě, že by se Země i kometa nacházely v průsečíku svých orbit současně, byla by jejich kolize nevyhnutelná. Je potřeba zmínit, že doplňující účinek při tomto ději by měla gravitační síla tělesa Země. Při současném stavu výpočtů je obtížné určit, jaký časový úsek dělil průchod obou nebeských těles přes bod Ω ; můžeme jen odhadovat, že v případě, pokud je dělila doba ne větší než 10 dní, mohla část tělesa komety dopadnout na Zemi. V roce 1910 Země, jak je vidět na obrázku přetřela linii uzlů komety 22. května. V roce 9541 před n.l. Země zaujímal analogickou polohu 18. prosince. Jeden svůj oběh Země zakončí za rok, v průběhu 11 000 let si však precese vybírá svou daň. Odtud plyne důležitý závěr – ke srážce Halleyovy komety se Zemí by mohlo dojít někdy kolem 18. prosince. Toto datum bylo vypočteno správně s přesností na jeden den. Doba přechodu komety z perigea, označeného na obrázku písmenem P2 do bodu Ω_2 je 39 dní, tím pádem měla kometa projít perigeem 9. října 9541 (9542 před n.l.). Odchylna od tabulky Kamenského je půlrok. Ve skutečnosti je vůbec těžké mluvit o nějaké odchylce, protože data pro tak vzdálené epochy jsou definována v tabulce s přesností na několik let. Stejně však upřesnění data možné srážky Halleyovy komety se Zemí nemá podstatný

význam pro problém zmizení Atlantidy. Tato hypotéza je dostatečně přijatelná a je podpořena výpočty. Podle mínění sovětského astronoma Voroncova – Veljaminova má jádro Halleyovy komety průměr 30 kilometrů (jádro Tunguzského meteoritu je odhadováno na 150 metrů) a skládá se z mnoha kusů, přičemž průměr některých z nich dosahuje 1 kilometru. Celková hmotnost komety dosahuje 30 000 000 000 000 tun. Pokud by byl jeden z „kousíčků“ takového jádra dopadl na Zemi v oblasti Atlantického oceánu, mohl by způsobit zkázu na ploše několika desítek tisíc kilometrů čtverečních.

3.2. Zánik Atlantidy

V materiálech německé vědecké společnosti SS Ahnenerbe se uvádí, že první atlantáné se objevili na Zemi přibližně před 5 milióny lety. Uvádí se tam taktéž přesné datum zmizení ostrova Atlantida – před 850 tisíci lety, jehož potvrzení objevili němečtí vědci během druhé světové války v Severní Africe. Po zániku centra civilizace Atlantidy, jak vyplývá z textů almanachů (Ahnenerbe) zbytky atlantů a jejich vůdci po mnohá staletí vládli různým oblastem Země a klidně se mohlo stát, že Atlantská kultura zanikala více než 800 tisíc let. Použijeme-li hypotézu o srážce Země a kosmického tělesa, možná nám to pomůže objasnit příčinu záhadné změny klimatu v době odpovídající zániku Atlantidy, uváděné Platónem. Dle názoru geofyziků změna klimatu na Zemi, tedy alespoň na severní polokouli proběhla asi před 12.000 lety, což odpovídá přesnějšimu datu posledního Armageddonu 12.386 let před n.l., kdy z neznámých příčin došlo na Zemi k prudkému zvýšení teploty. Jeho následkem bylo tzv. „ustoupení ledovců“, které do té doby v tlusté vrstvě pokrývaly celé území dnešní Kanady spolu se severní částí SSA (kromě Aljašky) a také Severní Evropu po Karpaty a Ural. Výzkumy ukazují, že Země v průběhu posledního půlmiliónu let prožila ve větší či menší míře čtyři doby ledové, kdy poslední z nich trvala desítky tisíc let, což v principu odpovídá popisům globálních katastrof a Armageddonů v almanaších Ahnenerbe. Existuje několik teorií, objasňujících změnu klimatu. Dle jedné z nich byl příčina ve změně polohy kontinentů a moří, což způsobilo změnu směru proudění teplých a studených mořských proudů, hrajících zásadní roli v odstředivém ohřevu planety. Jiné teorie objasňují střídání více teplých a více chladných období v souvislosti s množstvím obdrženého tepla slunečním zářením, přičemž část vědců činí odpovědným za změnu teploty aktivitu Slunce, uvolňující tu menší, tu větší množství energie; druhá část vědců, spolu s jugoslávským astronomem a geofyzikem (*jméno nečitelné, p.p.*) to připisuje složitým oscilacím rozměru i tvaru oběžné dráhy Země, během kterých dochází k periodickým změnám úhlu náklonu zemské osy k rovině oběžné dráhy a i k změně směru jejího letu. Konečně třetí část vědců dokazuje, že změny klimatu způsobil postupný posun zemské osy vzhledem k zemské hmotě Země, tedy posunutí linie pólů. Věda zjistila, že osa rotace Země nemá pevnou polohu. Tento jev objasňují neurčenými posuny v rozložení hmoty zemské kůry, jejichž příčinou může být opakující se pohyb mas mořských vod, způsobený táním ledu v polárních oblastech v letních obdobích. Přesná astronomická pozorování nám ukazují, že zeměpisné póly ani dnes nemají stálou pozici a v intervalu 14 měsíců opisují smyčku kolem centrálního bodu v poloměru, někdy dosahujícího 10 metrů. Toto kolísání pólů, nazývané také kolísání zeměpisné šířky astronomové pozorně sledují (byla založena speciální mezinárodní mezivládní komise). Takové malé výkyvy však nemohou způsobit globální změny a nemohou mít vliv na život na Zemi. Jak je však zřejmé, v minulých geologických obdobích

na Zemi opakovaně docházelo k výraznějším posunům pólů i průsečíků osy rotace Země jejím povrchem.

Geofyzik Alfred Wegener, tvůrce teorie kontinentálního driftu (posunu kontinentů p.p.) (v r. 1912) vypočítal, že se po poslední době ledové Severní pól nacházel v samém středu Grónska, 15 stupňů na jih od místa, kde se nachází dnes. Z pozdějších studií je třeba zaznamenat výsledky získané americkým geofyzikem Allenem O'Kellym, který po rozboru průběhu poslední doby ledové dospěl k závěru, že v tomto období se pól nacházel na ostrově Aklatok v Hudsonově zálivu, oddělujícím poloostrov Labrador od Baffinova ostrova v bodu, jehož zeměpisná šířka je nyní 60 stupňů.

Tyto poznatky snadno vysvětlují dominanci chladného klimatu na území, ke kterému patřilo Grónsko, část Severní Ameriky a Evropy. Současný pól se nacházel blíže k okraji této oblasti a Verchojansk na severo - východní Sibiři, současný „pól chladu“, byl původně ve vzdálenosti 5800 km od geografického pólu, tedy o 3300 km dále než nyní. Ležel v mírném klimatickém pásmu na 37 stupních zeměpisné šířky, tedy tam, kde se v současnosti nachází Střední Čína, Turecko nebo Sicílie.

Oblast severo - východní Sibiře, dnes pokrytá tundrou a ležící v oblasti věčně zmrzlé půdy během doby ledové v Evropě a Severní Americe měla evidentně bujnou vegetaci a byla obývána širokou škálou „předpotopních“ zvířat, včetně obrovských mamutů a nosorožců.

Je možné, že se kosmické těleso ohromných rozměrů (podle Muka - „asteroid A“, podle Kamenského - část jádra Halleyovy komety) srazilo se Zemí, v důsledku čehož se Země posunula o 30 stupňů ve směru působení vnější síly.

Takový předpoklad vysvětluje, proč došlo ke změně klimatu, o níž legenda o Phaetonu říká, že „sněhy tály na nebeských vrcholcích; kde se dříve řítily bouřlivé řeky - byla nyní ledová bílá skořápka a obyvatelé dalekého severu, zahaleni do kožichů pocítili nečekané mimořádné horko“.

Země není úplně homogenní (pevné) těleso. Vlivem odstředivých sil má tvar elipsoidu, zploštělého směrem k pólům. Změna polohy osy otáčení způsobuje přesuny mas hmoty planety. Je samozřejmé, že Země po takové katastrofě přijala nový tvar. Pokud se po katastrofě rovník, kde má Země největší poloměr přemístil o 30 stupňů jižněji než nyní, do Atlantiku vpadla vlna vodstev a setkala se s vlnou, která přišla ze severních oblastí. Prostý výpočet ukazuje, že poloměr Země (vzdálenost od středu Země po její povrch) byl na rovníku o 5000 km větší, než na 30. stupni zeměpisné šířky. Minimálně stejnou výšku měla i první oceánská vlna vod. Mohla zatopit nejen Atlantidu, ale i níže položené oblasti Ameriky a Evropy a vracejíce se skrz Gibraltarský průliv do Středozemního moře, a aniž by to odporovalo Platónovi, dosáhla břehů Řecka.

Formování nového zemského elipsoidu nutně vedlo k vážným horizontálním i vertikálním pohybům kontinentů, doprovázených mocnými otřesy i erupcemi vulkánů. Zemskou atmosféru zahltil sopečný popel a plyny. Tak jako v roce 1902 po explozi sopky Mount Pelée na Martiniku ve Varšavě poklesla intenzita slunečního svitu o 20% (Vl. Gorczyński). Následky chrlení vulkánů po srážce vesmírného objektu se Zemí mohou být apokalyptické. Je zcela možné, že v některých oblastech po řadu měsíců vládla tma.

Chemická analýza plynů, objevených se po erupci sopky Mount Pelée prokázala přítomnost vodíku, oxidu uhličitého, uhlovodíkových sloučenin a argonu. Takovýto jedovatý mrak znamená smrt pro lidi, živočichy i rostliny.

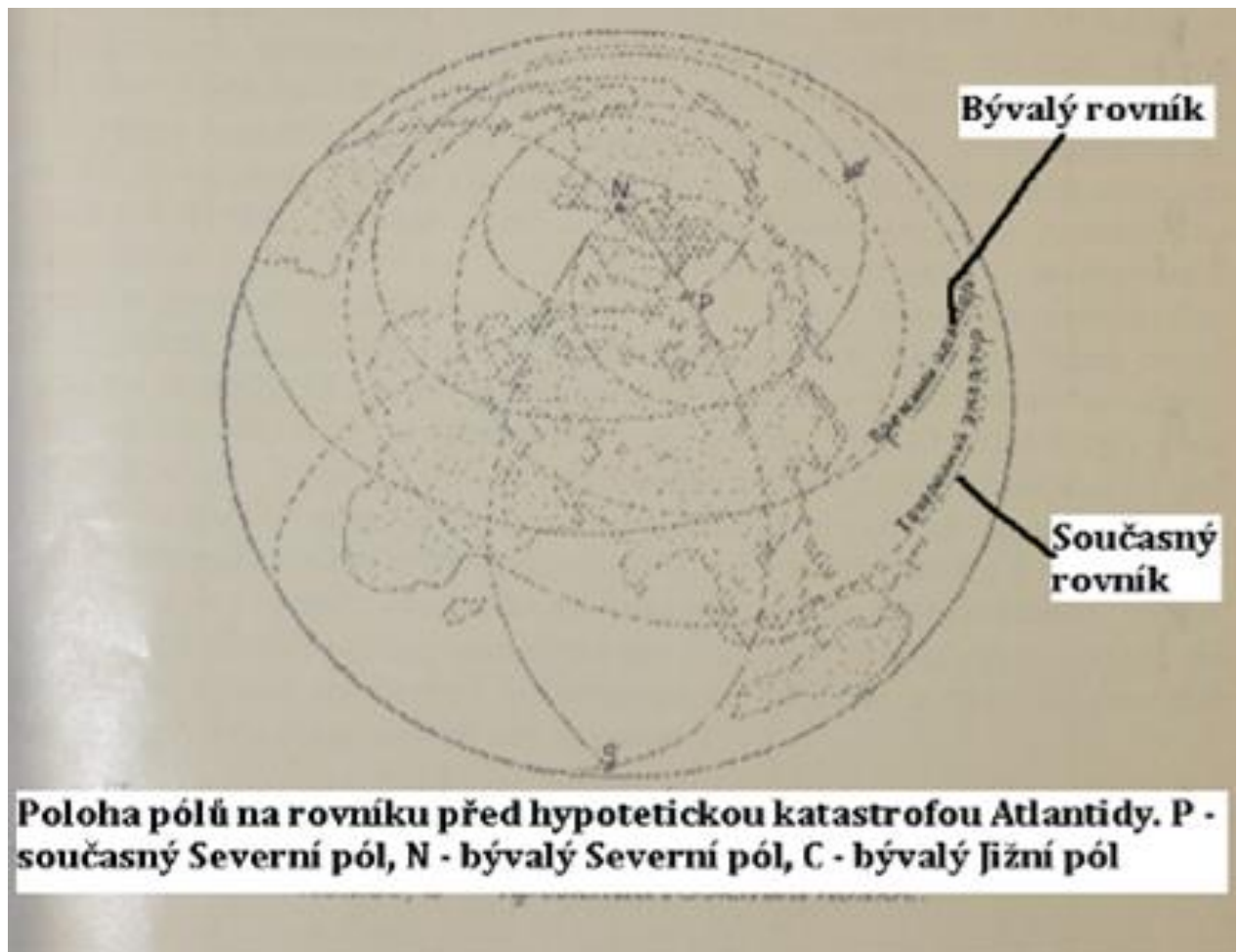
Prach v atmosféře způsobuje kondenzaci vodních par, což má za následek déšť. Odtud bezpochyby berou svůj základ tradiční příběhy o potopě, způsobené silnými lijáky. Spolu s vulkanickým popelem vytvořily deště bláto, padající z nebes. Možná právě takto vznikly sedimentární vrstvy spraše, jejichž původ je do dnešní doby nevyjasněn.

Mukova teorie o srážce Země s „asteroidem A“ a hypotéza Kamenského o pádu velkých „kousíčků“ Halleyovy komety na Zemi si navzájem protiřečí, ale obě lze použít při pokusu objasnit 12.000 let starou záhadu.

Tyto teorie jsou ovšem obě stejně nepravděpodobné. Tím více není nutné analyzovat jejich vzájemné rozpory, protože výpočty vzájemné srážky Země a Halleyovy komety ještě nejsou dokončeny a nalézt potvrzení Mukovy hypotézy nelze. V této situaci je teorie o průletu planety „X“ (která je padesátkrát větší než Země) kolem Slunce jednou za 3.600 let **nejvíce věrohodná**.

Vědecké teorie o konci poslední i předchozích dob ledových předpokládají, že změna klimatu probíhala postupně. Ale jak lze vysvětlit původ obrovského hřbitova mamutů v severo - východní Sibiři, který svědčí o náhlé a neočekávané smrti předpotopních gigantů? Mezi místním obyvatelstvem existuje pověra, že žijí pod povrchem jako krtci a na povrch vychází těsně před smrtí. Lovci vyprávěli, že se střetli s živými mamuty. Podobný příběh slyšel pokořitel Sibiře Jermak Timofějevič (okolo roku 1580). Místní obyvatelé se samozřejmě snažili zjistit, proč někdy nacházejí dobře zachovalé mrtvoly mamutů v podobě hor masa, které 12 000 let ležely v permafrostu. Mamuti zřejmě skončili v „ledničce“ dříve, než začal jejich rozklad, který za normálních podmínek začíná během 10 - 12 hodin od skonu. Záhadu jejich smrti je těžké pochopit, pokud vycházíme ze základů hypotézy o postupné změně klimatu v severovýchodní Asii. Proč tito živočichové neutekli dále na jih, zachranivše se tím od ze severu postupujícího chladu? Je evidentní, že to nestihli udělat. Katastrofě totiž nepředcházely žádné průvodní jevy, které by je varovaly, ona je naprosto překvapila. Pokud věříme Mukově hypotéze, mohl by klimatickou změnu na severní polokouli způsobit posun polární „ledové čepice“ v Severním ledovém oceánu asi o 30 stupňů ve směru od Labradoru k ústí Jeniseje. Středem této čepice byl zeměpisný pól, který se přesunul z Hudsonova průlivu na místo, kde se na našich nynějších mapách protínají všechny poledníky geografické sítě. K posunu pólu došlo podél 70. poledníku západně od Greenwiche. Putující na mapě po tomto poledníku v opačném směru překročíme Labradorský poloostrov a nejzápadnější část Atlantského oceánu a nakonec dorazíme na pevninu Jižní Ameriky. Poblíž Bahamských ostrovů narazíme na místo, kde někdy došlo ke srážce „asteroidu A“ se Zemí. Tyto tři body na povrchu Země, které nás tak velmi zajímají - současný geografický severní pól, hypotetický pól a místo dopadu asteroidu nebo komety - se všechny nacházejí na stejném poledníku. Tudíž, vesmírné těleso muselo dopadnout na Zemi tak, aby směr a účinek vnější síly směřoval po tečně k nynějšímu 70. poledníku. Asteroid (nebo část jádra komety) tedy přiletěl relativně dle geografické sítě, spojené s bývalým pólem, ze severozápadu. Na jižní polokouli tedy došlo k vážným změnám. Hypotetický Jižní pól se nacházel v bodě, který ležel oproti ostrovu Aklatok, tedy 25 stupňů od jihozápadního pobřeží Austrálie. Tudíž zde se nacházel střed „ledové čepice“. Zjevně se téměř dostala k pobřeží Austrálie, zatímco jižní cíp Ameriky včetně Falklandských ostrovů a část nynější nejchladnější části světa - Antarktida (Grahamova země), která je nejbližší, vstoupily do subtropického pásma. Rovník zaujímal odlišnou polohu. Procházel Afrikou od ústí řeky Kongo přes vysočiny Habeše po Adenský záliv, a v Asii - od ústí řeky Indus přes Himálaje po ústí řeky Jang-c'-tiang. Filipíny, Mariánské a Marshallovy ostrovy, které nyní leží severně od rovníku se dříve nacházely na jižní polokouli. Rovník procházel přes souostroví

Polynésie, dále v bezprostřední blízkosti Velikonočního ostrova a protínal Jižní Ameriku přibližně na dnešní 30. rovnoběžce a poté se přes ostrov Svaté Heleny vracel zpět k Africkému kontinentu.

Tehdejší nejvyšší vrcholek světa Čomolungma (Everest) se nacházel na samotném rovníku. Symetricky přesně po obou stranách bývalého rovníku se rozkládaly dva hlavní vrcholy Jižní Ameriky – Ojos Del Salado a Aconcagua. Tyto hory, náhodně rozesety po dnešní mapě, označují samy sebou linii maximálního poloměru naší planety před více než 11 000 lety. Vše, co jsme do této doby říkali o změně osy otáčení Země je založeno na stanoveném geofyzikálním faktu posunu „ledové čepice“ za posledních 12 000 let. Podle uznávaných vědeckých teorií posun proběhl postupně. Nálezy zmrzlých mamutích mrtvol však naznačují náhlost přesunu, a protože se časově shodují s datem uvedeným v Platónově příběhu, dovolili jsme si je spojit s událostmi, které se jeví, že způsobily zánik Atlantidy. Nakolik je naše hypotéza pravděpodobná a v čem byla příčina katastrofy, to ukáže budoucnost.

Druhý fakt, který může svědčit ve prospěch „vesmírné“ teorie zkázy Atlantidy vyplývá z analýzy konstrukce egyptských hodin. Egypťané zavedli speciální metodu dělení dnů na 24 hodin, která vešla do historie astronomie pod pojmem rozdělení dnů na „nestejně“ hodiny. Nejprve je den rozdělen na dvě části – denní a noční, jejichž hranicemi jsou východ a západ Slunce, pak se dále den a noc dělí na dvanáct částí - hodin, přičemž délka dne a noci se v průběhu roku neustále mění. Proto měly egyptské hodiny různé

trvání: v létě byly denní hodiny delší než noční a v zimě naopak. V Egyptě nebyly tyto rozdíly tak výrazné jako v Polsku, kde nejdelší den v létě trvá 16 hodin 30 minut a následuje ho nejkratší noc roku trvající 7 hodin 30 minut; taktéž nejdelší zimní noc je 16 hodin 30 minut a nejkratší zimní den má 7 hodin 30 minut. V Evropě rozdělení dnů na nestejně hodiny přináší velké nepohodlí, ale nehledě na to, zachovalo se zde do konce XV století jako dědictví, zanechané Římany a Řeky, kteří se jím řídili dle egyptského modelu.

Nesoulad „nestejných“ hodin je tím silnější, čím více se vzdalujeme od rovníku. V zeměpisné šířce Leningradu je délka letního dne k délce noci ve vztahu 19 ku 5, a v severní části Skandinávského poloostrova za polárním kruhem trvá v létě den 24 hodin a stejně tolik trvá noc v zimě. V tomto ohledu zde ztrácí rozdělení dne na egyptské hodiny veškerý smysl. Na rovníku jej však lze používat bez přestávky po celý rok. Z hlediska délky trvání se zde den vždy rovná noci. V severním Egyptě poblíž delty Nilu je poměr nejdelšího dne k nejkratší noci, nebo jinými slovy, mezi nejdelším a nejkratším dnem 14 ku 10. V jižní části země faraónů je rozdíl mezi denními a nočními hodinami ještě menší; nejdelší a nejkratší dny trvají 13 hodin 40 minut a 10 hodin 20 minut. Pro měření denních a nočních hodin používali Egypťané vodní hodiny, jež jsou zde známy odnepaměti. Podle záznamů v papyrech byl jejich vynálezcem bůh Thovt - nejmoudřejší z egyptských bohů, zajímal se především o počítání času, je považován za tvůrce kalendáře a autora dělení dne na hodiny. Bohužel se do dnešních dnů dochovalo jen pár exemplářů vodních hodin, které však patří především do pozdější doby. Nejstarší z nalezených exemplářů hodin je z chrámu v Karnaku v Horním Egyptě. Jsou z období vlády Amenhotepa II (1415 – 1380 let před n.l.) a jsou uloženy v Káhirském muzeu. Díky šťastné shodě okolností se zachoval také popis hodin tohoto typu jejich tvůrcem, ministrem u dvora Amenhotepa I (1555 – 1534 před n.l.) princem Amenemchetem. Vylepšil hodiny tak, že ukazovaly přesně během celého roku nehledě na dobu trvání hodin v závislosti na období roku. Princ Amenemchet si vysoce cenil své zásluhy na vylepšení hodin a provedl o tom podrobné zápisy, z nichž vyplývá, že hodiny, které vytvořil dříve, byly méně přesné. Pro řadu řešení musel navrtat dno nádoby s vodou otvory tak, aby vždy pouze jeden otvor byl používán pro odpovídající dané období roku. Původní Amenemchetovy hodiny byly vyrobeny ve tvaru květináče a měly ve spodní části pouze jeden otvor. Čas ukazovala hladina vody na důmyslně nakreslené stupnici na vnitřní straně nádoby. Vysvětlující princip fungování svých vodních hodin Amenemchet ukazuje, že poměr délky nejdelšího dne k nejkratšímu byl roven 14 ku 12. Zároveň uvádí, že tyto údaje jsou převzaty z egyptských posvátných spisů. Papyry se záznamy se do naší doby bohužel nedochovaly. Je známo, že tento poměr čísel byl po mnoho staletí kánonem pro egyptské hodiny. Používal se nejen ve vodních hodinách, ale také ve slunečních hodinách, které ukazovaly nestejně hodiny. Poměr 14 ku 12 odpovídá délce letního dne 12 hodin 55 minut a letní noci - 11 hodin 5 minut. Je snadné odhadnout, že takový stav neodpovídal žádnému bodu území státu faraonů, a to ani v období jeho největšího územního rozmachu, nýbrž odpovídal pouze té části na Nilu, která se nachází ve vzdálenosti 1000 km na jih od jižní hranice Egypta.

Profesor Ernst Zinner se ve svém díle „Die Geschichte der Sternkunde“ (Historie Astronomie) (1931) podrobně zabýval nepřesností egyptských hodin, vyplývající z tohoto kánonu a zabýval se tímto nedopatřením i dalšími zdroji chyb. Dále poznamenává, že poměr 14 ku 12 byl výchozím bodem pro všechny návrhy egyptských hodin po celá léta až do dobytí Egypta Alexandrem Makedonským, kdy egyptská kultura podlehla vlivu té řecké. Teprve tehdy se začaly konstruovat hodiny na základě poměru 14 ku 10, což odpovídalo zeměpisné šířce Alexandrie. Egyptští žreci - astronomové si byli dobře vědomi

chyby v principu konstrukce hodinové stupnice, nicméně stejně jako i v případě kalendáře ji z nějakého důvodu nedovolili opravit. Bylo to „posvátné“ číslo, zachovávané tradicí.

Patnáctá rovnoběžka, pro kterou byl kánon 14 ku 12 plně opodstatněný (uzpůsobený), prochází Kapverdskými ostrovy a zemí Mayů. Toto je další fakt, potvrzující spojení mezi dvěma národy, které vytvořily vysokou civilizaci na dvou, oceánem oddělených kontinentech. Ve prospěch tohoto spojení hovoří téměř identický mayský a egyptský kalendář s vysokými roky a pěti „přestupnými“ dny na konci roku. Nicméně slabou stránkou této hypotézy je absence jakýchkoliv mayských hodin. Je známo, že rozdělení dne na hodiny bylo v Mexiku poněkud odlišné: den byl rozdělen na třináct hodin a noc - na devět, i když i zde byl zachován princip "nestejných" hodin. „Nestejně“ hodiny používali i v Japonsku, avšak s výjimkou Římanů, Řeků a těch, kteří od nich později tento vzor převzali, nebyly nikde jinde známy.

Do velké změny klimatu před 12 000 lety se Severní pól nacházel poblíž ostrova Aklatok v Hudsonově průlivu a linie rovníku vedla jinudy než dnes. Podle geografické sítě sestavené v souladu s tímto probíhala 15. rovnoběžka, pro kterou byl egyptský kánon hodin sestaven (nastaven) pouze 75 km jižně od Karnaku, kde byly nalezeny nejstarší vodní hodiny. Ještě blíže, ve vzdálenosti okolo 20 kilometrů se rozkládají nevelká arabská městečka Edfu a El Kab, kde, jak se předpokládá, se v "předhistorických" časech, předcházejících datovaná období panovníků 1. dynastie nacházelo starověké hlavní město Horního Egypta – Nechbet. Pokud tedy předpokládáme, že geografický Severní pól byl v té době v Hudsonově průlivu, pak „kánon“ egyptských hodin odpovídá správnému rozdělení dne pro jižní část Egypta. Jestliže je to pravda, pak se můžeme domnívat, že princip konstrukce egyptských hodin, které se používaly v celé zemi faraonů vznikl právě v Egyptě, a to před přesunem pólů a změnou klimatu, tedy před záhubou Atlantidy.

3.3. Zemětřesení

V mnoha mýtech a legendách o potopě je zmiňováno zemětřesení. Podíváme se tedy na záhubu Atlantidy očima seizmologie.

Při zemětřesení se projevuje energie ukrytá uvnitř Země. Její zásoby jsou plně dostačující na to, abychom nemuseli hledat příčinu zkázy Atlantidy v kosmickém prostoru.

Podle Muka je kosmický potenciál „asteroidu A“ 2 x 10 na devatenáctou kg na m². Zemětřesení je jednou z největších přírodních katastrof, jaké kdy lidstvo mohou postihnout. Na rozdíl od sopečných erupcí k nim dochází nečekaně, bez jakýchkoliv průvodních jevů, které by mohly lidi varovat před nebezpečím. Během zemětřesení v Lisabonu byla část obyvatel půlmilionového města v kostelech – k zemětřesení došlo ve svátek; zemřelo tehdy 50 000 lidí, většina z nich pod troskami kostelů. O pár minut později město zaplavila mořská voda. Zemětřesení zachvátilo nejen pevninu, ale i dno Atlantského oceánu. Ti, jež se ze strachu, že budou ve městě zavaleni troskami vrhli na útěk k pobřeží byli doslova spláchnuti do moře. Historie zná mnoho podobných zemětřesení, která zmařila stovky tisíc lidských životů. V roce 520 bylo zničeno město Antiochie s 250 000 tisíci obyvateli. V roce 1746 se obětí zemětřesení stala Lima, hlavní město Peru, jež pod svými rozvalinami pohřbilo 120 000 lidí. V roce 1906 proběhlo jedno z největších zemětřesení v Kalifornii, které poničilo město San Francisco; objevila se zde trhлина v zemské kůře o délce 435 kilometrů a proběhly horizontální i vertikální přesuny půdy,

dosahující několika metrů. Těmto přesunům nedokázaly vzdorovat ani budovy ze železobetonových konstrukcí.

Takovéto katastrofy jsou povětšinou doprovázeny požáry, což ještě více umocňuje jejich měřítko - tak bylo v roce 1923 zničeno Tokio. Počet obětí tohoto zemětřesení, jež zachvátilo Tokio a Jokohamu převyšoval 100 000 lidí. Podzemní síly silně „pracují“ v některých oblastech Země, zatímco jiné oblasti se jeví jako seizmicky bezpečné, jak je to vyobrazeno na mapě:

Jedna z nejvíce seizmicky aktivních oblastí – kontinentální, zahrnuje Jižní Evropu, Malou Asii, Himálaj, Indii a Indonéské ostrovy, druhá okružuje Tichý oceán a prochází východním pobřežím Asie a západním pobřežím celé Ameriky; a nakonec třetí oblast, která prochází středem Atlantického oceánu. Navíc tato oblast tvoří pás, který se táhne od jižního cípu Severního Ledového oceánu a shoduje se s nejmělkými místy v Atlantiku. Dle mínění mnohých atlantologů se právě zde rozkládala Atlantida. Pro vyjádření síly podzemních otřesů existuje speciální dvanáctibodová stupnice. Jeden stupeň – to je síla otřesu, kterou lze detekovat pouze těmi nejcitlivějšími přístroji. Zemětřesení do síly pěti stupňů včetně nejsou pro člověka nebezpečím. Při pěti stupních se houpají lustry, ale na ulici jsou otřesy sotva znatelné. Lépe to cítí zvířata, která mají v tomto smyslu zřejmě větší sensitivnost než člověk. Při zemětřesení síly 8 stupňů se začínají bortit domy. V budovách, postavených se zesílenou odolností se objevují trhliny, praskají trubky. Při deseti stupních dosahuje rozměrů přírodní katastrofy, zvláště pokud postihne hustě obydlené oblasti. Zemětřesení síly od jedenácti a dvanácti stupňů neničí pouze to, co bylo vytvořeno rukou člověka, ale i to, co vytvořila příroda sama; praská zemský povrch, hrouť se horské svahy

atd. Takové otřesy způsobují nevratné změny krajiny. Zemětřesení, které by mohlo způsobit zkázu, jež by byla svou velikostí srovnatelná se zkázou Atlantidy by muselo být ještě silnější, pokud by však nebylo spojeno s nějakou jinou přírodní katastrofou, jako je sopečná erupce.

Věda rozlišuje tři druhy zemětřesení: tzv. sesuv, vznikající propadem podzemních jeskyní - jedná se o zemětřesení místního charakteru; do druhé skupiny patří otřesy tektonického charakteru - zlomy ve vnitru Země. Do této skupiny patří největší zemětřesení, ke kterému došlo v poslední době v Japonsku a také zemětřesení v Kalifornii. Třetí skupinu tvoří zemětřesení, která jsou doprovázena sopečnými erupcemi. Mají lokální charakter, ale mohou způsobit gigantickou zkázu. Jako příklad můžeme uvést erupci sopky Krakatoa v roce 1883. Tento vulkán se nachází na nevelkém stejnojmenném ostrově v Sundském průlivu mezi ostrovy Jáva a Sumatra. Krakatoa v jazyce domorodců znamená „Tichá hora“. Od roku 1684 nejevila žádné známky života. V dubnu 1883 se však objevily první příznaky její aktivity - bylo slyšet podzemní dunění a z kráteru vycházely obláčky dýmu a popela. Erupce začala 20. května a pokračovala do 27. srpna. Sloup dýmu dosahoval výšky 11 kilometrů a hřmot byl slyšet ve vzdálenosti 15, a poté i 30 kilometrů. Během následujících tří měsíců se průběh erupce několikrát změnil. Na ostrově byly tři vulkány: Rakata, Danan a Perboewatan; poslední dva z nich v srpnu ukončily svou existenci - zmizely v moři. 26. srpna začala nejsilnější erupce. Sloup dýmu a popela z kráteru dosahoval výšky 33 kilometrů a popel zasypal Sumatru i Jávu. Ostrov Krakatoa byl pokryt silnou vrstvou prachu a popela a ponořil se do tmy. Kondenzující vodní páry se smíchávaly s prachem a vytvářely déšť bláta. Okolo 10 hodiny následujícího dne se ozval ohlušující výbuch. Polovina ostrova vyletěla do povětří. V moři se objevil kuželovitý kráter, který vzápětí začaly plnit masy vody, v důsledku čehož vznikla vlna o výšce 38 metrů. Udeřila na sousední ostrovy a spláchnula z nich do moře vše, co se na nich nacházelo: lidi, živočichy i stavby. Bylo zničeno 275 malajských vesnic a zahynulo 36 000 lidí. Dalšího dne se rozhostilo ticho. Erupce vulkánů skončila. V místě, kde se předtím tyčil kráter Danan, vznikla prohlubeň o hloubce 300 metrů. Změnily se i obrysy linie pobřeží. Pod vodou se ocitla část pevniny, která dříve dosahovala výšky 822 metrů. Jižní strana ostrova se rozšířila v důsledku zvednutí mořského dna. Z ostrova o ploše 33,5 čtverečního kilometru zůstala jen třetina. Do povětří bylo vymrštno kolem 18 kubických kilometrů vulkanických produktů, které pokryly okolí do poloměru 500 kilometrů vrstvou popela a jemného prachu.

Hřmot byl slyšet na obrovském území, pokrývajícím patnáctinu zeměkoule až do vzdálenosti 4000 kilometrů a tlaková vlna výbuchu oběhla Zemi sedmkrát, nesouce s sebou poselství o neobyčejném přírodním jevu. Mořská vlna, šířící se rychlostí 570 km/h překročila Tichý oceán a rozbila se o pobřeží Ameriky. Druhá vlna, která šla v opačném směru - na západ - překročila Indický oceán, dále celý Atlantický oceán, objevila se dokonce u břehů Francie a dosáhla východního pobřeží Ameriky. Erupce vulkánů Krakatoa je považována za nejsilnější jev tohoto druhu. Historie však poznamenává, že za poslední dvě století proběhly i další podobné erupce, neméně hrozné svými následky pro lidstvo. V roce 1835 došlo k erupci sopky v Nikaragui. Podzemní otřesy byly cítit ve vzdálenosti 450 kilometrů od vulkánů a hřmot byl slyšet na vzdálenost 2000 kilometrů. Objem materiálu, vyvrženého erupcí do vzduchu se odhaduje na 50 kubických kilometrů, tedy třikrát více, než při výbuchu Krakatoy.

Při sopečnému výbuchu na ostrově Sumbawa (Malajské souostroví) zahynulo 60 000 lidí. Tato erupce, která se stala v roce 1815 probíhala několik měsíců a byla slyšet ve vzdálenosti 1600 kilometrů. Celkem bylo během erupce do vzduchu vyvrženo 150

kubických kilometrů popela. Objem sopečných produktů vyvržených do vzduchu umožňuje vypočítat sílu, kterou vyvinula erupce Krakatoy. Je to $7,2 \times 10$ na sedmnáctou kilogramů na metr čtvereční, což odpovídá silnému zemětřesení.

Připomeňme si slova Platóna o tom, jaké následky způsobila smrt Atlantidy: „proto je zdejší moře nyní nesplavné a neprozkoumané: plavbě brání spousta zkamenělého bahna, které po sobě zanechal osídlený ostrov“.

Dnešní vědě jsou známy následky zemětřesení, víme, které oblasti jsou seizmicky aktivní, vědci mohou provádět složité výpočty, ale zatím nejsme schopni vysvětlit příčiny vzniku vulkánů. Je známo, že jejich aktivita je způsobována přesuny hmoty uvnitř Země, ale nevíme přesně, čím jsou tyto přesuny vyvolávány.

Existují materiální důkazy pravděpodobnosti hypotézy o seizmické povaze katastrofy, která postihla pozdní Atlantidu. V roce 1898 došlo uprostřed Atlantického oceánu severně od Azor k přerušení telegrafního kabelu. Při pokusu vyzvednout kabel na hladinu byly vyloveny různé předměty, včetně kusu ztuhlé lávy, který byl po staletí v hloubce více než 2000 metrů. Tento fragment byl spolu s dalšími úlvy přivezen do Paříže a umístěn v muzeu Důlního institutu. O deset let později francouzský geolog Pierre Termier analyzoval tento fragment a zjistil, že se nepochybně jedná o kus sopečné lávy. Protože byl vyloven ze dna oceánu, musely v této jeho části kdysi existovat aktivní sopky. Struktura tohoto kousku však vypovídá, že přechod lávy z ohnivě - kapalného stavu do pevného skupenství nenastal ve vodě, ale na vzduchu. Tudíž když láva vychlázala, nacházel se kráter vulkánu nad úrovní moře. Vylovený kousek dovoluje přibližně stanovit časové období, kdy došlo k erupci vulkánu ve středu Atlantického oceánu. Patří totiž mezi tzv. tachylity – což je jeden z druhů sklovitého čediče, který se ve vodě rozpadá.

Terme poznamenává, že období úplného rozpadu tachylitu je 15 000 let. V tom případě, pokud by erupce vulkánu proběhla později než je délka tohoto období, tak by po tachylitu nezůstaly žádné stopy. Tudíž erupce proběhla ne dříve, než je toto období, ale, dle mínění Termeho, přesně v období, které odpovídá hypotetickému datu katastrofy Atlantidy, daného nám Platónem.

Průzkumem dna Atlantického oceánu se zabývalo několik expedic. Je jasné, že jejich cílem nebyly nálezy ze ztracené Atlantidy, nýbrž jejich úkolem bylo spíše měření hloubky, ale odebírali i vzorky půdy ze dna, měřili teplotu vody, mořské proudy a také prováděli seismologické studie. První byla expedice anglické lodi „Challenger“, která v letech 1872 - 1876 měřila hloubku Atlantiku na trase z Gibraltaru přes Kanárské ostrovy, Kapverdské ostrovy, Azory až po Bermudy, přičemž proplula asi 8000 mil provádějíc sondáž, v níž bylo na 370 bodech zjištěno, že na dně Atlantiku jsou hory.

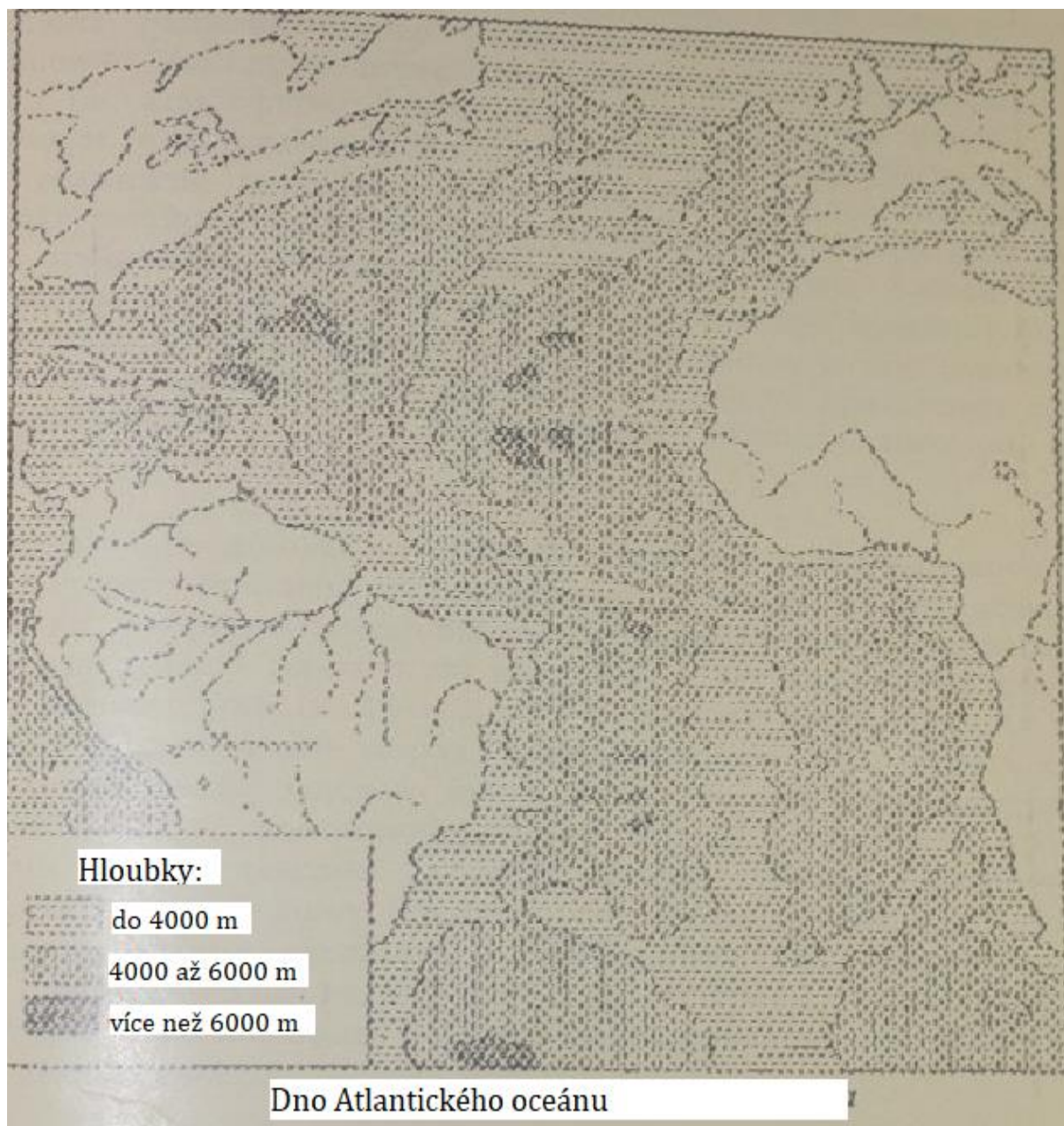

V následujících letech byly organizovány podobné expedice, a to s anglickou lodí „Hydra“, americkými „Delfín“ a ...

(další strana – strana 28 na skenu chybí, p.p.)

...(pokračuje strana 29, p.p.):

...Jekatěrina Hagemeister přišla s hypotézou, že teplé mořské proudy změnily směr k Arktidě a uspíšily tání ledovců díky potopení se pozdní Atlantidy.

Zajímavé výzkumy se taktéž prováděly pomocí metody určování radioaktivního uhlíku. Tato metoda se používá k určení stáří vykopávek organického původu – pozůstatků živočichů a rostlin. Jak je známo, každý živý organismus obsahuje uhlík, jehož jeden izotop, radioaktivní izotop C 14 je charakteristický dobou svého rozpadu: po 5760 letech ho zůstává polovina. Atmosféra kolem nás obsahuje jisté množství uhlíku ve formě oxidu uhličitého. Její součástí je i tento radioaktivní izotop. Všechny živé organizmy přímo či nepřímo přijímají uhlík ze vzduchu, díky čemuž se v nich uchovává takové procento tohoto radioaktivního uhlíkového izotopu jako v atmosféře. Poměr mezi množstvím izotopu C14 a celkovým množstvím uhlíku v atmosféře Země se po mnoho staletí nemění (nebo se mění jen ve velmi malém množství). V okamžiku smrti přestává organismus přijímat uhlík z atmosféry a v důsledku jeho rozpadu se jeho množství v něm zmenšuje. Množství uhlíku C14 v nalezených organických pozůstatcích nám tímto dává možnost určit, kolik let uběhlo od jejich „úmrtí“. Touto metodou se určuje věk nalezených kosterních pozůstatků nebo ohořelého dřeva z krby atd. Přesnost této metody **nepřesahuje 5 %**. A takováto metoda byla užita při určování stáří (výše zmíněných) nálezů ze dna Atlantického oceánu.

Existují svědectví o nálezích v oblasti Mexického zálivu. Vzorky ze dna byly odebrány v různých hloubkách. Byly v nich nalezeny lastury, ze kterých se především skládá mořské dno. V závislosti na hloubce mají různé rozměry a náleží k různým živočišným druhům. Metoda C14 umožňuje stanovit jejich stáří. Pokud máme představu o životním stylu daného životního druhu, lze určit, jaká byla v té době teplota moře. Srovnání s aktuální teplotou pomáhá vysledovat změny, které se v této části oceánu odehrály. Omezené materiály neumožňují dělat rozumné závěry, podobná výzkumná metoda však umožní v příštích letech osvětlit záhadu zánichy hypotetické Atlantidy. Bylo zjištěno, že teplota mořské vody v Mexickém zálivu se změnila před více než deseti tisíci lety.

Nejlepším důkazem existence Atlantidy by byl samozřejmě nález jakéhokoliv nástroje, domácího předmětu nebo lidskou rukou opracovaného kamene na dně Atlantického oceánu. Hledání takového předmětu v rozlehlých prostorách Atlantiku s průměrnou hloubkou 3000 metrů – to je velmi obtížný úkol. A přesto byl objeven předmět, jež může být „důkazem“ existence Atlantidy. Jedná se o článek tenkého měděného řetízku, nalezený v bahně poblíž ostrova Santa Maria, jež je součástí Azorských ostrovů, který člen expedice „Albatros“ H. Peterson považuje za součást výtvaru klenotníka z Atlantidy.

Každý ví, že zvířata lépe než člověk předvídají zemětřesení. Mají lepší druhovou paměť na minulé časy než lidé. Mluvíme zejména o úhořích, kteří, jak se zdá, si udržují vzpomínku na Atlantidu, která byla zjevně jejich vlastí. Záhada úhořů je stará jako samotná záhada Atlantidy a potkal ji podobný osud. Jako první na úhoře upozornil Aristoteles, který zjistil, že v našich vodách se vyskytují pouze úhoři ženského pohlaví. Ještě nedávno se tvrdilo, že se úhoři rodí živí a na svět je přivádějí samice různých druhů ryb. Teprve před několika desítkami let bylo zjištěno, že úhoř prochází různými fázemi - z vajíček se líhnou larvy, které se postupně mění na labužníkům dobře známé hadovité ryby. Úhoři hádanku rozluštil až v roce 1904 dánský ichtyolog I. Schmidt. Ukázalo se, že se úhoři líhnou z jiker v Sargasovém moři, jihovýchodně od Bermud. Je to nejteplejší část Atlantského oceánu: teplota vody v hloubce 400 metrů je 17 stupňů Celsia. Úhoři milují teplo a slanou vodu. Jejich larvy jsou průhledné. Příroda je takto chrání před dravci. Rostou velice pomalu, ve druhém roce života dosahují délky sotva 5 centimetrů. V této době začínají pout' na východ, k břehům Evropy, unášeni Golfským proudem. Tato cesta jim trvá rok, někteří se během ní nepochybně stanou obětí predátorů, ale zbytek do příplutí do ústí evropských řek přežije. Zde se bratři rozcházejí se sestrami – zástupci mužského pohlaví zůstávají v moři a do řek vplouvají pouze mladé samičky. V té době jsou ve věku tří let - zůstávají v řekách až do pěti let a poté, co dospějí se vracejí do moře, aby se setkali se zástupci opačného pohlaví. Od této chvíle začíná nové „předsvatební“ putování úhořů. Období páření probíhá v Sargasovém moři. Dospělé samice snesou jikry a zrodí se nové pokolení. Proč úhoři putují do Evropy? Ukazuje se, že potřebují sladkou vodu z řek proto, aby se larvy mohly přeměnit na úhoře. Samice plují nahoru proti proudu v řekách, samci zůstávají poblíž ústí řek v moři. Proč se ale úhoři vydávají ze západní části Atlantického oceánu od břehů Ameriky, která je také bohatá na sladkovodní řeky, na tak dlouhou cestu k Baltskému a Středozemnímu moři a vystavují se po cestě nebezpečí sežrání dravci? Na tuto otázku neměl odpověď ani Schmidt, ani nikdo další z ichtyologů. Odpověď na tuto otázku znají pouze atlantologové. Dle jejich mínění byl Golfský proud před tisíci lety teplým mořským proudem, vinoucím se kolem Sargasového moře mezi Amerikou a Atlantidou. Tato oblast byla „životním prostorem“ úhořů. Nepotřebovali se vydávat na daleké mořské cesty. Malé larvy trávily v dětských hrách šťastné chvíle a Golfský proud je unášel k ústím řek Atlantidy, k Antilským ostrovům a k pobřeží Severní, Střední a Jižní Ameriky. Po pobytu ve sladkých vodách nemusely mladé samice absolvovat nebezpečnou

a dlouhou cestu zpět. Když opustily řeky, znovu vpluly do teplého mořského proudu, který je stejně jako poprvé donesl k cíli, jen s jedním malým rozdílem - v dětství se musely držet vně kruhu opisovaného Golským proudem a pak musely mířit do jeho středu. Vždy je ale Golský proud zanesl do Sargasového moře, kde měly zplodit potomstvo. Po zániku Atlantidy se vše změnilo. Golský proud přestal obíhat Sargasové moře, nyní míří k severu k pro ně novému, pro nás Starému Světu. Čili úhoři si nevybrali Evropu jako místo, kde by dospívali, ale směřuje je tam Golský proud. Jedno jeho rameno se vlévá mezi Herkulovými Sloupy do Středoziemního moře, druhé úžinou mezi kontinentem a Britskými ostrovy žene teplé vody k Baltu.

V posledním desetiletí (*Zpráva byla vypracována v roce 1983, p.p*) byl Severní Atlantik studován mnoha oceánografickými expedicemi různých zemí, zvláště zajímavá byla sovětská expedice na lodi „Michail Lomonosov“ a americká výprava na lodích „Atlantis“, „Vima“ atd. Výsledky těchto expedicí potvrdily existenci ohromné podmořské hornaté země - Severoatlantického hřbetu - a shromáždily významný a závažný materiál ve prospěch možnosti dřívější existence pevninských oblastí v této oblasti Atlantiku, což dává právo identifikovat je jako Atlantidu. Na výběžcích podmořského hřbetu se nacházejí podmořské hory Big Meteor Bank a hora pojmenovaná po plavidle "Atlantis" (s plochým vrcholem). Poslední americká oceánografická expedice našla asi tunu podivných vápencových disků, jejichž studium vedlo k závěru, že podmořská hora byla před 12 000 lety ostrovem.

3.4. Hörbigerova kosmogonická teorie

V roce 1913 vědecký svět poprvé uslyšel o nové kosmogonické teorii vídeňského inženýra Hanse Hörbigera. V historii astronomie XX století je známa jako „Welteislehre“ - „Teorie kosmického ledu“. V žádném případě se však netýká minulých dob ledových na Zemi. Hovoří se v ní o ledu ve vesmírném prostoru. Vesmír je dle mínění Hörbigera vyplněn miniaturními krystalky zmrzlého vodíku. Tato teorie si našla přívržence mezi některými atlantology a jejím hlavním zastáncem byl již dříve zmíněný Bellami. Hörbiger nebyl atlantolog a nespojoval svou teorii s problematikou Atlantidy. Snažil se vysvětlit mechaniku vzniku vesmíru. Jeho teorie ale překvapivě dobře odhaluje příčinu katastrofy Atlantidy a potvrzuje některé mýty, zejména mýtus o proselenidech. Podle Hörbigerovy teorie měla Země ve své historii několik měsíců.

Hörbiger tvrdí, že nebeská tělesa naší Sluneční Soustavy obíhají kolem Slunce po mírně odlišných drahách (než vyplývá z klasické teorie, která předpokládá, že ve vesmíru vládne vakuum), protože se při svém pohybu setkávají s odporem. Tento odpor je neměřitelně malý, ale stačí na to, aby se planety pohybovaly ne po uzamčené křivce, ale po spirále. S každým oběhem se planeta pohybuje po menší oběžné dráze - jako gramofonová jehla na desce - a jednoho dne bude nevyhnutelně muset spadnout do Slunce. Pro planety s velkou hmotností je pohyb po spirále směrem k centru zanedbatelný. Podle Hörbigerovy teorie síla setrvačnosti (hmotnějších planet, p.p) překonává odpor prostředí a menší planety se pohybují rychleji ke svému konečnému cíli a nedosáhnou ho pouze tehdy, pokud na své cestě potkají některou z velkých planet a stanou se jejími oběžnicemi. To se nejednou stalo i Zemi. Před více než 10 milióny lety, v tzv. třetihorách měla Země takovou oběžnici, která kolem ní obíhala po stále se zmenšující se orbitě, až se rozpadla na kusy a dopadla na Zemi. Než se tak stalo, došlo na Zemi k mnoha katastrofickým událostem.

Například - obrovské přílivy, jelikož satelit obíhal velmi blízko Země. Ale doba oběhu tehdejšího měsíce byla velmi krátká. Dle Hörbigerova tvrzení tato oběžnice v určité době oběhla kolem Země v průběhu jednoho dne. Jeden měsíc trval pouhých několik dní. Zemský souputník se v té době nacházel ve vzdálenosti rovnající se velikosti 7 poloměrů Země a protože ji obíhal ve směru, který se shodoval s jejím rotačním pohybem, byl na nebeském pozadí viditelný stále na stejném místě. Vlivem přitažlivých sil se měnil tvar Země, nabrala tvar vejce či hrušky, obráceného užší částí k oběžnici. Na straně, která byla obrácena k satelitu, se shromáždilo více vody než na pólech. Atmosféra byla koncentrována hlavně na této straně, zatímco oblasti pólů byly pokryty tenčí vrstvou vzduchu. Dle Hörbigerova k rozpadu oběžnice na části došlo v době, kdy jeden její oběh kolem Země trval 3 hodiny 30 minut ve vzdálenosti menší než dva zemské poloměry. Katastrofu však nevyvolal jen pád jejích úlomků. Masy vody, osvobozeny od její přitažlivosti se pohnuly z tropických oblastí, aby rovnoměrně pokryly zemský povrch. To ve svém důsledku způsobilo snížení mořské hladiny v oblasti rovníku o 5000 metrů, přemístění mas vzduchu směrem k pólům a konec doby ledové. Na Zemi poté zavládl klid a nic nenarušovalo život lidstva. To však netrvalo dlouho. V blízkosti Země se objevilo nové nebeské těleso. Byla to planeta Luna, větší než její předchůdce, ale menší než Země samotná. V Hörbigerově teorii, stejně tak jako i v klasické mechanice silnější diktuje svou vůli slabšímu, takže Luna podlehla gravitačnímu vlivu Země a od té doby je její novou oběžnicí, kterou nazýváme Měsíc. Začaly přílivy. Z polárních oblastí se směrem k rovníku valily vlny výšky 3000 metrů, které na své cestě zalily souše, včetně ostrovní oblasti území Atlantidy. Nad vodní hladinou zůstaly jen její horské výšiny, které se dnes nazývají Azorské ostrovy.

3.5. Základní teorie o původu Luny – Měsíce

Všechny v současnosti existující teorie o původu Měsíce, pokud je budeme sledovat optikou výzkumů německých vědců vědecké společnosti SS Ahnenerbe by měly být odstaveny „na vedlejší kolej“, jelikož neukazují jasný obraz původu Měsíce. Nicméně spolehlivý vědecký důkaz o jeho původu stále není k dispozici. Existující teorie můžeme rozdělit na tři skupiny: podle nejstarší z nich, předložené Laplaceem a později vylepšené Jeanem, Kuiperem a Fesenkovem, Měsíc vznikl současně se Zemí. George Howard Darwin, syn tvůrce známé teorie o původu člověka Charlese Darwina je autorem druhé teorie. Dle jeho mínění vznikl Měsíc odtržením části svrchní vrstvy Země v době, kdy se nacházela v polokapalném skupenství. Nicméně tuto teorii Darwinova syna, stejně jako teorii jeho otce o původu člověka lze těžko přiřadit k jakkoliv hodnověrným. V nynější době se astronomové přiklánějí k třetí teorii – teorii „zachycení Měsíce“, formulovanou Alphenem (1946) a O. Schmidtem. Vědci se však vzájemně neshodují v pohledu na detaily mechaniky tohoto jevu a v názoru na dobu, kdy k tomu mělo dojít. Dle mínění jedněch se tak stalo v době, kdy se obě tělesa nacházela v polotekutém stavu, druzí tvrdí, že „záchyt“ proběhl v době, kdy byly planety čerstvě utvořeny. Hlavní chyba je podle názoru specialistů BRB ve výpočtech celkové průměrné hustoty Země i dalších nebeských těles, jelikož průměrná hustota pevné vrstvy Země s přihlédnutím ke koeficientům průměrné hustoty žuly, čediče a kapalného čediče, tvořících posloupanost pevné vrstvy Země (dle Ahnenerbe) je rovna 2544 kg/m^3 .

Ani jedna z teorií, kromě té vědců z Ahnenerbe neukazuje přesné datum vzniku Měsíce a o to méně přiřazuje jeho „záchyt“ k nedávným dobám, jako to dělá Hörbiger.

Podle materiálů Ahnenerbe Teorie vzniku Měsíce neočekávaně nachází své potvrzení v rozvalinách Tihuanaca.

Rozvaliny tohoto města na břehu jezera Titicaca v Jižní Americe byly záhadou pro obyvatele Peru Inky při objevování Ameriky. Až donedávna vzdorovaly objasnění podivné skulptury a ornamenty na "Bráně Slunce" v Tihuanacu, vytesané z obrovského balvanu a zachovalé v poměrně dobrém stavu. V jejich horní části je pás s řadou hieroglyfů. Pokusy o rozluštění těchto znaků podnikli němečtí badatelé Arthur Posnansky a Edmund Kiss, kterým se nakonec podařilo tento starověký text přečíst. Dle těchto vědců ornamenty představují lunární kalendář, který je nejstarší na světě. Kalendář obsahuje dobu, kdy se Země otáčela kolem své osy mnohem pomaleji než nyní, jednou za 30,23 hodin. Jelikož období zemského oběhu nemohlo doznat výrazných změn, provedla Země během roku 290 otáček kolem své osy. Tedy v době, kdy byl v Tihuanacu vytvořen lunární kalendář měl pozemský rok 290 dní a byl rozdělen na 12 měsíců – každý po 24 dnech se dvěma „vyrovnávacími“ dny. V teorii Posnanského a Kisse je pro každý znak v kalendáři vysvětlení. Den měl přibližně 30 „hodin“. Jeden měsíc, tedy období mezi dvěma po sobě jdoucími úplňky, trval jen 19,5 „hodin“ a byl tedy kratší než jeden den. Tato doba souvisí s dobou oběhu Měsíce kolem Země a rotací zeměkoule kolem své osy. V kalendáři na "Bráně Slunce" je určitý počet opakujících se znaků, které, jak vysvětlili Posnansky a Kiss, představují symbol pro zatmění Slunce. Analýza kalendáře ukazuje, že zatmění byla tehdy neuvěřitelně častá - každých 24 dní a stávala se 19 krát za rok. Dle výpočtů vědců se disk Měsíce zdál 14 krát větší než je nyní a vzdálenost Měsíce od Země byla pouhých 5,9 poloměru Země. Teorii kalendáře z Tihuanaca publikoval Kiss v roce 1937 až poté, co Hörbiger zemřel (v roce 1931). Přibližně stejné údaje však uvedl Hörbiger už v roce 1927, aniž by cokoliv věděl o kalendáři na „Bráně Slunce“. Lze tedy vidět nečekanou shodu závěrů vyplývajících z „Welteislehre“, závěrů Kisseho a nezávisle na nich i závěrů specialistů z Annenerbe, že v důsledku restrukturalizace vnitřního planetárního kruhu Sluneční Soustavy, ke které došlo před 1.5 mil. lety v důsledku zkázy planety Ikar, která obíhala na místě nynějšího Pásu asteroidů, Země, která změnila svou oběžnou dráhu získala nový satelit - Měsíc, který dříve obíhal okolo zaniklé planety Ikar, zatímco obě původní oběžnice Země (*Pel a Faeton, p.p.*) byly zničeny v důsledku kosmické katastrofy. Lunární kalendář z Tihuanaca vysvětluje pohyby Měsíce kolem Země v období mezi katastrofou, ke které došlo před 1,5 miliony lety a zkázou rané Atlantidy, ke které došlo před 850 tisíci lety, po níž začala Země obíhat kolem Slunce po nyní nám známé trajektorii. Tihuanaco se nachází na břehu jezera Titicaca, v kotlině obklopené horami. Na úbočích těchto hor jsou snadno rozeznatelné stopy bývalého břehu jezera. V dávných dobách jezero zabíralo mnohem větší plochu, než je tomu nyní. Spojení stop na protějších březích s nynější úrovní hladiny nám ukazuje, že hladina vody v jezeře byla kdysi umístěna výše, než je současná úroveň. Rozdíl je 300 metrů na vzdálenosti 620 kilometrů. Pomocí těchto čísel je možné určit, jak se tehdy linie horských vrcholů stejné výšky nacházely na povrchu Země v této části Ameriky. Rozborem umístění těchto linií docházíme k závěru, že Andy v okolí Tihuanaca byly ostrovem v oceánu, jehož hladina dosahovala výšky současné hladiny jezera Titicaca, tedy hladina oceánu byla o téměř 4000 metrů výše. Tento ostrov byl Bellamym nazván Andinia, což se shoduje s Hörbigerovou teorií: takové úrovně podle jeho názoru dosáhl oceán během existence předchozího satelitu, který obíhal Zemi ve vzdálenosti několika poloměrů Země. Stopy někdejšího břehu jezera Titicaca by tedy byly „hmatatelným“ důkazem správnosti „Welteislehre“ a závěrů badatelů z Ahnenerbe, stejně

tak jako kalendář na „Bráně Slunce“, jež byl vytvořen neznámým autorem by měl být uznávaným dokumentem s přesně stanoveným časovým obdobím, kdy se objevil Měsíc.

§ 4. Možné varianty záchrany.

Záchrana části kulturního dědictví civilizace a lidstva v případě vzniku globálních a kosmických katastrof by měla být založena na zásadě, že odděleně, tím spíše samostatně - nikdo nepřežije. V případě vzniku reálného nebezpečí pro lidské životy (jak je popisováno v materiálech Ahnenerbe) při průletu okolo Země planety, která je 50 krát větší než Země, kdy se na Zemi musíme dívat jako na hmotný objekt, nacházející se v gravitačním poli planety „X“; tato situace vyvolá v lepším případě zemětřesení, záplavy a posun zeměpisných pólů, v tom horším může Země přejít na jinou oběžnou dráhu blíže ke Slunci, což znamená, dle našeho mínění, šanci pro záchranu ne více než 1 % populace lidstva. Během toho bude zcela zničena s celým svým živočišným i rostlinným životem zemská biosféra a budou potřeba desítky tisíců let, aby se na Zemi opět objevily rostliny a živočichové a částečně se tím obnovily zdroje potravin. Při tomto scénáři se lidem ukazuje možnost přežití vysoko v horách v jeskyních, nebo ve velkých podzemních dutinách či katakombách, předem vybudovaných, se zásobami vody a jídla na minimálně 5 let. Takové objekty, vybudovány v horách nebo v podzemí, jež by mohly pojmout 1 milion lidí na dobu více než 5 let, v SSSR neexistují.

V současné době probíhají určité práce na pozorování velkých kosmických těles ve struktuře Sluneční Soustavy a vyvíjejí se supervýkonné satelitní teleskopy, vybavené infračervenými elektromagnetickými senzory schopnými pozorovat pohyb takových těles na miliony kilometrů. Nehledě na určité ekonomické potíže drží stráž Krymská astrofyzikální observatoř, jejíž specialisté objevili osm procent dosud známých planetek. Observatoř Palomar ve Spojených státech zavádí specializované programy PACS a PCAS k hledání obřích asteroidů a planet, které přesahují vnitřní kruh sluneční soustavy a obíhají kolem Slunce v intervalech několika tisíc let. V současnosti je známo více než tisíc asteroidů, které se periodicky přibližují k Zemi. Bylo zjištěno, že kolem 160 kosmických těles, která měří asi 1 kilometr, protíná při svém pohybu po trajektorii oběžnou dráhu Země a 125 z nich je považováno za „potenciálně nebezpečné“. Každý rok je v hlubinách vesmíru objeveno sto až dvě stě dříve neznámých malých objektů a existuje pádný důvod se domnívat, že tato „černá listina“ bude podle moderních odhadů narůstat a celkový počet asteroidů protínajících oběžnou dráhu Země může dosáhnout jednoho a půl tisíce. Podle výpočtů našich specialistů proletí v prosinci 2001 kolem Země poměrně velký asteroid ve vzdálenosti asi 1,5 milionu kilometrů.

Hledáním asteroidů, velkých vesmírných těles s písmenem „X“ (neznámých planet), určováním parametrů jejich drah a sestavováním databáze se v současnosti zabývá asi 70 pozemských observatoří. Vědci se ne bezdůvodně domnívají, že toto množství nestačí k zajištění vnější bezpečnosti Země.

V září 1982 zvláštní skupina pro studium mimozemských vesmírných objektů, vytvořená britskou vládou, zveřejnila zprávu o programu hledání nebeských těles, která představují potenciální hrozbu pro Zemi. Bylo doporučeno postavit nový výkonný teleskop, který by umožňoval nepřetržité pozorování komet a asteroidů. Předpokládá se, že na ostrově Sardinie v Itálii začne v roce 2000 stavba lokátoru asteroidů.

Pro odhalování velkých kosmických těles je třeba silné optické teleskopy. Účinnost rádiových systémů je nepřímo úměrná čtvrté mocnině vzdálenosti k objektu, proto je vhodné používat úzce zaměřené radioteleskopy a lokátory ani ne tak pro vyhledávání, ale spíše pro studium již detekovaných objektů, stejně jako pro kontrolu jejich trajektorie. Možnosti takových systémů v pozemských podmínkách však nejsou zdaleka neomezené. Rozlišovací schopnost optických dalekohledů je výrazně omezena atmosférou planety. Jejich účinnost prudce klesá v obdobích úplňků a při zatažené obloze se stávají jednoduše nepoužitelnými. Navíc detekce malých těles přibližujících se od Slunce je pomocí pozemních prostředků z principu nemožná. Průměr radarové antény, která by poskytla přijatelný rozsah pozorování by byl i při dnešní moderní výrobní i materiálové základně desítky kilometrů. A protože měření trajektorie zahrnuje neustálé sledování ohrožujícího objektu, nelze to udělat s jednou anténou, protože se Země neustále otáčí. Navíc záření takového lokátoru by znemožňovalo fungování jakýchkoliv radioelektronických zařízení v jeho blízkosti (a to až na několik desítek kilometrů) a znamenalo by i smrt každého živého tvora, který by mu byl vystaven.

90 % asteroidů se nachází v těsné blízkosti Země na oběžné dráze, která leží mezi drahami Marsu a Jupiteru. Asteroidy, stejně jako ostatní planety a kosmická tělesa Sluneční Soustavy obíhají určitou rychlostí, ale pokud rychlostí 3 km/s vnikne do Sluneční Soustavy planeta, jejíž má obvod rovníku 2 000 000 kilometrů, která se otáčí proti pohybu všech kosmických těles Sluneční Soustavy ve směru hodinových ručiček, tak to způsobí elektromagnetický chaos a desítky asteroidů, meteoritů a komet, jejichž rotace bude narušena, se rozptýlí do různých směrů a nejméně 10 % jejich celkové hmotnosti pravděpodobně dopadne na Zemi.

Většina planetek Sluneční Soustavy byla objevena fotograficky podle stop, které zanechaly na pozadí hvězd. Pokud je objekt na kolizní dráze a pohybuje se prakticky podél zorného pole pozemského pozorovatele, pak se detekce takových těles, vzhledem k blízkosti jejich zdánlivé úhlové rychlosti k nule stává problematickou - v žádném případě ani teleskop programu Spacewatch, ani Krymská astrofyzikální observatoř takové objekty nemohou zpozorovat. Pokud by se náhodou povedlo odhalit takový asteroid nebo meteorit, tak by byly parametry jeho dráhy definovány pozemními prostředky s opravdu velkými odchylkami. V tomto případě hovoříme o ojedinělých případech odhalení nebezpečných vesmírných těles, která mohou ohrozit civilizaci Země. Pro řešení úkolů GSKZ je kromě stávajících a budovaných pozemních observatoří nutné vytvořit vesmírná pozorovací zařízení. Například projekt systému pro sledování nebezpečných objektů v blízkém prostoru Země, vyvinutý v nevládní organizaci, pojmenované po S.A. Lavochkinovi, počítá s přítomností vesmírného segmentu (zařízení) v kosmu, který bude zahrnovat několik zařízení vybavených teleskopy. Předpokládá se jejich použití na vysoce eliptických a geostacionárních orbitách. Tím bude dosaženo vyšší přesnosti určování vzdálenosti k vesmírnému tělesu ve srovnání s pozemními pozorovacími prostředky a prostředky na nízkých oběžných drahách a také bude výrazně sníženo rušení způsobované „kosmickým smetím“. Kromě výstavby speciálních kosmických lodí projekt uvažoval i o možnosti umístit dalekohledy pro pozorování objektů ohrožujících Zemi jako doplňkovou zátěž pro družice určené k plnění jiných úkolů. V obou případech bude vesmírný segment ve své práci úzce propojen s pozemními observatořemi a radiolokátory. Vesmírný segment dalšího projektu vyvinutého v Ústředním výzkumném ústavu MAŠ se na rozdíl od předchozího skládá ze dvou subsystémů. První zahrnuje dvě detekční zařízení umístěná na oběžné dráze Země ve vzdálenosti asi 0,1 au před i za planetou. Takové uspořádání teleskopů umožní sledovat pohyb asteroidů a velkých kosmických těles po

jakýchkoliv přibližujících se trajektoriích, včetně těch, které se přibližují ze směru od Slunce. Úkolem těchto zařízení je kromě detekce kosmických těles také jejich selekce (vyložit ze sledování malé a Zemi míjející objekty) a vydání cílového označení objektů ohrožujících Zemi nebo sledovací teleskop.

Druhý subsystém pak podle vydaného označení cíle zamíří úzce zaměřeným dalekohledem s velkou ohniskovou vzdáleností na nebezpečné objekty, bude je sledovat, zjišťovat parametry jejich pohybu a také čas a oblast možné srážky se Zemí.

Projekt navržený nevládní organizací „Astrofyzika“ zahrnuje vybudování opticko-elektronického komplexu, schopného detekovat vesmírná tělesa o velikosti 20 a více metrů letící rychlostí až 70 km/s vzhledem k Zemi. Komplex bude zahrnovat síť 10 - 12 pozemních stanic umístěných v oblasti rovníku a vybavených velkými teleskopy - o průměru asi 2 metry. Pro pozorování ve směrech blízkých směru Slunce se počítá i s jeho doplněním o vesmírné teleskopy.

V současné době se navrhuje zvážit tři základní principy pro odrazení kometo-asteroidního nebezpečí.

1. vychýlení ohrožujícího objektu z trajektorie setkání se Zemí,
2. odclonění Země před srážkou s ohrožujícím objektem,
3. zničení objektu.

Nejjednodušším způsobem, jak odklonit malá tělesa je narazit do nich speciálním kosmickým zařízením. Pokud se objekt o průměru 100 metrů pohybuje po dráze s perigeem 0,9 au a apogeem 4,0 au, ležící v rovině oběžné dráhy Země, pak mu speciální zařízení-impaktor o hmotnosti sto tun dodá při nárazu navíc rychlost o 0,25 m/s. Aby se trajektorie objektu a Země od sebe oddělily na milion kilometrů, musí být náraz uskutečněn 9,5 roku (tj. 3 otáčky) před předpokládaným okamžikem srážky. U větších objektů je však stěží vhodné tuto metodu použít kvůli nutné, avšak nepříjemně velké hmotnosti kosmického zařízení.

Nepříliš velký asteroid (o velikosti několika desítek metrů) lze odklonit z trajektorie pomocí speciálního tahače, jehož varianta konstrukce byla navržena v „Technickém úřadu č. 4“. Tahač bude určen pro mírové využití – přepravu malých asteroidů za účelem jejich dalšího využití jako zdrojů surovin pro vesmírný průmysl, který lidstvo dříve či později bude muset vytvořit. Jeho použití by mělo být využito jako dopravní systém dvojího účelu. Pokud je pozorován asteroid, který přímo neohrožuje Zemi, ale je potenciálně nebezpečný a pravidelně prolétá poblíž, pak není čas potřebný k provedení korekce oběžné dráhy příliš kritický. V tomto ohledu je vhodné na tahači použít elektrické raketové motory s jaderným pohonem, které se vyznačují velkým měrným impulsem při nízké spotřebě provozní pohonné hmoty. Největším problémem však v tomto případě bude organizace skladování přijatelného množství této provozní pohonné hmoty na palubě tohoto aparátu - podle nejskromnějšího výpočtu budeme hovořit o 500 - 600 tunách.

Jiná situace nastane, pokud bude potřeba se například chránit před asteroidem, objeveným na kolizní dráze několik desítek dní předem. Zařízení s motory s malým tahem nestihnou za tak krátký okamžik dát mu nějaký významný impuls. Navíc jsou proti

kometám, jež mají atmosféru zcela bezmocné – ERM (Elektrické Raketové Motory) fungují pouze ve vakuu.

V současné době se pracuje na návrhu výkonného tahače s jaderně-tepelným raketovým motorem. Pokud ale předpokládáme, že ohrožující objekt by byl detekován ve vzdálenosti 135 milionů kilometrů, tedy třicet dní před setkáním se Zemí, tak aby nedošlo k přímé srážce je nutné vychýlit jeho trajektorii o 7000 kilometrů na stranu, tedy pro nejvýhodnější vzájemné uspořádání oběžných drah bude nutné dát mu impuls asi 30 m/s. (Výpočet založený na Ciolkovského vzorci ukazuje, že při rychlosti proudění plynů z trysky 10 km/s, předpokládané pro pevně fázový JTRM – Jaderně-Tepelný Raketový Motor - a hmotnost asteroidu 2 miliony tun s neznámým průměrem, bude zapotřebí 6000 tun pohonné hmoty – vodíku). Vynesení takové masy kryogenní složky do vesmíru a navíc organizace jejího skladování je v současné době prakticky nerealizovatelná.

Pro danou hmotnost asteroidu lze požadovanou hmotnost pohonné hmoty snížit pouze zvýšením rychlosti emise plynů z trysky. Z motorů s vysokým tahem takovou možnost poskytují JTRM - Jaderně-Tepelné Raketové Motory na kapalnou nebo plynnou bázi. V prvním případě může rychlost emise plynů z trysky dosáhnout 20 km/s, což dle výše uvedených výchozích údajů odpovídá 3000 tunám pohonné hmoty. Ve druhém případě odpovídající hodnoty dosáhnou 30 - 70 km/s a 2000 - 860 tun. Poslední údaj se jeví nadějně. Problém skladování pohonné hmoty na oběžné dráze je možné výrazně zjednodušit, pokud se místo vodíku použije voda. Pak se proudění z trysky sníží asi 2,2 krát (nejméně dva tisíce tun vody). Hypotetická kulovitá nádrž pro její uložení bude mít průměr 16 metrů, což už je v principu reálné.

Při stávajících kapacitách znamená vynesení dvou tisíc tun užitečného nákladu do vesmíru dvacet startů nosné rakety typu „Energija“. Vícefázové JTRM jsou však teprve ve stádiu teoretického vývoje a o jejich praktickém využití je zatím předčasné hovořit, stejně jako o stavbě těžkých tahačů. Schůdnější se v tuto chvíli jeví vytvoření „lodi - sabotéra“, která dopraví na asteroid jadernou nálož, jejíž výbuch může způsobit řízený výron hmoty asteroidu a tím změnit jeho trajektorii. Dle stejných počátečních dat je nutné přivést k výronu 2,8 procenta celkové hmoty asteroidu rychlostí 1000 m/s. Použití jaderného výbuchu se jeví nejvíce perspektivním pro odklonění dráhy objektů o průměru ne více než kilometr. Nálož v tomto případě nemusí být dopravena přímo na povrch asteroidu – silný výbuch v blízkosti takového nebeského tělesa povede k silnému lokálnímu zahřátí jeho povrchu, vypařování, rozdrčení a vymrštění hmoty jeho hmoty, v důsledku čehož objekt obdrží impuls pro zvýšení rychlosti směrem na opačnou stranu.

Vědci z Akademie Věd navrhli další metodu, jejíž podstatou je „přemalovat“ potenciálně nebezpečný asteroid zrcadlovým prachem, kdy jej poté Slunce svými paprsky odkloní z oběžné dráhy. Bohužel výpočty ukazují, že na vychýlení objektu o průměru pouhých 10 metrů touto metodou do potřebné vzdálenosti bude potřeba asi 20 tisíc let. Ovšem s pomocí „solární plachty“ o ploše 400 tisíc čtverečních metrů, nainstalované na objektu o průměru 5 metrů, je možné jej odklonit z nepříznivé trajektorie za 2,1 roku. Takováto metoda může být plně použitelná pro preventivní čištění vesmírného prostoru od malých těles, jež představují hrozbu pro Zemi.

Další přístup k problému ochrany Země před nebezpečnými vesmírnými objekty zahrnuje odstínění planety před srážkou. Buď pomocí výkonného tahače s JTRM - Jaderně-Tepelnými Raketovými Motory, kinetickým úderem nebo jaderným výbuchem je do cesty ohrožujícímu objektu umístěn druhý objekt - odrážec - asteroid menších rozměrů. Tehdy

bude trajektorie prvního objektu díky impulsu ze srážky změněna. Pomocí takového „vesmírného kulečnicku“ je tedy možné zajistit obranu proti Zemi ohrožujícím objektům o velikosti několika set metrů. Tato operace je možná díky podrobným balistickým výpočtům a je nutné mít možnost provést je v co nejkratším čase. Třetí přístup zahrnuje zničení nebezpečných vesmírných objektů nebo alespoň jejich roztržení na fragmenty, kdy následky srážky s těmito kousky budou méně katastrofické. Vytvoření takového systému bude samozřejmě spojeno s velkými obtížemi. Bude nutné zachytit ne letadlo, satelit, nebo dokonce hlavici, ale mnohem silnější a masivnější objekt, jehož rychlost vzhledem k Zemi může dosahovat až 72 km/s. Není vyloučeno, že budeme muset pracovat proti několika tělesům najednou - fragmentům objektu, jež byl dříve rozdělen v důsledku použití jedné z výše popsaných metod. Proto jsme opakovaně navrhovali vytvořit v systému Ozbrojených Sil SSSR speciální kosmické jednotky.

Úlomky zničeného tělesa by přitom samy o sobě měly být pro Zemi výrazně méně nebezpečné než původní těleso a je třeba zajistit jejich rozptýlení s vyloučením následného skupinového dopadu na Zemi. Na základě druhého požadavku by mělo být pozorování podle standardního provozního schématu prováděno v maximální možné vzdálenosti od Země, což výrazně komplikuje úkoly zaměřování. První požadavek obsahuje nárůst síly aplikovaných náloží a zároveň vymezuje maximální rozměry kosmického tělesa, na které lze metodu zničení aplikovat. Výpočty ukazují, že povrchový jaderný výbuch o síle 1 megatuny může zničit asteroid o průměru 500 metrů, použití podpovrchového výbuchu o stejné síle může zničit asteroid o průměru jeden kilometr. Pokud si stanovíme požadavek, aby hmotnost stíhače z důvodu pohodlnosti údržby a udržování operativní pohotovosti nepřesáhla 20 tun, pak bude síla výbušného zařízení omezena na 100 megatun a maximální průměr stíhaného objektu může tedy být v mezích 3-5 kilometrů. Pro destrukci ohrožujícího objektu byla také zvažována možnost využití kinetické energie nárazu. V takovém případě lze při stejné hmotnosti stíhače a rychlosti dopadu 30 km/s zničit pouze těleso o průměru do 50 metrů.

Teoreticky jsou možné i jiné způsoby ničení vesmírných těles, ale jejich proveditelnost je stále velmi pochybná. O laserech se v blízké budoucnosti bude možná mluvit vážně – jejich reálná síla však v současnosti není tak velká, jak bychom si přáli. Nynější moderní laserový emitor, umístěný mimo atmosféru pravděpodobně nebude schopen zničit cíl větší než satelit. Totéž platí pro generátory plasmy, mikrovlnné zářiče atd. Metoda rozstřikování oblaku kapaliny nebo pevných částic na trajektorii Zemi ohrožujícího předmětu nemá potřebnou účinnost pro záchytný systém. A pokud nepředpokládáme, že lidstvo brzy ovládne gravitaci nebo něco podobného, pak zbývá jediný skutečný účinný prostředek, který lze v takovém úderném komplexu použít, a tím je energie jaderného výbuchu.

Rakety – stíhači se základnami na Zemi budou schopny zasáhnout pouze relativně malá tělesa na relativně krátkou vzdálenost. Vytvoření úderného komplexu však bude nevyhnutelně znamenat umístění jaderných zbraní ve vesmíru. Systém sestavený k tomu, aby byl schopen provést odstranění asteroidu z nebezpečné oběžné dráhy, lze teoreticky využít i k v podstatě opačnému účelu, totiž k jeho záměrnému použití proti území „potenciálního protivníka“. Také pád úlomků zničeného asteroidu na něčí území, i v případě zabránění globální katastrofě, může být považován za důvod pro uplatnění nároků na odškodnění vůči zemi, která stíhač vypustila. Konečně může vzniknout pokušení zdržovat informace o asteroidech, aby se monopolizovala schopnost nakládat s jejich zdroji. Vyřešit tyto i další problémy nebude jednoduché.

Jednotná univerzální metoda prevence srážek mezi Zemí a vesmírnými tělesy, použitelná proti širokém spektru jejich fyzikálních vlastností, velikostí a přibližovacích trajektorií, dosahů záhytu - neexistuje. Celosvětový systém obrany proti vesmírným hrozbám musí být plně vrstvený. Podle tohoto schématu se plánuje výstavba jednoho z dosud nejrozvinutějších projektů, který navrhla nevládní organizace pojmenovaná po S.A. Lavočkinovi. V něm jsou hlavními strukturálními pododděleními obranného systému Země služba detekce země-vesmír; služba stíhání ve vesmíru a pozemní kontrolní komplex. Systém má dva stupně - stíhání na velké vzdálenosti a stíhání na krátkou vzdálenost, neboli operační. Dálkový stíhací ešalon je navržen tak, aby čelil velkým, dříve detekovaným objektům (o velikosti přes 1 km), jejichž srážku se Zemí lze vypočítat měsíce a roky předem. Protože stíhání takových těles musí být prováděno na značnou vzdálenost a schéma letu k objektu je ve většině případů podobné schématu letu k jiným planetám, je vhodné vytvořit stíhač na základě již vytvořených meziplanetárních vesmírných stanic s využitím technických řešení na nich aplikovaných. Stíhač s krátkým dosahem je navržen tak, aby bojoval s objekty ohrožujícími planetu v blízkozemském prostoru. Dle projektu by měly být na Zemi v neustále v bojové službě nosné rakety s navigačními zařízeními určenými pro vysoce přesné stanovení orbitálních parametrů a fyzikálních vlastností vesmírného tělesa a stíhači. Lod' - navigátor by měla vystartovat s určitým předstihem před stíhačem a při průletu blízko cíle odeslat přijatá data do pozemního řídicího komplexu, kde bude na jejich základě specifikován plán stíhání, a poté budou příslušné příkazy předány stíhači. Jako nosič se plánuje použití ruské konverzní rakety „Rokot“, vytvořené na bázi meziplanetární balistické rakety SS-18. V dalším projektu, navrženém Čeljabinským vědeckým centrem, budou kosmické lodě nesoucí jadernou nálož o síle 10-20 megatun vyneseny do vesmíru nosnou raketou „Energia“ a budou používány pro operace stíhání na dlouhé vzdálenosti. Komplex, který zajišťuje blízké stíhání je navržen tak, aby ničil objekty o velikosti 50 až 150 metrů metodou kinetického úderu. Protože v této variantě je hmotnost úderníků a penetrátorů od 10 do 20 tun, jejich vypuštění na oběžnou dráhu může být provedeno nosnými raketami „Angara-5“. Hlubší analýza může odhalit proveditelnost zahrnutí nových prvků do navrhovaného schématu. Například stíhači s ultradlouhým dosahem, určení ke zničení nebeského tělesa termonukleárním úderem na periferii sluneční soustavy. Ti se mohou ukázat jako užiteční například v případě, že dráha ohrožujícího objektu bude silně nakloněna k rovině ekliptiky a umístování překážek do jeho cesty bude velmi obtížný úkol. V tomto případě budou muset zmínění stíhači dlouhého dosahu nést silnější termonukleární nálož, přičemž budou létat na různých referenčních drahách, aby bylo zajištěno zaručené dostihnutí objektu. Zřejmě budou také vybaveni JTRM - Jaderně-Tepelnými Raketovými Motory.

Ředitel institutu vesmírných výzkumů

Akademie Věd SSSR

Akademik R. Z. Sagdějev

R. Z. Sagdeev

Očíslováno, sešňorováno, zapečetěno
úřední pečeti
47 (čtyřicet sedm) listů
datum: 11 - 11 - 83
St. inspektor 1. oddělení PRSD
Ústavu vesmírných výzkumů
Akademie Věd SSSR

E. P. Jevlampieová

Vytištěno: v 10 exemplářích

Rozesláno: Výzk. ústav KGB SSSR - sekretariát Předsedy KGB SSSR - 1 exemplář

sekretariát prezidenta Akademie Věd SSSR - 1 exemplář, Výzk. ústav GRU MO SSSR - 1 exemplář,
Prezidium Rady Ministrů SSSR - 1 exemplář, pracovní zůstaly 4 exempláře.

Elektronický nosič je v oddělení č. 2444/83 - 11, už. Vitkovská, tel. 333 - 20 - 88
11.11.1983

